

MAŠA
REBIĆ

*Još
samo
ovaj
put*

NOVI ROMAN
AUTORKE BESTSELERA
"SPONZORUŠE" I
"DEVOJKE IZ KRAJA"

MAŠA REBIĆ

Još samo ovaj put

PROJEKCIJE

Prvi deo

PAROVI

"Kad smo zapleteni u ljubavi,
Jesam li ja taj koga voliš ili je to neko drugi?"

Leonard Koen

1. Jelena

Neobavezna proslava mog prvog objavljenog članka u novom domaćem mesečniku završila se kao opsesija. Miloš i ja smo bili na promociji prvog broja magazina za koji sam prvo radila lekturu, a od juče bila potpisana i kao stalni saradnik. Pet godina ranije, glavna i odgovorna urednica novonastalog magazina, Ljubinka, sad potpisana i poznata isključivo kao Buba, bila je moja komšinica koja je prodavala sendviče u kiosku pored gimnazije u kraju. Završavala je žurnalistiku i slala tekstove svim ženskim časopisima, pasionirano tražeći mrvicu priznanja za celodnevno istraživanje o muško-ženskim odnosima vođeno iz kioska na ćošku. Ona je najvrednija, najupornija i najsnalažljivija osoba koju sam ikad upoznala, iako nisam sebi to htela nikad da priznam, ali zapravo se pored nje osećam kao bolji čovek. Pomisao na opsednutost datira iz tog vremena, kada mi je prodavačica sendviča, a današnja urednica domaćeg, trenutno najskupljeg *lifestyle* magazina, svakog dana na ulici, posle završetka smene, pokazivala papiriće sa svojim beleškama koje je uspela da napiše u pauzama pravljenja sendviča.

"Zaista jednog dana moramo da se nađemo i na miru pregledamo sve što sam napisala", govorila mi je, na šta sam joj ljubazno odgovarala da trenutno nemam vremena za pažljivo čitanje, ali da mogu da bacim pogled.

"Jelenice, mnogo mi znači tvoje mišljenje, ipak si ti završila svetsku književnost", naglašavala je ovo *svetsku* kao da se radi o nečemu zaista neverovatnom, pomalo tajnovitom.

Ja i još hiljadu..."

"Da, ali nije svakome ponuđeno mesto asistenta!"

Neznalice je uvek lako zadiviti, mislila sam tada i samo sam se pored nje, moje ambiciozne komšinice, osećala važno. Ipak, pet godina kasnije, devojka iz sendvičare je *uspela*, što se za mene ne bi moglo reći, ako gledamo svet očima ambicije. Gomile prikaza o seksu na raznim mestima, "Kako ga zadovoljiti

na najlakši način", "Šta nikako ne uraditi na prvom sastanku", "Zašto treba da probamo analni seks" i slični tekstovi koje, po istraživanjima, vole tinejdžerke ali i žene iz nižeg srednjeg sloja sa završenom srednjom školom, dovele su upornu Bubu na poziciju o kojoj je sanjala. Ja svemu tome nikad nisam pridavala preveliki značaj, kao što nikad nisam uramila svoju diplomu i okačila je na zid, niti se hvalila da kao tridesetogodišnjakinja mogu i dalje da napravim špagu. Nisam nikad isticala grudi kao žene s previše samopouzdanja, niti sam namerno pokazivala tetovažu koju sam stavila posle jedne pijanke na proputovanju kroz Španiju. Retko ko je znao da znam da sviram harfu i da na francuskom mogu da izrecitujem čak osam pesama Žaka Prevera. Nikad nisam volela razbacivanje znanjem i hvalisanje, ali sam oduvek iskreno verovala da ljudi mogu da te povrede ako shvate da si pametniji od njih. Nisam nikad olako iskazivala oduševljenje, što je jedna od stvari koju sam naučila još u osnovnoj školi, jer sam sve slobodno vreme provodila u sobi gde su na zidovima umesto postera bile police s knjigama. Svakodnevno čitajući i misleći o onome što me čeka, tadašnja ja devojčica sa isturenim zubima i ravnim tabanima znala sam da je lakše biti u društvu francuskih pesnika nego lepih devojčica. Nikad nisam izašla na kraj s dečacima koji su mi dobacivali *Zuba, Zuba, pisti kao truba, Zuba, Zuba, ružna je ko buba*. Nisam mogla da izađem na kraj ni s devojčicama koje su se kikotala kad god prođem pored njih, vesele valjda što imaju toliko sreće da ne moraju da se muče ako žele da zatvore usta i što mogu, kao od šale, lakim, lepršavim trkom da pređu stotinak metara na školskom krosu. Uspela sam zato da izađem na kraj s majkom kad sam bacila protezu u ve-ce šolju i s bratom kad sam mu sakrila golmanske rukavice pred utakmicu. Čak sam uvek uspevala da smirim i tatu koji mi je branio izlaske posle ponoći iako sam uveliko bila osamnaestogodišnjakinja. Odlično sam se snašla kad sam shvatila da sam postala *normalna*, kako sam mislila o novoj sebi, jer nikad nisam uspevala sebe da vidim u ogledalu kao lepu. Dostojanstveno sam odbijala momke koji su me tada pitali *da pođemo* i nikad nisam zaboravila pesmicu o *ružnoj Zubi*, kao što nisam zaboravila ni devojke iz

osnovne škole koje su poželele da obnove kontakt kad sam se prolepšala; zvuk onog njihovog kikotanja urezao mi se u mozak kao neko zvonce. Nisam postala osvetoljubiva, nisam sebe mrzela, nisam patila previše, ali to je samo zbog tog mirnog, staloženog karaktera koji sam nasledila od oca. Zbog svega toga nisam nikad naučila da se nečim oduševim. Previše krivi zubi, trapavost i neuglednost su me naučili da budem skoro pa nečujna ali zadovoljna. Površnost i surovost kojima u detinjstvu neka deca izlažu svoje vršnjake ostavljaju trajne posledice. Ali ne i na mene. Na primer, ja sam oduvek znala da imam prelepu kosu. I dar za jezike. Bila sam jedna od retkih koja je s dvanaest godina razumela stihove o svakodnevnici pariškog života, stihove o malim običnim ljudima i njihovoj tuzi. I kad god bih pogledala u sliku Žaka Prevera koju sam držala u fioci radnog stola, na kojoj je on s cigarom u ustima gledao pravo u mene" a ispod je pisalo: *i kako to sve prođe tiho, čovek misli da živi a već je skoro umro*, ja sam znala, još tako mala i krivozuba, da je život samo moj i da niko drugi ne sme da mi ga oduzme i menja, kao što ni ja svoj život ne smem da naturam drugima. Zašto bih, zaboga, svima recitovala na francuskom *Pesmu ptičara* ili pokazivala svoje savršene grudi kad je dovoljno što Miloš uživa u njima. Zar nije sreća samo *znati* i *imati* bez reklame i očiju koje te gledaju samo zato što znaju da znaš i imaš, umesto da te gledaju i vole zato što *jesi* i *želiš*?

Ali ono sa čim nikako neću moći da izađem na kraj dogodilo se te večeri. Nisam to osećala tada jer se nikad nisam bavila predznacima, nisam marila za svoje šesto čulo niti špijunirala svog ljubljenog. Miloš je bio pored mene već skoro dve godine, a činjenica da smo počeli da vodimo ljubav s ciljem da dobijemo dete govorila mi je da je udobnost i ušuškanost u ljubav kakvu sam imala jednostavno nepotkupljiva, da nije izložena nikakvom praznoverju, sujeti ili lošem predosećaju. Bili smo dovoljno dugo zajedno da uspostavimo rutinu, ali ne toliku da počnemo jedno za drugo da radimo stvari i pre nego što ih izgovorimo. Možda se nismo formalno venčali, ali kad god bi Miloš izgovorio reč *žena*, mene bi obasjalo zadovoljstvo što sam njegova.

Ušuškani na dvosedu, zajedno smo jeli kanapee. Kremasti namaz bio je odličnog ukusa, ni kiseo ni sladak, a kora neodoljivo hrskava. Izdvojeni iz gomile, slušali smo kako iznajmljeni bend ulepšava proslavu prvog broja novog časopisa, a nas dvoje, stisnuti, slavili smo moj prvi objavljeni tekst o opsesijama velikana književnosti.

...Mark Tven je nadobudni starac koga muči nedostatak inspiracije i mnogobrojne bolesti. Opija se viskijem, puši tompace i postaje opsednut lepim devojčicama jer ga podsećaju na prerano umrlu ćerku, ljubimicu Suzi... Hemingvej u nedostatku inspiracije ljudi, postaje opsednut smrću, vežba samoubistvo praznom puškom. Maničnoj depresiji dodaje još jedno ludilo paranoju. Ceo svet je, misli on, protiv njega, a listajući običan rečnik dobiće inspiraciju za sledeće delo... napisala sam između ostalog u svom članku o ludilu, genijalnosti i opsesijama, o nesreći kad nestanu inspiracija i strast.

Jednom davno shvatila sam da je sreća nešto čega čovek uglavnom nije svestan. Primeti da je tu tek kad počne da izmiče. Zato ne volim da rizikujem niti da se strasno vezujem za bilo šta. Niti da detaljno istražujem. Nisam sklona opsednutosti. Ono što je dobro i ono što nam prija trebalo bi stalno da ponavljamo, tako sam oduvek mislila. Zato sam, kada je konobar doneo naredni poslužavnik prepun đakonija, uzela treći put isti kanape sa istim kremastim filom. Provereno dobar. Miloš se nasmejao i zagrlio me. Nije bilo nijednog znaka za uzbunu. Nisam sklona da u život unosim zle slutnje i uništavam svoje zadovoljstvo razmišljajući o nevažnim stvarima, jer kad u svetu ima toliko ratova, smrti i nesreće, mora da je ovaj trenutak Miloš i ja i ovaj savršeni kremasti zalogaj nešto što je retkost i treba ga sačuvati takvog, neiskvarenog. Ne treba tražiti još.

Bend je svirao *Summer in the City*, bio je početak leta, najveća gužva bila je u bašti restorana. To je jedno od onih mesta koje se nalazi na raskrscima, ali ne onim glavnim, najprometnijim. Pored njega nema velikog parkinga niti prometne ulice. Stecište je finog sveta i nije previše skup ali ima odličnu hranu. Glavna i odgovorna urednica se obukla u skladu sa svojim zadatkom, strogo ali seksi, njen stilista i urednik

fotografije pratili su je kao telohranitelji. Glumci, pevačice, pisci, novinari i ostale zvanice tiskali su se oko otvorenog bara s koktelima, a nas dvoje, oboje u farmerkama, posmatrali smo svet oko sebe i slavili svoju intimnu pobjedu.

"Miloše, danas nisi na zadatku?", neko ga upita, na šta on lenjo reče nešto kao *ne radim tamo gde i moja žena, ne mešam posao i zadovoljstvo* ili nešto tome slično. Ja sam i dalje gledala Bubu i mislila na period od pre pet godina i opsesiju koja može da te uzdigne do najvećih visina i onda te tresne na tlo i setila se nečijih reči iz svog članka: *passion is positive obsession, obsession is negative passion*. Shvatila sam da sam to rekla naglas, pa kad me je Miloš upitao na koga tačno mislim u ovoj gomili narcisoidnih likova, odgovorila sam mu da razmišljam o prošlosti kad je komšinica mislila da sam ja najpametnije biće na planeti. I kada me je on slikao u kafiću u kom sam sedela s drugaricama i kada sam i sama, upoznavši ga, bila toliko opčinjena lepotom fotografije da sam pomislila, ja koja nikad nisam mislila za sebe niti da sam ružna niti da sam lepa, da želim da me slika, samo on, samo jednom i da ta slika zauvek bude okačena na zidu naše spavaće sobe kao podsetnik na nešto lepo što dolazi neočekivano.

"Kakve to veze ima sa opsednutošću?"

"Kod većine ljudi sve ima veze sa opsednutošću. Buba je opsednuta uspehom, priznanjima, bilo poslovnim ili životnim... Videćeš, urednički posao joj je samo stepenik ka onome što se zove *love life coach*. Posvetila je ceo svoj život istraživanju muškaraca i njihovih potreba. Onda će to znanje preneti ostalim nesrećnim ženama... Ti si, recimo, opsednut fotografijom."

"I tobom."

"I mnome." Nasmejala sam se i osetila kako njegov stisak popušta.

Moja buduća opsesija upravo je ušla u restoran iako to tada nisam primetila. Ne primećujem takve sitnice. Trideset godina živim u skladu sa onim što sam učinila. Kaznili su me kad sam bratu sakrila golmanske rukavice, nabavili su mi fiksnu protezu

koji nisam mogla da bacim, seks s momcima mi je oduvek bio zanimljiv zato što sam natprosečno razgibana. Diploma mi je donela dobre poslove i ugled, potvrdu da nije bitno to da U sam ružna ili lepa, već to da sam uporna. Harfu sam videla poslednji put na putu po Italiji i kad sam prišla i odsvirala Rosinijevu melodiju za harfu *Adante con Variacioni*, učinila sam da se Miloš zaljubi u mene, a da nisam to ni znala. Tetovaža jednoroga na članku leve noge simbolizuje da nisam baš tako obična i dosadna kakvom volim da se prikazujem. Ona svaki put zbuni ljude baš zato što joj ne pridajem značaj.

"Priča se da je njegova percepcija nečijih mana toliko jaka da udarcem kopita može da usmrti osobu koja je nekad nekome učinila zlo", odgovarala sam na pitanje *zašto baš jednorog*. Sviđaju mi se jednorogi još iz perioda kad sam čitala *Beskrajnu priču* Mihaela Endea i zamišljala da sam Detinja Kraljica kojoj je potrebno novo irae. I onda, na tom putu po Španiji, istetovirala sam se zajedno s tadašnjom najboljom drugaricom, s kojom se više ne družim jer obe smo iskusile velike ljubavi i zapustile prijateljstvo. Nismo se istetovirale u Madridu ni u Barseloni niti u nekom drugom gradu, već usred katalonskog sela blizu Košta Brave. To je jedna od priča koju retko ko zna jer je ne prepričavam u društvu.

"Mogli bismo da krenemo..reče Miloš. Odgovorila sam mu osmehom. Polako smo ustali i neopaženo krenuli ka izlazu. Zabava se bližila kraju, ali na ulazu se napravila gužva oko devojke u crnoj uskoj haljini sa otkrivenim leđima. Videlo se da ne nosi brushalter. Pomislila sam na njenu hrabrost dok sam gledala u taj izrez koji joj je dopirao do guze. Pomislila sam kako ima divnu kosu i poželela da joj vidim lice, Što obično ne želim. Ja ne gledam u žene, ne interesuje me šta drugi nose, osim odeće na Milošu i meni, ne zanimaju me blistave kose jer imam svoju blistavu, ne upoređujem, ne važem, ne ispitujem. Znam da sam jedna od retkih koja nikad nije svom dečku preturila fioke ili tražila skrivena mesta po zajedničkom stanu. Milošu sam odmah poverovala, kao što sam oduvek verovala da se fizička lepota i zdravlje mogu preinačiti u samosvesno zadovoljstvo

koje nas dvoje imamo. A što je najvažnije, među nama je vazduh oduvek bio čist. Možda sam prećutala neke lično preživljene trenutke s drugaricama ili bratom, ali vera u to da ni ja ni Miloš ne krijemo ništa jedno od drugog činila je našu ljubav posebnom. Miloš se tajno ne kurva, niti se kocka s parama koje zaradi slikajući pevačice u usponu. Ja možda popušim poneku cigaru uz vino, ali nikad nisam imala naviku da trgnem čašicu rakije da bih se smirila ili da svakodnevno gutam valijum pred spavanje. Ne vodimo duple živote, nemamo skrivenu decu ili misteriozno ubistvo u porodici. Ipak, pogled na ženu pred nama malo nas je usporio dok smo izlazili: Ta žena prelepe kose i zgodnih leđa, polako se okretala ka nama, ali njen pogled nije bio uperen u mene. Ona je gledala u Miloša 1 prišla mu sa zavodljivim osmehom. Meni je okrenula leđa kao da ne postojim, zagrlila Miloša i rekla:

"Evo mog najdražeg fotografa!"

To je bio trenutak kao i bilo koji tog dana. Trenutak koji se dešava svakodnevno, trenutak koji inače zaboravimo već sutradan. Meni se tako nešto tog dana već desilo s Bubom (*Hej, evo je moja najdraža suradnica!*), s dekanom fakulteta (*Danas nam je najlepša asistentkinja posebno raspoložena!*), s baka Danom, udovicom s prvog sprata (*Evo je moja najbolja komšinica!*).

Prvi put sam osetila da se dešava nešto drugačije. Ranije me ovakve situacije nisu doticale, ali sada sam znala da kad odemo kući, ništa više neće biti isto.

"Ovo je moja žena", rekao je Miloš, ali to njegovo žena sad je imalo prizvuk nekakvog pravdanja ili želje za odlaskom.

"Konstantina, drago mi je. Mada me svi zovu Tina. Čini mi se da je moje pravo ime nekako suviše pretenciozno", rekla je savršena žena pružajući mi ruku.

Oduvek sam volela lepe ljude. Mislila, sam da zato što su lepi, imaju i lepši pogled na svet. Da su bolji, čovečniji. Pošto su prema lepima ostali uvek fini, oni zaista misle da je tako sa svima. Depresivno je kad si na drugoj strani, mislila sam često,

prisećajući se svojih kvrgavih kolena, trapavosti, proteze i naočara koje sam nosila do dvanaeste godine. Ja sam bila klasično ružno pače. Čak i kad sam ispravila zube, vid i kolena, nikad nisam izgubila osećaj nevidljivosti. Neugledni (mrzim reč *ružni*) uvek nekako moraju da se dokažu. Lepi uglavnom ne moraju ništa da rade, dovoljno je da se pojave i svi su odmah bolje raspoloženi.

Konstantina je mahnula nekome i za tren se pored nje pojavio Savin.

"Savin, neizmerno mi je drago. Naša Jela stalno priča o tebi", rekao je moj kolega profesor, jedan od najpoznatijih kolumnista i blogera ove zemlje, pružajući ruku Milošu.

Tako je nas četvoro lepih i pametnih stajalo u krugu u prijatnom ambijentu restorana na prijatnih dvadeset pet stepeni. Popili smo odličan šardone i jeli odličnu hranu od koje smo se osećali prijatno. Međusobno se poznajemo, što je takođe prijatno. Nismo se odmeravali, sujete su bile na pristojnoj udaljenosti, tekao je prijatan razgovor. Ono što je za mene bilo najprijatnije u tom prijatnom trenutku je to što je razgovor s kolegom Savinom oduvek bio prijatan, to što sam pored Miloša, na kog sam oduvek bila ponosna, i to što je moj tekst o opsesnutosti velikana književnosti upravo hvalila jedna za oko prijatna žena.

Postalo mi je od silne prijatnosti neprijatno pa smo se zato pozdravili, uz obećanje da ćemo se uskoro videti na večeri, sami.

"Prijatnije je u *Čarobnoj kugli*. Dogovorite se vas dvoje o terminu sutra na fakultetu, tako je najbolje." Uz ove reči Konstantina nas je pozdravila, dajući nam najsavršeniji osmeh koji je pokazivao savršene blistavobeke zube, mašući nam svojom savršenom rukom sa savršeno manikiranim crvenim noktima.

„Šta je, pobogu, *Čarobna kugla*?" upita me Miloš dok smo na motoru išli ka kući. Stisnula sam ga jače i rekla mu da je to nov, pomodni restoran s čarobnom kuglom i **gatarom**.

„Bilasi?"

"Nisam, u magazinu ga spominje naš gastronom. Kaže da nikad nije jeo bolji suši, da se može uporediti s najboljim restoranom japanske kuhinje u Londonu... nekim *Kiki* restoranom..."

"Ne želim da idem tamo, a naročito ne s njima", rekao mi je Miloš. I to je bilo otprilike sve što je rekao na putu do kuće. Promrmljao je još nešto u vezi sa sutrašnjim fotografisanjem nekog političara i njegovim idiotskim timom koji ga prati u stopu i zbog kog ne može da radi svoj posao kako treba.

"Kakvi kreteni... Zar ne?", rekao je dok se okretao na suprotnu stranu u našem zajedničkom krevetu i prvi put za te dve godine koliko smo zajedno, zaspao je a da me nije poljubio ili da se nije priljubio da ugrije stopala na mojima.

Sačekala sam još nekoliko minuta i kad je hrkanje postalo dovoljno glasno, tiho sam se iskrala iz kreveta i krenula stepenicama koje vode ka potkrovlju. Zastalam i predomišljala se nekoliko trenutaka, ali sam onda odlučno nastavila. Nisam palila svetio jer mi je srce tuklo u grudima od straha što radim nešto što ne smem. Ovo je bila prva stvar koju sam radila krišom od Miloša. On ovo nikad neće saznati. Uz svetlost sa ekrana mobilnog telefona tiho sam se uspela stepenicama na potkrovlje, u Milošev studio.

Prišla sam njegovom kompjuteru. Upalila sam ga drhteći jer to nikad ranije nisam uradila. Nije bilo lozinke, jednostavno sam pristupila svim podacima bez ikakvih problema. I prvo što sam ukucala u pretraživaču bilo je Tina..

2. Miloš

Kad tačno osetimo da počinje propast nečega? Kad počnemo da *ne verujemo*. Onda počnemo da krijemo stvari i stavljamo šifre tamo gde ranije nisu postojale. Na kompjuteru jedna, na telefonu druga. Znamo da onaj drugi to zna, ali se pravimo ludi, kao da se ništa ne dešava. Niko ništa ne pita, jer svako nešto krije. Mi se volimo u vremenu laži, u vezi smo sa osobom koja nas obmanjuje i nešto skriva. Mi smo dve paranoične utvare koje žive od danas do sutra, radujući se uspešnom prikrivanju. Uspeo sam da preguram još jedan dan i nešto sakrijem, a da ostanem neotkriven. Pobedio sam je. Svaki novi dan je još jedna pobeda. I tako dok jednog dana ne prestanemo da brinemo o sakrivanju.

Vidite, od prve laži, koja vas razdire, probada, grize, zbog koje se znojite, grčite, do one milionite, koja je laka, nevažna, svakodnevna, vi ste postali druga osoba.

Od čoveka koji ima savest, postali ste samo jedan običan neosetljiv manipulator koga je baš briga. Beskrupuloznog manipulatora, kakav sam ja sad, posle stotinu neotkrivenih prevara i obmana, ništa ne može da uzdrma. Ja sam siguran u sebe i postao sam neka vrsta serijskog ubice koji je toliko vešt i neuhvatljiv da mu je postalo dosadno da ubija jer zna da ga nikad neće uhvatiti.

Mi, odvratni, pokvareni lažovi, posle određenog vremena želimo da budemo uhvaćeni. Ali pošto i druga strana laže kao pas i verovatno je na dobrom putu da i sama postane pokvareni, neosetljivi lažov kome će takođe postati dosadno i koji više ni ne uživa u svojim lažima, razmišljamo kako da postavimo zamku. Svaki lažov, lopov, ubica podsvesno želi da bude uhvaćen. Onda postavljaju zamke sami sebi. Kako da nas razotkriju? Kako da povredimo najjače, za kraj? Kako, recite mi kako?

Postojimo ona i ja. Jebemo se kao ludi. Da, jebanje je odlično, spektakularno, neponovljivo, nezaboravno. Ta nezaboravna dese se jednom ili dva puta u životu s jednom do dve osobe i to

su osobe sa kojima ne bismo želeli da provedemo ceo život. To su seksualne energije toliko snažne da su nesposobne za bilo šta drugo, osim za seks. Postoji energija koju osetiš kad riba samo prođe pored tebe i ti bi je pojebao odmah tu, na licu mesta, a postoji i ona kad sediš pored prelepe devojke, ali ne može da ti se ljudski digne ni kad počne da ti ga balavi, drkajući jednom rukom klitoris a drugom sisu. Energija je sve. Energije se ili poklope ih ne. Ima tih hodajućih seks žena, ima fikusa lepih a drvenih, ima balvana, ima onih koje su te toliko željne da im suze kreću, ima frigidnih koje bi jebao do prekosutra samo da bi sebi dokazao da možeš mrtvog da oživiš. Ima svakojakih. Nikad se nisam previše zanosio klasifikacijama, samo znam da mi se na neke žene diže i to ne na njihove sise ili dupe, već samo na pomisao na njihov miris, na usne, kosu, leđa ili ramena.

Ona i ja. Delujemo zaljubljeno. Kad pomislim na njenu kožu, kroz mene prođu žmarci. Fotografišem manekenku za neki editorijal za pivo. Devojka je u kupaćem. Nauljena. Raščupana i sa pivom među nogama. Radim sa još jednom marketinškom agencijom koja zlupotrebljava žensko telo jer nema mašte niti poslovnog morala pa koristi jedno savršeno, oblo, zategnuto, puteno telo za prodaju proizvoda koje takve žene neće nikad kupiti.

Ja sam profesionalac. Dok fotografišem golo biće ispred sebe, ne osećam ništa. Onda, u trenutku dok model širi noge i zabacuje kosu, podseti me na *nju* i gotov sam. Izvinjavam se ekipi, tražim pauzu i odlazim da ga smirim.

Ona i ja. Kao da smo zaljubljeni. Njena fotografija koju sam ja stvorio stoji naslonjena na zid spavaće sobe jer ona ne zna gde da je stavi. Slikao sam je iz profila. Gola je i drži čaršav. Njeno telo je čisto i belo, nema nijednog belega, nijedne fleke, niti mladeža. Nežno i čisto kao u bebe. Nas dvoje smo dve suprotnosti. Crno i belo. Noć i jutro. Kad ležimo u krevetu, njena belina kože nasuprot mojih osam tetovaža deluje pomalo bizarno, ali nisam upoznao nijednu ženu koju to toliko uzbuđuje. Ona se menja u trenutku, uvek je ono što želim. Devojčica,

tinejdžerka, fatalna, pokorna, zbunjena, stidljiva, vatrena, nezasita.

Na fotografiji izgleda kao da se tek probudila i prišla prozoru da vidi kakvo je vreme. Bradavice joj se naziru ispod belog čaršava, guza je potpuno otkrivena. Glavu je malo zabacila unazad, kao da je još umorna i želi da se vrati u krevet što pre, a kosa joj pada u talasima sve do tog savršenog dupeta. To dupe je kao dupe mlade crkinje. Istureno, trtasto, veće od koščatog manekenskog; to je dupe koje ljubim, udaram, grizem dok je jebem. Ona viče *udari me, udari*, ja je zgrabim za tu kosu i udaram.

Kad si sa takvom ženom, od početka znaš da je samo pitanje vremena kad će sve propasti i kad ćete postati neprijatelji. Ona te dekoncentriše, razara te. Ona te obožava, njoj ništa ne veruješ. Ta kosa, ta usta, te sise i to dupe ti ne dozvoljavaju da se opustiš. Zovem je kurvom u mislima. Kažem joj *kurvo* u krevetu. Ona je moja kurva. Volim je. Mrzim je. Hoću njenu propast. Kako da znam kad će početi?

Počinje onog dana kad stavim prvu Šifru na svoj telefon, kreće strmoglavno kad otkrijem prvu šifru na njenom.

Samo se odmaknem. Kažem sebi da ako joj jebem mater i ona će meni, jer i ja krijem nešto. Kažem sebi da je bolje da ćutim i pravim se lud jer sam bedna kukavica koja neće da joj kaže da je ne želi u svom životu.

Ona i ja. U propadanju. Svako sa svojom lozinkom. Slika je i dalje naslonjena na zid. Onda je vidiš jednog dana okačenu na zid u studiju. *Da je vide sve kurvetine koje dolaze da ih slikaš*, tako mi kaže.

Ne živimo zajedno jer ne želim potpuno da poludim, ali ona tu sliku želi na zidu da bi mi dala do znanja da je moja dok ona to želi. Puštam je da tako misli i čekam taj divni trenutak kad će me ostaviti. Seks je i dalje odličan, malo je ređi jer više radim, više se trudim da ne mislim samo o njoj, baš kao i da skrivam svoju dosadu.

Svako je sa svojim telefonom na različitim stranama stana. Laptop zatvaramo čim onaj drugi priđe, a u krevet više ne idemo ni sa osmehom, već se jebemo da bismo povredili jedno drugo. Svako misli da pobeđuje. Ni meni ni njoj nije dobro. Raspadamo se, očajni smo. Kaže da želi da živimo, zajedno, da umremo zajedno. Ne verujem joj. Ne volim je. Potreban mi je odmor od nje. Želim da joj to kažem ali sam navučen na nju.

Strast je patnja. Ljubav je patnja. U laži nalazim mir.

Lažem da sam dobro. Lažem da je sve u redu. Lažem da mnogo radim. Lažem da je nisam prevario. Lažem da joj verujem. Lažem da se sećam gde smo se upoznali. Lažem da je volim, jer to je sve samo ne ljubav.

3. Tina

Naravno da se sećam kada smo se upoznale. Bilo je to na večeri u onom novom restoranu *Čarobna kugla*. Sećam se crvenih fenjera i gatare koja je sedela ispred ogromne kristalne kugle. Ah, uvek će mi biti patetični ti pokušaji vlasnika *lounge-barova* i restorana da nepobitno budu drugačiji od ostalih... I zašto ih nazivaju jebenim *lounge-barovima*, mislim, *lounge-bar je javna soba* po definiciji, mesto gde popušiš cigaru posle večere, a pre nego što odeš u lift do sobe na spratu u nekom hotelu... *Lounge, lounge...Trebalo* bi neko da otvori *lounge-bar* gde će konobarice biti u seksi donjem vešu i gde će se jesti iz velikih kreveta, da, to bi bio pun pogodak...

Prišle smo gataru. Meni je rekla da sam beskrupulozna kučka, tebi da si emotivni invalid. Ahahahahaha, ona je zapravo sve ljude koji su došli na večeru odmah izvredala. Hm...To je valjda taj glupi marketinški trik koji su vlasnici potpuno prekopirali od čuvenog *Hannah* restorana u Njujorku, gde se konobari s nipodaštavanjem odnose prema svim gostima. Sto si prema nekome gori i što ga više gledaš s visine, to ćeš steći više poštovanja i divljenja. Devedeset procenata populacije su mazohisti, to znaš, znači, vratiće se bilo kakvom mučenju, naročito emotivnom i psihološkom. Ponizi me! To je ono što privlači ljude. Iz radoznalosti i svog bolesnog mazohizma žele da znaju dokle su spremni da idu. Mila moja, ljudski rod je oduvek bio potpuno perverznan, ne misliš li tako? Svi posebno uživaju u moralnoj degradaciji. I dalje sam Frojdiv fan, jedna od retkih, znam, ali stvarno mislim da je ona njegova prva teorija da je mazohizam preokrenuti sadizam potpuno tačna. Ta teorija naročito važi za ljude s ovog podneblja. Ne žele oni nikakvu sigurnost i ne traže zaštitu kroz patnju i ponižavanje. Svi ljudi oko nas, ovde, u ovom gradu, samo su obični sadisti na odmoru u najnovijem lounge-baru. Pošto su čitav život nekoga maltretirali, došli su tu da se lepo osećaju i svršavaju posle svakog pogleda gej konobara koji im ističe da su seljačke stoke koje se ne razumeju u izbor vina...

Nismo se tamo upoznale? Kako to, zar te nije Savin pozvao na večeru kad ste se sreli na fakultetu? Čini mi se da je došao kući tog popodneva i dok sam se ja spremala za jogu, rekao mi je da rezervišem sto za četvoro u Čarobnoj kugli. Želeo je da izađemo na večeru sa kolegunicom Jelenom i njenim dečkom. Da, pomislila sam na tebe još tog jutra, samo da znaš. Dok sam se tuširala, primetila sam da je Savin zaboravio mobilni na vodokotliću. Gospode bože, on ga ispušta iz ruku samo kad piša! Odmah sam ga uzela, ali nisam uspela da saznam jer je stavio neku glupu šifru. Poludela sam, znaš, te šifre ne podnosim, one su mi signal za uzbunu... Među nama, ja sam od onih koje sve proveravaju... Do tog trenutku sam jednom nedejno lepo proveravala koga on zove a ko njega, ko mu šalje poruke, ko je u imeniku. Imam tu teoriju da kad se muškarci dopisuju sa nekom ženom, tu sigurno ima nešto više, čak i ako su poruke poslovnog sadržaja. Nijedan muškarac ne voli SMS, porukama se dodvoravaju ženama. Mi smo te koje smo u stanju da pošaljemo na stotine poruka dnevno, volimo taj zvuk pristiglog SMS-a, satima smo u stanju da pišemo poruke i da smišljamo najbolje odgovore. Kod njih sve ide brzo, koncizno, jasno, nemaju oni vremena za poruke. Tako da ako je muškarac pored svega što je uradio tog dana na poslu u stanju da šalje i poruke preko mobilnog, za to sigurno ima pokvarene razloge. Videla sam tvoje poruke kod njega u telefonu. Baš dva-tri dana pre nego što je stavio šifru. Pisala si nešto o kašnjenju na fakultet, ali sam znala da si to ti. Kako? Jeste, ima milion Jelena, ali on te je memorisao kao *Jela koleginica*.

Udaljavam se od teme, stalno to radim... Ne sećam se ni šta je bila tema... Radi mi mozak nepovezano kad imam mnogo toga da kažem, ali ne znam šta je najvažnije... Ah, da, kako smo se upoznale! Pa, na večeri u restoranu sa crvenim fenjerima i gitarom. Kad ste ušli. Savin i ja smo već sedeli, pila sam drugi dupli viski s ledom a Savin, duša moja, cevčio je mohito kao po kazni. Odmah sam vas prepoznala. Pored užasne gužve i onog čudnog svetla, prepoznala sam taj Milošev smoren pogled, kad se pravi kao da ga ništa ne zanima, a ustvari upija svaki detalj. To je profesionalna deformacija jednog fotografa. Videla sam da

ima tri nove tetovaže na podlakticama i da nije odustao od tog svog izgleda ispijenog buntovnika. Neobrijan, u nekoj razdrljenoj majici i sa cigarom u ustima čak i dok ulazi u restoran... Seli ste, držeći se za ruke, bili ste slatki u tom pokušaju da delujete opušteno, znaš? Savin mi je rekao za tebe da si najveći profesionalac kog je ikad upoznao, najvispreniji tumač američke književnosti i da nikad niste flertovali. To poslednje mi je čudno jer taj bi flertovao i sa baba-serama da još postoje na ovom svetu. Izvini, mila, samo da se javim na telefon...

Molim, Neno? Da, da, u šest danas, lepo sam vam sve još jutros objasnila... Ne, nikako, nemojte hiti tamo, samo ga ostavite. Preuzeće ga učitelj, vi ga sačekajte u kafiću. Ostavila sam vam novac za kafu. I molim vas, odmah neka se istušira kad dođete kući, konji su to... Ne želim da osetim miris štale kad uđem u kuću...

Moj sin je krenuo u školu jahanja. Dadilja je starija žena, moram više puta da joj objasnim neke stvari... Mislim da se čak plaši konja. Sirota žena, da nema nas, bila bi sama na ovom svetu. Ostala je bez posla odavno, a bila je čuveni arheolog. Mislim, ko još u ovoj zemlji, sa malo mozga u glavi, može da završi arheologiju? Kako onda očekuješ da preživiš? Strašno... Ali imala je sreće, sad smo joj mi porodica... Ja sam je spasla...

Nego, gde smo ono stale? Seli ste preko puta nas i Savin je odmah počeo da se pravi važan. To njegovo insistiranje da naruči jelo za sve užasava me, mada moramo priznati da je ekspert za japansku kuhinju. Miloša je smorila cela njegova propoved o skladu japanskog obeda, znam ja njega odlično. Miloš ne podnosi muškarce koji znaju više od njega. Kako misliš nije tačno? Dobro, *ne podnosi* je prejaka reč, ali moraš priznati da mu Savin nije simpatičan.

Stalno ga je prekidao, bilo je malo neprijatno. Ali i jebeno uzbudljivo, zar ne? Uzbudim se kad gledam mužjake u mentalnoj borbi. Samo što nisu počeli da oštire rogove! Kako je Savin počeo da govori o japanskoj kuhinji kao o najsofisticiranijoj i nama nepoznatoj životnoj filozofiji, tako ga je Miloš prekidao sa upadicama da ne možemo da osetimo sofisticiranost japanske kuhinje u restoranu sa gatarom nasred

podijuma i da bi, kako je rekao, nas dve onda trebalo da klečimo dok jedemo a njih dvojica da sede prekrštenih nogu, kao u Japanu. Na to mu je Savin odgovorio da su bar poštovali običaj donošenja vlažnih peškirića, Što je retkost čak i za neke mnogo poznatije svetske japanske restorane, i da je odlično to što obroke služe u kineskim bolama... bla, bla, bla... ma nema veze... Muškarci ko muškarci...

Ja sam ih slušala, ali priznaću ti nešto. Samo sam tebe gledala. Možda malo napadno, ali ne zameri, molim te. Vidiš kako sam otvorena s tobom, takva sam, ne umem da krijem i lažem. Gledala sam te i proučavala iz jednog jedinog razloga. Da vidim kakva je to žena zbog koje me je Miloš ostavio. I kao većina žena, fokusirala sam se isprva na fizički izgled. Gledala sara te i videla prvo lepu bujnu kosu sličnu mojoj, divne smeđe oči, usta, prćast nos, sve je u nekoj nežnoj harmoniji, možda i prevelikoj... Delovala si hladno, pomalo izgubljeno. Imala sam utisak da ti je neprijatno da me pogledaš u oči, a onda, pomislila sam, zašto je to tako? Mi smo odrasli ljudi u srećnim vezama. Sve je iza nas... Uхватила sam Savina za ruku i poljubila ga u vrat... Šta ću, volim te izlive nežnosti na javnim mestima, a i pomislila sam da će te opustiti činjenica da smo nas dvoje srećni i zaljubljeni.

Znaš, progoni me dugo taj osećaj da sam ja zadužena za to da se svi oko mene osećaju ugodno. Taj osećaj pomešan sa osećanjem krivice zbog nečije tuge ili bola čini me nesigurnom. Delujem ti kao egocentrik, ali veruj da nisam. Sto puta mi je u životu jasno stavljeno do znanja da se ne vrti sve oko mene...

Suši je bio odličan. Pardon, sašimi. Malo mi je bilo muka od svih onih riba koje su u akvarijumima plivale oko nas jer imala sam osećaj da sam upravo pojela onu koja me je pre petnaest minuta pogledala velikim očima... Malo sam se i napila, počelo je da mi se vrti u glavi od akvarijuma, riba, gatara, čarobne kristalne kugle, Mildševog i Savinovog prepucavanja i samo zbog toga sam te pozvala da zajedno odemo do toaleta. Uхватила sam te za ruku kao šiparica. Izvini i za taj gest prevelike bliskosti za prvi susret, ali to je upravo zbog tog mog nekog

nestabilnog, nesigurnog osećanja, od vrtoglavice, od svega. Nadam se da se ne ljutiš zbog tolike prisnosti..., Dok smo išle ka toaletu, malo mi se razbistrilo, iako mi je pred očima bio Miloš koji me strelja pogledom. Savin koji mi ispod stola gura ruku u gaćice i ti koja si sve vreme izgledala kao prava-pravcijata dama. Pomalo hladna, ha distanci, odmerena, nekako uštogljeno seksi u beloј košulji i farmerkama... I ta tvoja kosa, taj tvoj zbunjeni pogled... Bilo je spontano, neočekivano čak i za mene... U toaletu nije bilo nikoga, svetio je bilo prigušeno i bordo kao u nekom bordelu a ja napaljena zbog svih vas... I onda... Rekla sam ti već... Ja ne mogu protiv svoje prirode:..

Morala sam da te poljubim.

4. Jelena

Oduvek sam imala taj neobičan dar prepuštanja fantazijama. Koliko god da sam smirena, nežna i odmerena u stvarnom životu, toliko sam divlja i neobuzdana u svojim fantazijama. Često zamišljam muškarce koje ne poznajem kako me ljube, zanosno i vlažno, ne samo usnama nego celim telom, od potiljka do nožnih prstiju. To je kao neko pomahnitalo međusobno sisanje partnera posle kog bih se osećala iscrpljeno ali spokojno.

One noći, kad sam se vratila s potkrovlja i nečujno legla pored Miloša, zamišljala sam jednu ženu. U mojim mnogobrojnim fantazijama, muškarci koje sam zamišljala kako me ližu, ljube i dahću u nemogućem suzdržavanju od samog seksualnog čina, nisu imali neki određen lik. Nisam im zamišljala boju očiju, kose, mišićav torzo... Oni su bili uvek moje savršene lutke zamagljenih glava, nasumični likovi bez mirisa i karaktera.

Te noći, posle pretraživanja Miloševog kompjutera, dok sara upadala, posle dugog vremena, brže nego ikad u jednu od mojih fantazija, zamišljala sam ženu koju sam upoznala. Zamišljala sam je visoku, čulnog tela, zanosnu, gipku, najlepšeg mirisa koji sam ikad osetila.

"Ljubavi..šapnuo mi je Miloš dodirujući mi grudi, a ja sam već bila oblivena znojem i trebalo mi je neko vreme da mi se dah povрати. Ali dok je Miloš došao do mojih butina, već sam svršila. Miloša je to nateralo da završi započeto i pre nego što je shvatio šta se događa iako je oduvek bio džentlmen i davao mi prednost. Podstakao ga je moj entuzijazam u krevetu, vlažnost i ničim izazvani uzdasi. Poljubio me je kad se sve završilo i pre nego što je ponovo zaspao, rekao mi:

"Šta god da si sanjala, sanjaj to i ujutru..."

Dugo nisam mogla da zaspim. Ostala sam začuđena i neutešna. Moju večerašnju fantaziju nikad niko neće saznati, ali na neki čudan način, iako sam to već mnogo puta radila, imala

sam čudan osećaj preljube. Raniji junaci nisu imali lica. Današnja fantazija je stvarna osoba.

Ja sam vedra, razumna osoba. Nisam sklona dnevnom maštanju. Pet puta razmislim pre nego što nešto uradim. Ja sam žena koja s velikom sigurnošću ide kroz život svih ovih naših zajedničkih godina, a sad osećam da više nikad ništa neće biti isto. Jednom običnom fantazijom razbila sara na komadiće sve ove godine uzajamne odanosti i poverenja. Dok je Miloš spokojno spavao pored mene, pomazila sam ga po divnoj gustoj kosi, ali ostala hladna kao kamen. U tom momentu jedino sam želela da saznam što više o životu žene koju sam tek upoznala i nisam mogla da dočekam jutro, da odem na posao i dogovorim se sa Savinom o zajedničkom izlasku.

Ne, ja nisam lezbejka! Ona mi se čak ni ne dopada! Ne bih volela da mi bude prijateljica. Samo želim da znam zašto sam odjednom ovako ljubomorna! Zašto baš na nju, zašto ne na stotinu divnih manekenki, glumica, pevačica, slikarki i spisateljica koje je Miloš fotografisao i danima radio sa njihovim golim telima, vlažnim usnama, raspuštenim kosama?

Mislim da svaka odrasla osoba treba da zna kad je vreme da se zaustavi. Zrelost podrazumeva dobro razmišljanje o svakom potezu. A ove noći, dok Miloš spokojno spava pored mene, ja sebi govorim, samokažnjavajući se: isprazna, sebična, užasna žena, nisi dostojna ljubavi ovog muškarca koji leži pored tebe jer dok vodiš ljubav sa njim, ti zamišljaš njegovu bivšu devojkicu i to zbog slike koje si krišom gledala u njegovom kompjuteru. Nisi ljubomorna na činjenicu što je on te slike sačuvao, ne, ne, ti si ljubomorna na osobu koju ni ne poznaješ i koju možeš vrlo lako više nikad da ne vidiš! Grozna, užasna žena, probudi Miloša, reci mu šta te muči, posvađaj se s njim ako treba! Neprebacuj ljutnju i nesigurnost na nekog ko nije sa vama. Ostavi tu ženu na miru! Pravi se da ne postoji. Ona ne postoji, bar ne u vašem savršenom životu...

Uzdahnula sam pokušavajući da zaspim i misleći na to kako bih volela da mogu da vratim kazaljke sata unazad. Ne za decenije, godine ili mesece. Samo nekoliko sati unazad. Dok sam tonula u nemiran san, Konstantinove slike još jednom mi se

pojaviše pred očima. Ona pored prozora drži čaršav prislonjen uz velike, divno izvajane grudi, otkrivajući savršeno dupe. Tina na krevetu, tek probuđena, proteže se i širi svoje perfektno izvajane noge. Tina na sofi, potpuno gola. Glava joj se spušta ka podu a lokne joj se skroz pružile preko njega. Jednu ruku je prebacila preko stomaka a drugu preko čela. Izgleda kao da je usnula posle savršenog vođenja ljubavi.

Sutradan na **fakultetu** videla sam Savina kako razgovara sa studentima na stepeništu. Bio je kao i uvek glasan, nasmejan i prepotentan. Ponašao se u najmanju ruku kao da je profajler jer je govorio studentima šta njihovi pokreti, gestovi i mimika govore o njima. Privlačenje pažnje na taj način bio bi oprošten nekoj manje lepoj osobi, pomislila sam. Lepima je dovoljno što su lepi, čemu razmetanje?

Dodirnuo me je po ramenu kasnije u hodniku, dok sam išla od sekretara do amfiteatra, noseći zaboravljene beleške gostujućem profesoru sa Univerziteta Kent Stejt iz Amerike, koji je upravo trebalo da otpočne svoje predavanje na temu interkulturalizma.

"Ideš gore?", upitao me je i odmah me uhvatio pod ruku. Ruka mu je zatim skliznula do šake, ovlaš ju je uhvatio za mali prst, opravdavši se recima *daj mi te papire da ti pomognem*.

Da, on je kavaljer. Pustio me je da izaberem mesto u poslednjem redu ispunjavajući mi tako želju da budem neupadljiva u prepunom amfiteatru. Osetila sam njegov parfem pomešan sa omekšivačem za veš. On je uvek svež.

"Jelena, Jelo..." Jedino me je on zvao Jela i uspevao tako da od imena koje je mojim drugovima iz škole služilo za sprdnju napravi nešto uzvišeno, pomalo arhaično.

"Ivane, Ivane...", uzvratila sam mu, nazivajući ga imenom a ne prezimenom po kom ga je znala cela nacija.

"Jelo, samo me ti zoveš pravim imenom, to sam ti već rekao, je / tako?"

Pogledali smo se u oči, ne mareći za Amerikančevo predavanje, a ja sam u tom trenutku osetila zahvalnost, ako ni zbog čega drugog, onda zbog lične uzdržanosti koje smo oboje ispoljili. Jednom davno malo je nedostajalo da Savin pređe granicu i zbog tog trena njegovog nepažljivog flerta osećala sam danima krivicu i sram, čak sam neko vreme unezvereno nastojala, izbegavajući ga i ne spominjući nikome, da zataškam trag tog flerta. Uspela sam da sačuvam čistotu našeg odnosa i ona je predstavljala osveženje kad god smo bili zajedno. Kao njegov miris.

U Savinu ima neke nelagodnosti i frustracije, mislila sam posmatrajući ga krišom, koju želi da prikrije razmetljivošću i nikad nisam bila sigurna šta mu se dešava u glavi. Lice mu je zadivljujuće, pomislila sam tada i da bih prekinula svoje razmišljanje, rekoh mu da srao Miloš i ja slobodni za večeru već sutra. Valjda sam time želela da Savinu pokažem već jednom kako nije jedini sa zadivljujućim licem, iako Miloš ima potpuno drugačiju privlačnost od Savina. Miloš je tajanstven, mračan, poseduje sirovu nepristupačnu lepotu, ne tako otvorenu kao Savin. Ali baš ta tajanstvenost i nepristupačnost, ta Miloševa sirovost zauvek me je odvušla kao vrtlog u kome sam se izgubila i poželela da se nikad ne vratim na površinu.

"Jelo... Onda se vidimo sutra...", rekao mi je dok se krišom šunjao ka izlaznim vratima ostavljajući me samu u poslednjem redu da razmišljam kako me drma neko novo uzbuđenje, neka čudna znatiželja. Otkud ta lakomisljena potreba da budem u društvu MUoseve bivše devojke, da suočavam nekadašnje stare ljubavi i strasti i da svog kolegu pravim ljubomornim? Odakle mi ovaj nalet adrenalina, pitala sam se, ali ujedno i priželjkivala da ću kad dođem kući uspeti da ugušim u sebi ovaj novi zanos i da će naše zajedničko veće otkloniti sve ideje koje imam u glavi, a da će razgovor i vođenje ljubavi sa Milošem uspeti da mi vrate mir. Međutim, kasnije tog dana, dok smo večerali i pili roze, osetila sam kako se želja ni najmanje nije smežurala, već da je porasla. Kao da sam umesto malog ivičnjaka naletela na veliki zid koji me je mamio da ga preskočim i vidim šta ima iza.

"Sutra uveče idemo sa njima na večeru. Nema razloga da ih odbijem kad već toliko insistiraju..

"Ne bih da vam kvarim zabavu, ali ako već moramo to da odradimo, imam tri uslova. Da kasnimo, da se napijemo kao budale da im ne bi palo na pamet da nas ikad više zovu i... da mi dozvoliš da te slikam večeras."

Obgrlila sam mu dlanovima lice i poljubila ga.

Među učesnicima ove buduće drame činilo mi se da sam ja najspokojnija. Verovatno je drugima bilo gore nego meni. Neko je morao da oseća uzbuđenje, neko nesigurnost, neko Čak i bes. Ja sam se tada isuviše spokojno skinula, dok je Miloš uzbuđeno uzeo svoj foto-aparat. Te večeri su nastale moje najlepše fotografije.

5. Miloš

Kad znamo da s nekim ne možemo više da budemo? Kad shvatimo da ako ostanemo s tom osobom, srljamo direktno u propast? Ne probudimo se jednog dana i tek tako odlučimo iz čista mira. To je nemoguće, osim ako nismo psihopata bez trunke empatije koji je završio misiju, postigao cilj ili prestao da se igra jer mu je sve dosadilo.

Žene se stalno vraćaju po još. Žene ne puštaju tek tako. One plaču i previše pričaju. Kako onda odlučimo da budemo jaki, surovi i da završimo odjednom nešto najljepše što smo doživeli u životu?

Odlazimo u bar u mojoj ulici. Neko je na vratima napisao *Mesto za zaborav*. Ne nalazim ni da je duhovito ni da je simpatično: Unutra je prepuno jer je počeo festival na kom izlažu studenti Fakulteta primenjenih umetnosti. U tom baru, mestu koje služi za zaborav, na zidovima su okačene kašike, viljuške i noževi različitog dizajna i boja.

Pribor za jelo neupotrebljiv u realnosti. Naručujemo vino i sedamo u dno bara. Ja samo mislim na skank, savršeno umotan u neke njene roze rizle koje su joj poslali iz Amsterdama, a ona ih čuva u svojoj tašni. Vodimo isti razgovor kao i uvek.

"Jesi li uzeo neke filmove za večeras?"

"Jesam još juče."

„Koje?"

»Rekao sam ti. Neku francusku akciju, novog Vudija Alena i neki holivudski politički triler."

"Ništa mi se ne gleda od toga."

"Niko te ni ne tera."

Mislim o tome kako ovakav identični razgovor vodimo sledećih dvadeset ili trideset godina i isto ovako sedimo u dnu bara i zaboravljamo kako smo sjebani. Uzimam joj tašnu i

preturam, ali jedino što pronalazim su dve kašice koje je uspela nekako da skine sa zida i ukrade. Vidim joj čudne ogrebotine po rukama, ali mrzelo me je da je pitam gde ih je zaradila. Kapiram da kad imaš dete, takve stvari nisu čudne.

"Smiri se, idemo napolje da duvamo", reče mi nežno.

Ja želim *sam* da duvam, ali znam da je to nemoguće.

Napolju, iza bara, jer nam je predugo da čekamo da odemo do mene, varimo usrani skank. Počeo sara da ga pušim svaki dan u poslednje vreme. Prestao sam da idem na snimanja kad me zovu, lažem da sam bolestan. Ne javljam se na telefon kad me zovu iz agencija, pa me sve manje i zovu. Jedno vreme sam slikao samo nju. Kao lud i opsednut. Dignutog kurca. Slikam je pa je jebem i tako danima. Ona me je istrošila, isisala. Umoran sam. Ona je žena koja je potpuno potčinjena dok joj trebam. Kad izgubi interesovanje, samo nestane i ostavi me u grču kao narkomana u krizi. Onda se vraća sa još većom strašću, govori kako me voli i kako ne može bez mene, da se kaje, da njen život nema smisla. Ne zna šta hoće. Osećam da će doći trenutak kad će svoju pažnju usmeriti na novu igračku. Ona ništa ne radi. Nema zanimanje, posao, ne znam odakle joj novac. Ne znam ko je otac njenog deteta. Ne pitam je ništa i ona ne priča. Tri meseca sam koncentrisan na njene otvore u koje guram svoj kurac. Ništa me drugo ne zanima. Razgovor s njom je mučenje, ali kad pomislim na njen ukus, znoj, i zvuke koje ispušta dok svršava, ništa mi više ne treba u životu.

"Kad hoćeš da te upoznam sa Lukom?", pita me dok jedva zadržava dim u plućima.

U tom trenutku, iza bara, znao sam da neću nikad da upoznam njenog sina Luku i da ne želim više nikad da je vidim. Ne mogu da upoznajem tuđe dete, da ga navikavam na sebe. Da ga zavolim kao psa za kog znam' da nemam para da hranim. Ne mogu da uzmem nevin i neiskvaren život u ruke i onda ga vratim, istumbanog.

Neću. Neću jer sebe i dalje smatram dobrim čovekom. Neću jer se plašim odgovornosti. Neću jer ne želim njegovu majku,

"Tina.,. Ti si žena koja razara."

"Znam, mili... Zato me voliš."

"Ne volim te. Plašim te se."

Ona ne plače. Gledam je u oči dok je vučem za konjski rep koji je vezala. Nervira me jer nikad ne reaguje kao drugi ljudi na neke stvari. Ona bi sad trebalo da plače jer žene jebeno plaču kad im kažeš posle nekoliko meseci viđanja da ih ne voliš. Imam želju da je povredim.

Ona plače samo kad vidi da gubi kontrolu. Misli da je ima i sad. Ona voli da seje strah, jer zna da niko ne može bez nje. Da je uvek u centru nečijeg života. Ona poseduje moj um i igra se njim. Šarmantna, inteligentna, impresivna, jebozovna, prelepa, ona je ovisnik o zavodjenju. Daltonista za ljudska osećanja. Žena s kojom ne postoji sutra. Mislim o tome kako više ne mogu da podnesem da dođemo kod mene, a ona tamo sedi i ćuti. Ne mogu više da je gledam kako jede, pije ili gleda film. Mislim o tome kako sam navučen na seks s njom, a kad ga nemamo, gadi mi se. Ostao sam mesecima u vezi s njom samo zbog njene pičke.

"Idemo kući... kaže mi i hvata za jaja. Kad je najviše mrzim, najbolje se jebemo. Dižem joj suknju i okrećem je. Nabijam joj ga otpozadi. Ona stenje, a kad svrši gurne me, spušta se na kolena i stavlja ga u usta. Želja za šamarom se pretvara u svršavanje u njena usta.

Otvora paketić sa žvakama dok zatvaram šlic. Kažem joj da idem kući sam. Pretvaram se da mi nije dobro. Namiguje, pomazi me po obrazu, okreće se i nestaje.

Na putu do stana ugledao sam u prolazu jednu devojkicu. Sedela je u bašti kafića ispred moje zgrade sa drugaricama. Pogledali smo se na tren dok sam prolazio. Video sam da ima jednoroga na članku leve noge. Mislio sam na tu tetovažu jednoroga i na tu devojkicu dok sam ležao kasnije u dnevnoj sobi. Voleo bih da slikam tu nogu, tog jednoroga, nju. Posle nekoliko meseci prvi put mi se javila želja da fotografišem nekog drugog osim Tine.

6. Tina

Jesam li ti ispričala kako smo se upoznale naša draga glavna i odgovorna urednica Bubica i ja? Nisam? Jao, pa to je vrlo zabavna priča... Bilo je to pre nekoliko meseci. Taman sam se vratila iz Los Angelesa... Bila sam tamo kod prijatelja u gostima na dva meseca dok je Luka bio u letnjem kampu s malim retardiranim sinčićima jevrejskih producenata iz Holivuda. Grozno iskustvo zaista... Ta Amerika je jedna primitivna zemlja glamura i plastike... Dakle, tek sam počela da obnavljam fizičke kontakte. Ipak, nisam bila ovde čitave dve godine... Morala sam polako da vidim gde su i s kim su ljudi koje poznajem, čime se sad bave i da li me se uopšte sećaju... Postala sam veoma aktivna na društvenim mrežama. Uostalom, preko *Fejsbuka* sam i upoznala Savina, ali o tome ću drugi put. Dakle, nije prošlo ni nedelju dana od mog povratka, kad me je pozvao jedan prijatelj da odemo zajedno na neku veliku žurku na kojoj je *dress code* belo. Ah, prvo što sam pomislila bilo je kako imam savršenu belu haljinu koju nikad nisam obukla a zatim i kako je pravo vreme da prestanem da se sakrivam od raznih utvara iz prošlosti. Kada žena postane majka, deca je učine boljom osobom, ali isto tako i ranjivijom, opreznijom, tako da su me sve loše stvari iz prošlosti učinile jačom ali i paranoičnijom. Recimo, strah od još jedne ljubavne propasti se pretvorio u strah od sveopšteg zla koje može da naudi mom detetu. Pažljivije biram prijatelje, dadilje, učitelje, sve one koji mogu doći u kontakt s mojim Lukom. Ali više se ne plašim poraza, napuštanja i neuspeha kao nekad jer znam da uvek imam njega sina koji će bezuslovno voleti svoju majku i kome ću se uvek vraćati. Odlučila sam da prestanem da se plašim ljudi i da hrabro zakoračim u život jer radosna, ispunjena majka znači i radosno i srećno dete, zar ne?

Žurka u belom bila je fe-no-me-nal-na! U našoj VIP loži nikoga nisam poznavala osim svog prijatelja, ali čim sam kročila u nju, osetila sam fantastičnu energiju. Tu je bila jedna naša glumica sa prijateljicama, poznati voditelji neki Englezi, muž jedne naše

uspešne poslovne žene koji mi se odmah prilepio i dahtao za vrat, moj prijatelj i ja. U neko doba pridružio se našem malom ali veselom društvu i jedan čovek za koga sam saznala da je vlasnik nekoliko najpoznatijih gradskih restorana i klubova i jedna žena koja je došla pod ruku s njim. Gledala me je malo čudno, imala sam osećaj da od trenutka kad je ona ušla, zabava prestaje. Delovala je kruto i strogo u klasičnoj beloj košulji, belim cigaret pantalona i s vezanom punđom dok je sedela u fotelji i ispijala sokić na slamčicu, naspram mene koja sara bila u skoro pa prozirnoj beloj haljini, visokim potpeticama *Džimi Ču* i igrala s Englezima već pijana od viskija s red bulom. Pomislila sam, evo još jednog dosadnog ženskog Ovna, energetskog vampira, samo one mogu da deluju tako nabusito i rezervisano u prisustvu dobrih frajera. Bavim se proučavanjem horoskopa već neko vreme, mislim da sam bolja od većine ovih izvikanih astrologa... Ipak sam ja živela mesec dana u Londonu s najboljim astrologom današnjice. On me je naučio nekim cakama...

I dok su moj prijatelj i ona nešto pričali, meni je prišao njen pratilac i pitao me da U sam za koku. Kad šmrčem kao da se kockam sama sa sobom. Kokain mi daje osećaj da ne želim da se samouništavam... Da vredim... Da mogu... Otišli smo do toaleta, šmrknuli nekoliko linija i iako je on odmah stavio ruku na moje dupe, nismo išli dalje od toga. To me je malo razočaralo, no droga je iz mene već progovarala. Mislila sam, seks nisam imala dugo a od svih prisutnih ljudi najprivlačniji je upravo gospodin vlasnik restorana, te sam sve vreme bila pored njega. Šapnula sam mu da bi bilo lepo da nas odvede na njegov teren posle žurke i on se odmah složio i posle sat-dva i pošmrkanih još ko zna koliko linija, našli srao se za stolom njegovog kluba u centru grada. Bilo je toplo, ljubičasti lampioni su bili svuda oko nas, devojčice su za barom pile koktele i đuskale u ritmu muzike iz osamdesetih, a žena u beloj košulji se nekako našla pored mene.

"Bože, koliko si lepa!", reče mi odjednom. Malo me je to napalilo, uhvatila sam je za koleno, ali pogledom sam tražila

nekog ko ipak ima kurac među nogama, kad me ona iznenadi rečima:

"Čula sam za tebe... Volela bih da se vidimo sutra. Da porazgovaramo o poslu."

Ah, ovčica moja, pomislila sam, ovaj bedni pokušaj približavanja laskanjem kod mene ne pali. Žene Ovnovi su laki za razumevanje. Na njih sopstveni horoskop deluje poput energetskog pića. Njima ne treba stimulans kao meni. Većina bi rekla da su Ovce hrabre i ambiciozne, ali ruku na srce, kako jedna ovca može biti hrabra? Za mene one su samo iritirajuće, nestrpljive i dosadne u toj svojoj želji za dominacijom. Ja volim žene robinje. To su prave, iskonske žene. Žene koje se u potpunosti povinuju zahtevima muškaraca. Kao što smo ti i ja...

Ona, bedna Ovca koja je te večeri sedela pored mene, ni sama ne zna ono što ja znam. A to je da je samo pitanje trenutka kada će se na nju obrušiti ta ovnovska sila i odvući je u potpuni sadizam i rušilaštvo. Maskirala se u poslovnu ženu, smernu, otmenu, nedodirljivu. Sedela je u beloj košulji sa karnerima i s pundom na glavi, čak i kad je vreme za opuštanje i zabavu, a zapravo je toliko osetljiva da samo jednom rečenicom mogu da je dotučem. Jednim telefonskim pozivom mogla bih da je sklonim iz te fotelje...

Te noći sam ipak imala seks. Nije bio bogzna šta, ali bar se dogodio. Sledećeg jutra sam osvežena i opuštena došla kod svoje nove prijateljice na sastanak. Upravo je na laptopu iščitavala moj CV i za petnaest minuta smo se rukovale i dogovorile da od sledećeg broja *Našeg magazina* postajem kolumnista. Da, žena u beloj košulji sa karnerićima je naša Buba, žena za koju obe radimo! I znaš li šta mi je rekla? Da sam žena koja ruši predrasude i žena sa energijom kakvu još nije srela. Još nešto ću reći ubi. Potpuno je strejt. Toliko je normalna da imam želju da je prodrmam, napijem, dovedem nekog da je kresne i sve to gledam! Ima nešto perverzno u njenoj ozbiljnoj pundī i naočarima za vid. Zamišljam je sa bičem i u koži od glave do pete, s kožnom maskom na licu koja otkriva samo

usta, kako šamara nekog štrebera koji joj ponizno govori *gospodarice moja, ahahahahahahaha...*

Nisi znala da ja stojim iza kolumne *Opčinjena*? Jesi li uopšte čitala neki moj blog? Vrlo mi je važno, ako ne i najvažnije da sve to pročitaš. Ako ti se dopadaju moji blogovi, dopašće ti se i moj autobiografski roman koji pišem! Evo, već postajem nervozna od same pomisli da ćeš čitati nešto moje... Moram da popijem ksanaks, gde li sam ga stavila? Kad se ovako unervozim zbog običnog antidepresiva, dobijem neki čudan osećaj da mi nešto mili pod kožom i počinjem da se češem... Izvini, molim te, samo da se javim na telefon...

Halo, Neno, ne čujem te najbolje... Jesam, jesam, pozvala sam je, zna da dolazite. Tačno u Četiri, nemojte kasniti jer ako madam Katrin nešto ne podnosi, onda je to kašnjenje. Ti ga sačekaj kod madam u predsoblju i pitaj je obavezno kako joj se čini Lukin akcenat posle boravka u Parizu... Hajde, vidimo se večeras...

Izvini, mila, Luka mi je krenuo na časove francuskog, a bili smo neke tri nedelje u Parizu kod mog prijatelja pa se tamo družio s malim, slatkim, *tres chic* Francuščićima... Ah, koliko sam ponosna majka... Videćeš, jednog dana kad postaneš majka, sve se menja. Je l' radite na tome Miloš i ti? Stvarno? Od kad? Lepo... Baš sam... srećna... zbog vas...

7. Jelena

Po povratku u naš stan potrudila sam se da sakrijem tragove suza. Kako je već uveliko prošla ponoć, u kosmopolitskom velegradu sa provincijskim stavovima pojedinaca nezgodno je, mislila sam, upustiti se u bilo kakvu glasnu prepirku ili plač ili bilo šta što bi moglo da razbudi radoznale komšijske uši. Nismo krenuli motorom jer Miloš se već napio čekajući me da se spremim, a nije ni pozvao taksi iz restorana već je insistirao na šetnji do kuće. Tinino odugovlačenje sa odlaskom i namerno isticanje ravnodušnosti prema svemu što se dogodilo zapravo je prelilo čašu.

„Šta se desilo tamo? Jesam li nešto propustio? Čemu ta laž da ti nije dobro? Mislim, ja prvi nisam ni hteo da idem tamo, ali sve ovo je bilo čudno...”

Prisećala sam se svega što se desilo te večeri i nadala se da ću pronaći neki otpadak i baciti mu ga kao kosku, ali uzalud.

"Ne želim da te gnjavim, bilo mi je dosadno, između vas dvojice je bilo napeto... Samo sam želela da odem, to je sve..."

Obeshrabrilo me je to što sam se izvukla lažući. Nije mi to bilo svojstveno, oduvek sam čvrsto verovala u istinu i poverenje, naročito kad smo Miloš i ja u pitanju. Posle svih godina provedenih zajedno trebalo je da prepoznam razliku između laži i izbegavanja istine radi mira u kući. Mir je za mene jedna od najvažnijih stvari u životu. Sklad koji nije iskamčen trudom i izvežbanom tolerancijom, već mora biti prirodan, stvoren međusobnim energijama koje se uklapaju kao delići slagalice.

Otkad sam upoznala Miloša, bila sam čvrsto uverena da smo jedno drugom promenili živote nabolje, da nam se energije tako savršeno slažu da smo sigurni, obogaćeni i da nikakva nedaća ili bolest ne može napasti naš savršen spoj. Čitala sam nekada davno da svaki čovek ima svoju jedinstvenu energiju i da se baš zbog nje razlikujemo po izgledu, ponašanju, karakteru, talentima. Energija jedne osobe deluje na drugu i ako one nisu u

skladu, a naročito ako te osobe provode previše vremena zajedno, dejstvo može biti razorno. Ako nisu u harmoniji, energije uništavaju jedna drugu, ruše sve pred sobom, stvaraju kaos i tako nastaju bolesti, potpuni gubitak snage, volje, želje za bilo čim pozitivnim.

Na našu vezu gledam kao na *eliksir vezu*. Na nešto što leči, oporavlja, rađa. Naša veza je takva da oboje dobijamo. Osećamo se sigurno i jako. Kao da nikakav uticaj sa strane ne sme ni da nam priđe. Nas dvoje se ne razumemo odmah, ali s lakoćom se dogovaramo. Nama pristižu samo lepe vesti i okruženi smo dobrim ljudima. Nema rizika, nema iskušenja, nema ničega što može pokvariti sklad, jer previše smo jaki kad smo zajedno.

A onda, dogodilo se ovo veče koje je potpuno promenilo tu harmoniju. Dok smo se spremali za spavanje, Miloš je već zaboravio na sve što se dešavalo, zaista mi je poverovao da mi je bilo nelagodno zbog njih dvojice i već u krevetu, zagrljeni, pričali smo o stvarima koje su daleko od Tine ili Savina. Ipak, i dalje sam osećala ukus laži u ustima i da bih je potpuno uklonila pribegla sam još jednoj, ne znajući da obmane idu jedna za drugom, lakše i brže kad su u paru. Seksualna obmana pridružila se obmani iz restorana. Uspela sam da uništim savršeno dostignuće sledećim korakom.

Mislila sam da ću ako odglumim orgazam, potvrditi svoju vernost Milošu, ali sam ubrzo shvatila da sam tako uništila harmoniju. S druge strane, da ga nisam odglumila, Miloš bi se pitao šta me muči. Činjenica je bila da nisam mogla da se opustim i da su mi misli još bile u *Čarobnoj kugli*, ali to nikako nisam mogla da mu kažem. Nisam bila providna, nisam se previše drala ili grčila, ali ispustila sam krik, isfolirala trzaj i shvatila tako da nikad više neću moći da kažem drugaricama da nikad nisam odglumila orgazam dok sam vodila ljubav s dečkom.

Dok smo ležali zagrljeni, mislila sam na to kako milioni žena lažiraju orgazme svakodnevno i da ovaj moj jedini neće načiniti propast. Ali zašto se onda osećam tako bedno?

Ujutru sam ustala prva iz kreveta. Osećaj krivice i dalje me je progonio i želeći da ga odagnam počela sam da radim ono što ljudi rade kad ih izjeda krivica. Ugađaju voljenom biću. Otrčala sam do obližnje pekare i kupila sveže, još vruće kroasane od heljde i jogurt. Kod kuće sam spremila jaja sa slaninom, servirala sve na tanjirima, uključila aparat za espresso i čekala da se Miloš pojavi. Čim sam čula kako u kupatilu pušta vodu, stavila sam šoljicu za espresso ispred aparata i pritisnula dugme. Dok je Miloš mamurno ulazio u kuhinju, u savršenom tajmingu sam na sto pored kroasana, jaja i jogurta stavila i belu šoljicu espresa.

Sedela sam tako za kuhinjskim stolom i posmatrala kako srče espresso i guta doručak sve vreme listajući novine. Oči su mi se zamaglile. Seksualna opijenost od sinoć me je činila drugačijom. Izbegavala sam njegov pogled. Glas u glavi mi je govorio *ženo, saberi se*, ali vreme kao da se razvlačilo.

Trgao me je zvuk mobilnog telefona. Skočila sam sva srećna iako je poslednje što sam želela da vidim bilo ime *Savin* na ekranu.

"Hej, mila, nije Savin, ja sam!", čula sam radosni Tinin glas s druge strane. "Htela sam da se izvinim za sinoć i da te pozovem na kafu. Savin mi upravo kaže da ne ideš danas na fakultet, pa sam mislila da svratim kod vas u kraj, ako postoji još onaj kafić na čijim vratima je pisalo *Mesto za zaborav...* Koliko se sećam, služili su savršenu moku. Šta kažeš?"

Tina je zvučala suviše veselo, što me je u prvi mah razljutilo, ali onda sam shvatila da treba da se vidimo jer ću samo tako otkloniti agoniju u kojoj sam se našla i rekla sam joj da možemo da se nađemo tamo za sat vremena.

„S kim ideš na kafu?", upitao me je Miloš, odlazeći u sobu da se spremi za neki sastanak.

"Sa Bubom. Treba nešto da se dogovorimo u vezi sa sledećim brojem.."

Kad sam ga videla na pragu kako odlazi, ponovo me je preplavio osećaj krivice. Sad, dok se spremao za odlazak,

zadržavala sam ga lažnim, izveštačenim ispitivanjem, nudila mu lažnu, izveštačenu toplinu. Poljubili smo se i dogovorili da se čujemo kasnije.

Ah, kakva užasna situacija! Dok mi dečko odlazi na posao, ja, njegova buduća žena, sastajem se na kafi s njegovom bivšom devojkom koja me je sinoć poljubila. Da, mogla sam da budem iskrena i kažem Milošu šta se dogodilo, pa da se oboje prezrivo povučemo iz restorana i kasnije u krevetu analiziramo događaj, poljubimo se i zaspimo snom pravednika. Miloš bi to smatrao Tininom društvenom neprilagođenošću rekao bi da je ženski psihopata, zajedno bi se gnušali njene potrebe za bolesnim igrama i nastavili tamo gde smo i stali. Ovako sve je postalo moj lični problem jer sam, iz nekog nerazumljivog razloga, odlučila da sve ovo zadržim za sebe. Želim sama da posedujem nešto što mi se ne dopada, da se sama nosim s tim, pobedim ga i otklonim kao bolest. I tako sačuvam svoj eliksir.

Prvi put se nalazim u jednoj problematičnoj vezi. Vezi u kojoj dominiraju nesnošljivost, obmana, nerazumevanje i laž. Veza koja sa sobom donosi nepravednu borbu, psihičke i fizičke bolesti. Veza koja uništava sve pred sobom, uključujući i njene učesnike. Zadržavajući dah, kao pacijent koji se sprema da čuje od doktora da li je bolestan ili ne, zaključala sam vrata za sobom i zaputila se u kafić, nadajući se da ću tamo zaista sve zaboraviti.

8. Miloš

Predosećao sam da neće sve biti kako treba još otkad me je s osmehom pomazila po licu, tamo iza bara, i samo se okrenula i otišla. Prvo sam se iznervirao što se usudila da dođe sutradan po svoje stvari, bez poziva, iako nije imala bogzna šta kod mene. Nije ona tip žene kojoj hitno treba četkica za zube ili najnovija knjiga neke domaće treš spisateljice dobijena od gej drugara. Pokušao sam da se svađam s njom, a onda me je iznerviralo što nije odreagovala na moj pokušaj svađe. Bila je previše mirna za nekog ko je do juče dramio oko toga da li ću da slikam голу manekenku u bazenu ili голу pevačicu u napuštenom hangaru za *Plejboj*. Bila je previše tiha za nekog ko mi je do juče upadao u studio s psovkama i pokušavao da me izgrebe zbog SMS-a od *te i te* u kome mi zahvaljuje na divnim fotografijama. Isuviše ravnodušna za nekog ko mi je razbio dve piksle, sedam čaša i ram za slike, koji je, uzgred, sama kupila. Na zidu još stoji trag od jogurta kojim me je gađala jednog jutra kad je videla u časopisu o automobilima moju bivšu devojkicu, koju sam slikao na najnovijem modelu krajslera, u halterima i sa čašom šampanjca u ruci.

Ušla je mirno u sobu, uzela svoju fotografiju, onu našu omiljenu, koju nisam ni planirao da joj dam, onu na kojoj drži beli čaršav priljubljen uz grudi i gleda kroz prozor.

"Eto, uzmi je za uspomenu."

"Ne živi mi se, to treba da znaš."

Kasnije, tog dana, obigravao sam po kraju tražeći onaj nožni članak sa jednorogom. Nisam ga ugledao, naravno.

Tih dana sam bio pijan i uduvan non-stop. Tina me nije zvala, ali imao sam strah da će se odnekud pojaviti. Od tolikog straha od njenog poziva promenio sam broj i mobilnog i kućnog telefona i obavestio samo najbliže prijatelje o novim brojevima. Ni na *Fejsbuku* ni na *Tviteru* nije bilo traga od nje. Obično je po deset puta dnevno komentarisala svaku moju fotografiju,

linkove, statuse, ali kao da je nestala i u virtuelnom svetu. Priznajem, špijunirao sam je tamo, samo da vidim da li je u blizini. Ona je od onih žena koje žive za primećivanje, ona je raj za progonitelje. Uvek će svojim virtuelnim prijateljima, kojih ima preko dvadeset hiljada na svim društvenim mrežama, reći gde je, s kim je i kako joj je.

Otkad je uzela svoju fotografiju, kao da je u zemlju propala. To me je najviše i plašilo. Na ulici sara se okretao iza sebe a u kafićima sam birao mesta koja gledaju na ulaz. I svaki jebeni dan sam ulazio na njene virtuelne profile da vidim da se nije negde oglasila.

Ništa. Nema je.

Više sam se umorio otkad je nestala nego kad je bila tu.

Ta žena je prisutna i kad se skloni iz nečijeg života. Prošlo je tako dve nedelje. Bio sam pijan. Sve mi se vrtelo u glavi. Bio sam u krevetu. Probudila me je muzika koja je treštala s trećeg sprata. Pederi prave devojačko veče, setio sam se da su me pozvali, ali sam zaspao. Čuju se *Army of Lovers*:

... Obsession... there ain't no promises, ain't no commitments, but how cruel can love be, how cruel to a broken heart like mine, there ain't no right... obsession...{*}

Teturam se po hodniku. U glavi mi je neka krvava scena u kojoj Tina pokušava da se ubije zbog mene. Presekla je vene i krv je svuda, po lavabou, na ogledalu, na pločicama kupatila. Hladno mi je i umivam se, ali sve je i dalje krvavo. Ne mogu da pronađem telefon da je pozovem. Povraća mi se. Pronalazim ga ispod kreveta i okrećem njen broj. Na upaljenom televizoru u uglu piše da je 3.18 ujutru.

"Jebem ti sve, jebem ti život, jebeš sve ovo!", vičem dok okrećem broj.

Broj mobilnog pretplatnika više nije u funkciji... Odlazim nazad u sobu. Ležem u krevet i pokušavam da zaspim, ali mi se čini da sam samo pao u nesvest.

9. Tina

Uh, imam nezgodnu narav. Pucam po šavovima ponekad i ne znam šta izgovaram. Pokušavam da se skinem s jakih lekova koji mi ubijaju kreativnost, ali onda počne kišica i ja sam u stanju da plačem po čitav dan. Verovatno je tako zbog svega što mi se desilo u životu. Sve sam to opisala u prvih pet poglavlja romana koji pišem...

Kako sam upoznala Savina? Preko interneta, naravno. U to vreme sam se probijala sa svojim blogom *Opčinjena i* tražila sama ko je kod nas najčitaniji i najpriznatiji bloger. Ispalo je da je Savin bog blogova kod nas! Poslala sam mu zahtev za prijateljstvo preko *Fejsa* i već sutradan sam dobila poruku od njega da odem u restoran *Luj XV*

i popijem roze, jer će mi tako sve u životu postati lakše. To mi je napisao jer sam se javno žalila na blogu kako mi ni vino neće pomoći da počnem da se pakujem i odem iz Monte Karla. Da, bila sam tamo četiri meseca, ali morala sam da napustim tu kuću i prekinem svoj nomadski život. Luka se bližio šestoj godini i trebalo je negde da pustim korenje, da odlučim gde će krenuti u školu i naći drugare. Elem, otišla sam u taj restoran koji mi je Savin preporučio, slikala se u njemu s čašom rozea u ruci i okačila sliku na *Fejs*. Od tada smo počeli jedno drugom da šaljemo na desetine poruka dnevno i ubrzo smo prešli u onu neodoljivu, seksi zonu, zonu sajber seksa. Sajber seks sa Savinom je nešto najuzbudljivije što sam ikada doživela, a veruj mi, mila, da sam doživela mnogo uzbudljivih stvari u životu.

Sve počinje kao vihor, nenadano. Prvo dobijam citat vatrenog Artura Toskaninija koji je pisao svojoj ljubavnici, udatoj gospođi Elzi:

"...Tvoja usta sve više i više pale moju čežnju... da te pokrijem pohotnim milovanjima... Bože! Ludim!"

Nastavi s nekim slatkim pitanjem kao što je je *I' nosiš pidžamu ili spavaćicu kad spavaš*, a onda jedne noći čitam kako me želi

celu, kako želi da ga izazivam, kako zamišlja da ga gledam pravo u oči dok je ceo u meni. I sad ovlažim kad se setim njegovih poruka. Moraću da ga citiram, nadam se da ti neće biti neprijatno...

...želim da me gledaš dok si na kolenima. Želim da te imam samo za sebe danima, da budeš moja robinja. Da ti budem u ustima prvo polako, a onda da me gutaš nezasito. Hoću da te nazivam prijavim imenima, da budeš stalno vlažna od želje, da mi daš da ti radim šta god hoću i da mi do detalja opišeš šta si radila kad si ovo pročitala... Meni bokserice već pucaju i moram da se ispraznim...

A, šta kažeš? Prisloni mi ruku na grudi, oseti kako mi srce lupa... To je moguće samo sa Savinom. Jedva sam čekala da se vratim ovde. Tek tako, preko noći, odlučila sam da ću Luku ovde upisati u školu i da moj život mora da se nastavi baš pored Savina. Antidepresive nisam pila danima i iako je bilo tmurno, maglovito i neka kišica je sipila danima, ja sam se osećala kao da sam nasred peščane plaže na Kostariki, bosa, srećna i slobodna.

Èim smo sleteli. Luku sam ostavila Neni a ja sam se presvukla i odmah otišla u restoran u kojem je rekao da će me čekati. On je sedeo za stolom, u divnom odelu i s kravatom, kao da je upravo došao s neke inauguracije, kasnije mi je rekao da je zaista bio na jednoj, a ja sam ušetala u crvenoj uskoj haljini. Bradavice su mi bile naježene od uzbuđenja a kosu sam od nervoze samo prebacivala sleva nadesno. Nikad nisam bila toliko napaljena, čak ni nekad davno s Milošem... Jedva smo popili po čašu vina, ustali od stola, na brzinu pozvali taksi i dok smo se vozili ka njegovom stanu, ja sam mu već drkala dok smo se nezaustavljivo ljubili a njegovi prsti su bili duboko u meni... Od tada se ne razdvajamo.

Malo mi smeta što me još nije zaprosio ili makar pitao da se preselim kod njega, a onda sam shvatila da je odgovor u horoskopu. Savin je Strelac. Idealan za mene. Pravi netradicionalista i nekomformista. Ne osuđuje i ne zgražava se nad tuđim životima ili drugačijim izborima. On je moj radoznali putnik, večito dete, optimista. Veseo, tolerantan, kraljevski

otmen. Galantan, romantičan i... nikad samo moj. Mi smo savršen spoj, kao Miloš i ti.

Kao što je Napoleon nekad pisao svojoj Žozefini da kadgod uzme solju čaja proklinje slavu i ambiciju kojega drže daleko od duše njegovog života ili je prekoreva recima ti trčiš od grada do grada... više ti nije važan Napoleon. Ne volim te više, štaviše, prezirem te, tako mi sad šaljemedni drugima mejlove, poruke, tvitove. Strast, ljubomora, nada ili čežnja, ništa se od toga ne menja u ljudima. Samo se menja forma u kojoj će reci stići do predmeta ljubavi.

Savin i ja smo spojeni recima, modernim pismima. On je postao moja inspiracija i velika podrška u mom novom životnom poglavlju u kom pokušavam da se ostvarim kao pisac. Zasad sam blogerka i kolumnistkinja... ali uskoro...

Nego, je li ti se dopada moje umetničko ime *Opčinjena*? Savin i ja mislimo da je to savršena ideja jer pod tim nadimkom sam vrlo poznata na *Tviteru* prati me preko dvadeset hiljada ljudi... da ne pričam o blogu koji je mnogo čitan, otkad mi je Savin pomogao... Moraš pročitati nešto od mojih radova, obećaj mi! I otvori naloge na *Tviteru* i *Fejsbuku*, *jednostavno* moraš osetiti taj čudesni život u virtuelnom svetu! Hajde, krećemo, čekaću do ujutru ako treba, ali zaspati neću dok ne vidim tvoj zahtev za prijateljstvo...

10. Jelena

Mislim da sam dobar čovek, ali zbog onoga što se desilo u protekla dva dana počela sam sebe da posmatram kao običnu lažljivicu. Iako švaleracija, bilo mentalna ili fizička, ne ide uz moj karakter, vidim da nikad nije ubedljivo tvrditi da nismo od onih koji rade ono što preziru. Ako sam iz bilo kog razloga uradila ono za šta tvrdim da se ne slaže s mojim karakterom, onda imam pogrešno mišljenje o sebi. Mogla bih krivicu da svalim na Tinu, ali pošto sebe ipak i dalje smatram dobrim čovekom, to neću uraditi. Zaista, kako ona može biti kriva za moje noćno pretraživanje Miloševog kompjutera, za moje čudne seksualne fantazije ili za glumljenje orgazma? Dok razmišljam o tome, obuzima me užasan osećaj da uopšte nisam dobar čovek, već prevrtljiva, lažljiva osoba koja je očigledno rešena da ukalja ono najlepše u životu.

Misli mi lutaju ka Milošu. Mislim o tome kako smo nas dvoje dokaz da sreća stvarno postoji. To je u neku ruku i teret, jer stalno moraš iznova da dokazuješ ljudima kako vas dvoje nikad nećete preći na drugu stranu, na onaj prostor gde bivše ljubavi i parovi koji su se rastali svima pokazuju kako je večita ljubav nemoguća. Iako nas dvoje privlačimo koliko zavist toliko i divljenje, najverovatnije oni preko puta stola samo zlorado broje sate kada će naša ljubav prestati.

Svi imaju mišljenje o parovima. Da li su zaljubljeni ili u stalnoj svađi, ko vodi glavnu reč, koliko puta nedeljno vode ljubav, da li jedno drugo poštuju dovoljno, da li neko nekoga tu vara, da li su *ovo* ili *ono*, *jedno* ili *drugo*? I, naravno, uvek nam je jedan iz tog para draži.

Meni se ljubav sa Milošem nije desila ni lako ni brzo, naša veza nije strastvena ili od onih iz romana. Verovatno me zbog svega toga i zanima ova žena koja se iznenada pojavila u našim životima i kao neka ratna flota unela strah u našu mirnu vezu.

Na neki čudan način, na svoju vezu sa Milošem gledam drugačije od ostalih. On je za mene odan, duhovit i talentovan

čovjek koji me voli. Nikad nisam želela da opovrgnem feminističke opaske da ženama ne treba muškarac, ali nikad nisam ni glasno rekla da ja bez njega ne bih mogla da živim. Nikad ne bih roditeljima ili bratu priznala da mi je u životu najvažnije to što imam muškarca koji me voli i kome uzvraćam ljubav. Niti prijateljicama da moju glad više ne mogu da zadovolje posao i druženje, već samo Miloš.

Zato sam ovog jutra, dok čekam osobu koja mi je narušila mir, zatečena spoznajom da je moje životno spokojstvo na dobrom putu da pukne kao kristalna čaša.

Onda je Tina ušla. Prebacivala je fantastičnu smeđu talasastu kosu sleva nadesno. To joj je, dakle, zaštitni znak. Odmah sam se iznervirala. Jer je moja bila vezana u običan konjski rep. Tina je na sebi imala uske farmerice i belu majicu na bretele koja joj je isticala bujne grudi. Mogla sam makar da obučem neku majicu sa malo većim izrezom.

Tina mi je pružila ruku i odlučila sam da se ne nerviram oko svog izgleda.

"Ne možeš da shvatiš, mila, koliko sam srećna što smo se našle ovde!"

Bila sam nervozna, ali ipak, svaki put kad bi mi se oči zaustavile na Tininom licu, osećala sam se dobro. Miloš je izabrao mene, a ne nju. Osećala sam se kao naučnik pred neko epohalno otkriće. Kao da će ovaj naš sastanak doneti svetu nešto prosvetljujuće.

Pustila sam Tinu da prospe preda mnom sva moguća izvinjenja za sinoćnje ponašanje u restoranu, odmahнула sam rukom uz reči *bilo pa prošlo* i dozvolila joj da iznese čitav traktat o tome zašto su ljudi, odnosno žene, zapravo ona, opsednuti sadašnjim ljubavima njihovih bivših i obrnuto.

"Muškarci su uglavnom opsednuti prošlošću žena, ali ne shvataju da je njihova sadašnjost ono što treba da ih zanima. Ne znam da li je tebe Miloš terao da mu nabrojiš sve bivše frajere i veličine njihovih polnih organa, ali mene je to iscrpelo... Nikad mi nije verovao, možda zbog načina na koji smo se

upoznali, ili čudnog sklopa ličnosti muškaraca s kojima sam bila, ne znam... Ono što želim da kažem jeste da ni žene nisu ništa bolje. Samo što one idu dalje, kopaju dublje. Uzrok verovatno jeste u našoj prošlosti, zbog koje nam je samopouzdanje tako nisko..

Da bih joj olakšala, rekla sam joj kako znam da su davno njih dvoje bili par nekoliko meseci, Miloš mi je sve ispričao, nas dvoje nemamo tajni. On zna sve o mom životu, kao i ja o njegovom. Verujemo jedno drugom. Završila sam repliku govoreći joj da se ne opterećuje i ne pravda jer mi je najvažnije to što smo resile nesporazum oko jučerašnjeg incidenta s poljupcem.

Ona je na to napravila tužan izraz lica kao da je videla napušteno kuće na ulici. To lice je bilo natopljeno čežnjom, smetenošću i očajanjem. Kao da je sama napušteno kuće koje je kažnjeno i nema pojma zbog čega.

"Osećam se glupo. Nisam htela da pričam o Milošu, a najmanje od svega sam htela da se pravdam,.. Samo sam htela da se izvinim i da popijemo kafu kao drugarice..." "Tina, u redu je, ne budi tužna..

"Onda mi obećaj da ćeš sutra sa mnom ići u šoping. Molim te, nemam nikoga bliskog u ovom gradu, osim onih koji me samo neprestano podsećaju na gubitak oca, majke, ljubavi... Moram da kupim neke stvari za kuću a Savin mi je rekao da si Milošev... pardon, vaš stan uredila kao profesionalac..."

Klimnula sam glavom. Na izlasku iz bara pružila sam joj ruku, ali prekasno. Tina me je već zagrlila i poljubila kao dete koje je upravo iskamčilo sladoled i odlepršala iza ugla.

Kasnije, dok sam Miloša čekala u stanu, osećala sam se kao da sam ponovo u prvom razredu srednje škole. Iako sam bila vukovac, nikad nisam tražila ljubav roditelja zbog ocena. Bila sam štreber jer sam to volela. Volela sam knjige, poeziju, matematiku, slikarstvo i nikad se nisam mešala sa kul ekipom niti su oni mene hteli, niti ja njih.

Međutim, negde krajem godine, odjednom su popularna deca počela da mi prilaze i nude travu. Jednom sam se iskrala na stepenište iza škole, koristeći besprekornu reputaciju kod nastavnika. Rekla sam da mi nije dobro i pustili su me da izađem s časa bez problema. Tako sam probala da duvam. Nije mi bilo previše zabavno, duvala sam samo tad jednom, ali nastavila sam da dolazim na stepenište iza škole jer su mi ta deca postala zabavna. Ipak, došlo je vreme da se ceh plati. Krajem druge godine, kad se razgovaralo ko će ići na ekskurziju, moje ime je pročitano među onima koji nisu poželjni. Svi su se okrenuli u neverici. Kako je ova štreberka uspela da se sroza do onih koji su stajali na stepeništu iza škole? Iako nisam duvala, bila sam u ekipi, bilo mi je zabavno samo da ih gledam i slušam jer je taj svet za mene bio potpuno nov. Otac mi je na putu kući promrmljao da sam dostojanstvo trampila za zabavu i zbog te njegove rečenice me je bilo sramota kao nikad dotad.

Nikad to nisam zaboravila, iako sam se vratila na kolosek za manje od mesec dana, a osećaj skrivanja zarad neke nedefinisane zabave bio je prisutan kao mali zli moljac koji mi polako izjeda najlepši kaput.

Slično sam se osećala i sada. Tina je drugačija od svih koje poznajem. Intrigantna, sa energijom kojoj se teško odupireš. Kao taj džoint koji držim u ruci na stepeništu iza škole i pravim se da ga duvam. Znam da je zabavno, ali će mi doći glave. Iako znam kakav je osećaj posle njega i ne želim da ga probam ponovo, želim da budem tu, na tim stepenicama, više nego na času biologije. Želim da se smejem, osetim život, zaljubim se. Ili makar da gledam kako se sve to dešava drugima.

S ovakvim mislima odlučila sam da spremim večeru i da uz nju, kasnije, sve kažem Milošu. Ali pre večere sam upalila kompjuter i u pretraživaču ukucala njeno ime i prezime. Izašlo je veoma mnogo stranica s tim imenom. Nema dve Konstantine Ćuk na ovom svetu, čini mi se.

Opcinjena@OpcinjenaTina on Twitter...

Konstantina Ćuk piše za novi broj Našeg magazina...

Blog Opčinjena Tine Ćuk...

Opčinjena Tina is on Facebook...

Intervju Opčinjene Tine za online magazin Trend...

Konstantina Ćuk, devojka našeg najpoznatijeg blogera Savina, govori o njihovoj vezi...

Savin i Opčinjena, blog bog i blogerka boginja, na putovanju u...

A onda nešto što me je zainteresovalo. Na nekom forumu se vodila polemika o njoj:

Konstantina Ćuk, ćerka našeg poznatog slikara Petra Ćuka, napustila je Akademiju likovnih umetnosti i s 19 godina otišla u Lucem s verenikom, poznatim švajcarskim glumcem Erikom Janingsom, koji je od Konstantine stariji 15 godina. Petar Ćuk nije hteo da daje izjave za medije, iako izvor blizak njemu kaže daje u depresiji jer je pre samo godinu dana ostao bez žene, a sada ga je napustila i jedinica...

Neko je ispod ovog teksta dodao:

Pisalo se o tome odavno, sedam se jer je Konstantina imala samostalne izložbe po gradu već sa 16 godina, bila je neki mali vunderkind, kao Stefan Milenković...

Zatim još jedna replika:

Znam Tinu iz srednje škole, bila je veoma talentovana dok nije potpuno odlepila zbog maminog samoubistva. Čuo sam za tu veridbu sa Švajcarcem, ali posle toga kao da je u zemlju propala. Onda se pet godina kasnije pojavila u gradu, sahranila oca i ponovo nestala. Prelepa devojka...

Neko je na ovaj post odgovorio posle celih osam meseci, tačno pre nekoliko dana;
Luda kurva je ponovo u gradu.

Ugasila sam kompjuter a glava mi je klonula od nekakvog čudnog umora.

11. Miloš

Kada dugo lažem, više ne znam šta je laž, a šta istina. Mislim da istina može da povredi ljude. Samo laž nas može spasti. Lažem ortake kako se satirem od posla. Lažem ih i da sam prestao da pušim, prestao da se drogiram i da od sutra prestajem da pijem.

Èak i da želim da prestanem, sve mi i dalje liči na san.

Nema one koja me plaši. Nema ni one koju želim.

U studiju nemam modele. Ne radim ništa. Foto-aparat mi je stalno u rukama, ali sve što fotografišem su pepeljare pune opušaka, ortaci koji piju pivo, nov motor koji sam kupio od poslednjih para iz šteka.

Sedimo noćima u studiju. Gomila muškaraca i ja. Ni njih više ne mogu da podnesem. Ni hladno pivo, ni travu, ni skank, ni koku, ni muziku koju donose, a najmanje priču o ortaku koji se roknuo pre par dana. Onda još malo pričamo pa ja zaspim. Onda se probudim iz čista mira pa lutam po ulici sa foto-aparatom. Sve ih ostavim kod sebe i nestanem. Ulazim u dragstor po vino, neki tip u šorcu i s naočarima za sunce stoji unutra. Prođem pored njega, on mi kaže *hej, švaleru, šta ima*, ja nemam pojma ko je. On ipak ide za mnom, priča mi o zemlji koja je otišla u kurac, kako ne bi trebalo da se razmnožavamo kao nacija, jer nisu deca kriva što smo mi sebični i zli i da je najbolje ne produžavati vrstu. Suviše sam pijan i drogiran da bih mu bilo šta odgovorio. On odlučuje da će mi platiti vino i tako se zajedno vraćamo kod mene.

Sad mi u stanu sedi šest muškaraca. Dvojica su u dugim i nesrećnim vezama. Jedan je razveden. Nas trojica nemamo nikoga i želimo da tako ostane. Neko od njih drži *iPad* i gleda neku klinku na *Fejsbuku*. Svi komentarišu kakva je kurva, drolja i ološ. Niko je ne poznaje. Smeju se. Onda me neko *pita gde je Tina, je l' se javlja?* Ja ćutim. Mrzi me da odgovorim. Koncentrisan sam na SMS koji šaljem nekoj ribi koju sam

upoznao, mislim sinoć, na žurci u gradu. Ne zanima me fotografisanje žena na ulici, po klubovima, u parkovima, samo se ovih dana ponašam kao paćenik. Nosim foto-aparat da bih jebao. Čim ga vide, ribe odlepe. Nisam znao da je tako, propustio sam valjda neki period života u kome se foto-aparat pojavljuje kao ženska vijagra.

Uvek jebem kad ih slikam. Čak i kad ih uhvatim jedva, u prolazu.

Onda svi odu. Ostane mi na trosedu u dnevnoj sobi samo onaj lik iz dragstora. Nisam zapamtio kako se zove, ali možda mi nije ni rekao. Spava. Ne budim ga. Ne smeta mi. Klinac je. Kasnije ću da vidim šta ću s njim, sad nemam vremena jer mi zvoni interfon. U pola četiri ujutru.

To je ta riba od sinoć. Vodim je na sprat u studio. Smeška se ljubazno, želi da joj pokažem slike. Otvaram folder s njenim slikama i ona gleda fotografije dok ja ležim pored nje. Mazim je po leđima. Kažem joj da se skine i legne na krevet kad završi. Okreće se kamenu, koža joj je zelena od svetlosti kompjutera i skida se. Zavlačim joj ruke pod majicu i pipam bradavice. Kad počne da mi puši kitu, usne su joj previše vlažne, mislim, ali prija mi. Radi to skroz pristojno, ja joj to i kažem, a ona onda ubrzava. Svršavam joj u usta. Ona bez negodovanja sve guta i onda me pita gde je kupatilo. Mora da siđe i prođe pored klinca, ali ne buni se.

Kad se vratila, meni se ponovo digao. Tucamo se dok njene neobrađene fotke stoje na kompjuterskom ekranu. Gleda ih krišom. Mislim *tuca se sama sa sobom*.

Kasnije joj kažem da ide, da ću joj se javiti. Nemam pojma kako se zove. Pre nego što se strovalim u krevet, pogledam njene poruke na mobilnom telefonu da vidim kako sam je umemorisao. *Plava koktel žurka 3*. Nemam pojma šta bi to trebalo da znači, ali vidim da imam i *Plavu koktel žurku 1 i 2*.

Muka mi je, umoran sam i plače mi se. Jebeno mi je loše. Klinac se budi i gleda me. Kažem mu da nemam pojma ko je i odakle on tu, da se gubi, da ću izgleda da se razbolim jer me

hvata groznica, a on pretura po džepovima, vadi neko crveno malo sranje i baca mi ga u ruke:

"Matori, od ovoga će ti biti mnogo bolje. Na moj račun!"

Ostavlja mi i vizitkartu. Piše samo broj telefona. Onda gledam tabletu sa ugraviranim dinosaurusom, a klinac mi se smeje i odlazi s rečima *ne daj se, matori*.

Ostavljam tabletu ekstazija na stočić pored kreveta. Želim da ona bude prvo što ću videti kad se probudim.

12. Tina

Mila, poslušala si me! Dobro došla u čudesni svet *Fejsbuka*. Ja sam ti treći prijatelj, treća sreća! Biće ti ovde veoma zabavno, videćeš... Za početak je i *Fb* super, ali uskoro te očekujem i na *Tviteru*. Hajde, mila, opusti se i stavi neku seksi fotku, znam da imaš, ipak ti je Miloš dečko... Kiss

*

Jelenice, je l' vidiš kako lista prijatelja raste kad se stavi prava fotografija? Pre samo pet sati si otvorila nalog na *Fb* a već imaš dvadeset troje prijatelja! Gde te je ovo Miloš slikao? Prelepa si! Moram nešto da te zamolim. Pitaj svog dragog da li ima vremena da mene slika ponovo, molim te. Naravno, ovog puta samo lice, he, he. Trebaju mi neke ozbiljne PR fotografije zbog kolumne i intervjua koje dajem. Sad furam taj fazon ozbiljnog kolumniste, znaš ono majka intelektualka, *hot milf* bibliotekarka, hahahahaha. Kad smo već kod kolumne, baš bih volela da što pre pročitaš doc ove moje nove i da mi kažeš šta misliš. Pošalji mi ovde svoj mejl, darling... Kiss!

*

Jelenice, mila, evo šaljem ti u *attachu* početak kolumne. Molim te, reci mi kako ti se čini. Da nije preoštro? Ili suviše blago? Pretenciozno? Već viđeno? Sve mi reci, nemoj me štedeti... Kiss, kiss, kiss! Voli te tvoja drugarica Tina.

P. S. Jesi li na *Skajpu*? Sve vreme pokušavam da te nađem, ali ima mnogo Jelena Petrović, a meni treba samo jedna jedina, najlepša, najbolja JP. Možda je lakše da ti mene nađeš, moj *nick* je Tina377, kao pozivni broj za Monako, znaš da sam zaljubljena u taj grad...

Jelena, dušo, čekam tvoj odgovor kao luda, javi, javi što pre. Ne smem od treme da predam tekst Bubi dok ne čujem tvoje

mišljenje. Ti si za mene jedina glavna i odgovorna urednica. Ljubim te.

Mila, gde si, šta se dešava? Šaljem ti SMS-ove, mejlove, čekam te na *Skajpu*, *Vajberu*, nema te nigde... Jesi ljuta na mene? Ako je zbog kolumne, mogu sve da objasnim. Pa nisi ceo tekst pročitala! Početak je čudan, znam. Pogotovo tebi, jasno mi je. Verovatno ti delujem kao neka luđakinja opsednuta horoskopom, sajber seksom i tobom, ali grešiš ako tako misliš. Molim te, javi se, što pre... Cmok!

Mila moja, koliko si me obradovala! Izvini Što se ponašam ovako nezrelo. Stalno mislim da je neko ljut na mene i upadam u paranoju. Naročito ako mi je do nekoga stalo. Kao prvo, hvala ti na divnim recima o mojoj kolumni. Poslala sam je Bubi. Hvala ti što si me izdržala dok smo bile u šoping, nije lako kupovati sa mnom, znam. Savin je oduševljen čašama, a naročito mu se sviđaju lampe za spavaću sobu. Juče sam se zvanično i uselila kod njega, pa ovom prilikom želim da te pozovem u jedan *night out* da proslavimo to kako treba. Ah, nemaš pojma koliko sam spokojnija otkad sam našla tako divnu drugaricu kao Što si ti... I za kraj, još jedno hvala za to što si pitala Miloša za fotografisanje. Pretpostavljala sam da je prezauzet, videla sam mu fotke u *Ellu*, *Cosmu*, *Plejboju*, čujem da se sprema i za prvu samostalnu izložbu. Javi mi sutra da U si slobodna u subotu za izlazak... Cmok, cmok, cmok!

Hej, otvara se jedan novi klub u subotu, a poznajući vlasnike, provod će biti nezaboravan. Mislila sam da te pokupim u 22h. *Dress code: swag it out and keep it sexy, baby!* Reci DA!

Mila, koliko si me obradovala, pojma nemaš! Već razmišljam šta da obučem... Rasturićemo ovaj grad večeras, bejbi! Pogledaj pesmu koju sam ti stavila na wall... I am addicted to the thrill, it is dangerous love affair, can't be scared when it goes down, got a problem, tell me now... only thing thats on my mind is who gonna run this town tonight... Ja ću obući ljubičustu Armanijevu haljinu purple silk bubble i Lubutenove cipele... Nemoj biti hotter than I am, Jelenice...

Samo da proverim da li si dobro? Kod kuće sam, ne mogu da spavam. Nešto strašno nii se desilo, pozovi me u bilo koje doba...

Ne, ne razmišljaj tako! Grešiš! Ne treba da idemo nigde, ne treba nikome ništa da kažem, niti bilo koga da zovem. Pitaće se svi zašto to odmah nisam uradila. Molim te, neka ovo prenoći. Veruj mi, znam šta pričam. Gasim telefon, sutra ću ti se javiti. Jelenice, na neki način smo zajedno u ovome, sad kad sve znaš, ali previše te volim da bih te uplitala do kraja u sranje... Popij nešto za smirenje. Laku noć, mila.

*

Jelenice, kako si danas? Evo, da te oraspoložim malo. Gledala sam ti horoskop, Biku moj lepi. Iako ti se čini da se sve ruši i propada, to je samo zbog tvog horoskopa. Ti, kao jedan Bik s podznakom u Vagi i Mesecom u Biku, sve pažljivo razmatraš pre nego što odlučiš. Da se sve ponovo isto desilo, ponovo bi isto tako dugo i grčevito sve analizirala. Ti si čak i ceo svoj život na detalje razložila. Svoje detinjstvo, prijatelje, svog ljubljenog Miloša. Verovatno si se bavila i mnome neko vreme, zar ne? To ti je u krvi, jer ti igraš na sigurno. Deluješ zbog toga hladno, ali nisi. Ti samo nigde ne žuriš. Ne žuri ni sada! Polako samo, ne brzaj, onako kako samo ti znaš. Najbolje je da zajedno popričamo o svemu, pa probaj da onda nastaviš svoj mirni život. Hajde, priznaj da sam te malo opustila i oraspoložila!

Jasno mi je da ne voliš rizik. Jelo moja, pa poznajem te bolje od tebe same iako te znam kratko. Zaboravljaš da imam tu moć. Šesto čulo mi je izraženo više nego tebi, a i razumem se u horoskop bolje od ikoga. Tu leže odgovori! I pre nego što mi ponovo kažeš da ti ne spominjem horoskop u važnim životnim trenucima, reći ću ti ono što ni sama o sebi ne znaš. Ti ne voliš životne promene, robuješ navikama i teško da neko može da utiče na tvoje mišljenje. Izuzetno si ljubomorna i posesivna, a da nisi ni svesna toga. Moj ti je savet da probaš da se izboriš s tim tvojim konzervativnim stavom i prestaneš da kontrolišeš sopstvenu energiju. Otkrićeš put ka duhovnosti.

Bes žene Bika je legendaran! Obožavam te! Ok, ok, *take it easy*, mila. Biću u onom italijanskom restoranu blizu redakcije danas oko šest. Vidimo se, ljubavi. I nemoj mi govoriti da prestanem da pričam o horoskopu. To je kao kad bih ja tebi rekla da prestaneš da pričaš o knjigama, poeziji, Milošu. Ne želim da prestanem da slušam o stvarima koje tebe čine srećnom, ja nisam sebična osoba.

*

Dobro, poštujem tvoju želju da se više ne viđamo i ne čujemo, ali pre toga moram da ti kažem dve stvari. Prva je da znam šta si radila one večeri, isto tako dobro kao što ti znaš šta sam ja radila. Kao drugo, nemam nameru da borim s moralnim pitanjima vezanim za ceo događaj. Moja osećanja i impulsi preovladavaju nad razumom u većini slučajeva, tako je i u ovom. Uostalom, dovoljan je jedan poziv ili poruka Milošu. On ti je sve. A iza mene stoje mnogo moćniji ljudi nego što pretpostavljaš. Ako želiš da rizikuješ, *be my guest. Kiss.*

13. Jelena

Onih dana kad sam uspevala da se bavim nečim drugim osim sopstvenom mukom, razmišljala sam o psiho-trilerima koje Miloš voli da gleda. Glavni junaci su uvek u nekom moralnom škripcu i bivaju iskušavani svim mogućim mukama da bi se pokazalo koliko su jaki. Ali malo je u pravom životu onih koji će se naći na takvim iskušenjima i u neverovatnim avanturama kao junaci mog dečka. Većina nas ne mora da raskrinkava korumpirane vlade, beži od serijskog ubice ili pronalazi tragove do silovatelja, a da pritom bude lep, poželjan i veran supružnik. To je idealna projekcija.

S druge strane, neko od nas običnih smrtnika stvarno se nekad zadesi u takvoj ulozi. Potpuno nespremno. Poslednjih nekoliko dana doživela sam nešto slično onome što se dešava u filmu. Upoznala sam bivšu devojkicu svog budućeg muža s kojom sam se poljubila i krišom išla na piće i u šoping. Zbog nje sam otvorila naloge na *Fejsbuku* i *Tviteru*, komunicirala s njom svakodnevno preko tekstualnih poruka, *Skajpa*, *Vajbera*, mejlova. Videla sam je u seksualnim fantazijama, kako se noću opijam i provodim sa njom. I sve to krišom od dečka. Zapostavila sam zbog nje svoj posao: rad sa studentima, analize projekata, komunikaciju s profesorima i prijateljima. Kao što nisam ni započela pisanje novog teksta za *Naš magazin* u kom sam potpisana kao stalni saradnik.

Dani prolaze, a ja besciljno i dalje provodim sate u grickanju krekerica, gašenju i paljenju cigareta i dosadnog suočavanja s praznim dokumentom u *Wordu*. Pre nekoliko sati sam se suočila s Bubom koja mi je zapretila da će me skinuti s liste stalnih saradnika i raskinuti ugovor ako joj tekst ne pošaljem do podneva, a kolega s Katedre za engleski jezik i književnost me je pozvao četvrti put u potpunoj histeriji da me podseti kako najkasnije do sutra treba da predam radove za predavanja.

Sedela sam kao kampanjac, što nikad nisam bila, i grčevito kucala po kompjuteru. Na putu da predam Bubi tekst, priznala

sam sebi da jesam sve zbrzala, ali ipak završila na vreme. Uprkos svemu tome, umor zbog prevelikog vremena utrošenog na Internetu, nesigurnost i osećanje da sam otaljala posao nisu predstavljali najbolji mogući uvod u večerašnji izlazak koji sam isplanirala s Tinom.

To osećanje me je podsetilo na događaj iz srednje škole. U trećem razredu gimnazije često sam izlazila u lokalnu čajdžinicu blizu gimnazije zbog prelepog vaterpoliste u kog sam bila zaljubljena godinu dana. Uvek bih sela negde blizu njega, nikad za isti sto, jer nismo se poznavali, ali dovoljno blizu da ako se dovoljno napregnem, čujem šta on priča. Bila sam toliko opsednuta njime da sam, svakodnevno prisluškujući njegove razgovore sa drugovima iz odeljenja, tačno znala kad ima treninge, kad ide na engleski, kad u bioskop, koje filmove i muziku voli, koja devojka mu se dopada. I nikad ništa nisam uradila po tom pitanju. Nikad nisam otišla na njegov trening ili u bioskop kad i on, nikad nisam kupila CD *The Best of Faith No More*, nikad nisam bila ljubomorna ni na jednu lepoticu o kojoj je pričao, niti sam neku od tih devojaka pokušavala da imitiram da bih mu se svidela. Ali Činjenica da sam znala sve o njemu davala mi je osećaj bliskosti s tim prelepim sportistom, iako sam bila umorna od vođenja njegovog života i nisam mogla više da se usredsredim na sopstvene obaveze. Dok sam pokušavala da učim istoriju, samo sam gledala na sat i zamišljala njega kako se sprema za odlazak na bazen. Vežbala sam traljavo etide na harfi, gledala kroz prozor i zamišljala ga kako odlazi na sastanak s nekom plavokosom manekenkom. Sedela sam za stolom i pokušavala da pišem prikaz *Procesa* Franca Kafke, a misli su mi lutale ka vaterpolisti koji u tom trenutku ulazi u bioskop s punom kesom kokica u rukama.

Slično se dešavalo i sada. Iz sumanutih razloga, u želji da što više saznam o ženi koja mi je pomutila uhodanu svakodnevicu, skrenula sam u virtuelni svet. Želela sam da upoznam Tinin život i razotkrijem svog rušitelja mira. Nisam se previše opterećivala poslom i pisanjem, bože moj, mislila sam, ako me je ono s vaterpolistom prošlo, proći će i ovo. Uskoro ću se vratiti na svoj

kolosek Čim Miloš dođe iz Firence, gde boravi na nekom seminaru modnih fotografa. Sešćemo zajedno, kao i uvek, popiti po čašu crnog vina i mirno porazgovarati o svemu što se dešava.

Za ova dva dana njegovog boravka u Firenci, na trenutak sam pomislila da sam vredna. Međutim, samo sam se obmanjivala. Nekada, kad bi on bio na putu, ustajala bih čim čujem budilnik, pila espresso, prala šoljicu i brzo odlazila na fakultet. Radila sam sa žarom, za vreme dosadnih predavanja svojih kolega pisala bih recenzije novih knjiga za književne magazine, a onda bih na svojim vežbama reči s tih predavanja prenosila studentima na pristupačniji, zanimljiviji način. Predveče bih se šetala do stana, odlazila na jogu i stizala da se vidim sa prijateljicama na lakoju večeri. Uvek sam nastojala da umereno jedem i pijem, cigaretu bih palila samo uz prošek u nekom restoranu. Sve u svemu, oduvek sam bila, naročito kad je Miloš na putu, mali delotvorni mehanizam, s poslom koji volim, zanimljivim prijateljima i privrženom porodicom, a to što se u Miloševom odsustvu snalazim dobro, ulivalo mi je neizmerno zadovoljstvo. Ali odjednom, i to baš ovih dana, to moje snalaženje u samačkom životu postalo je tanko, iskrzano i osetljivo. Bila sam lenja, počela sam da pušim po stanu, budila sam se kasno i javila na posao da mi nije dobro i da neću dolaziti dok se ne oporavim. Laži upućene Milošu sada su se prenele i na kolege. Za mene ono što može da pođe naopako sigurno nije predstavljalo užitak. Ali sad se i to promenilo. Uh!

Otkako sam ušla u svet Interneta, skriveni porivi i strasti izašli su na videlo. Tako je moje vladanje samoćom služilo ovih dana kao dokaz da singl život može da bude zanimljiviji nego što sam pretpostavljala.

Više nisam išla peške, već taksijem. Molim lepo. Nisam otišla na jogu, niti na piće s prijateljima, a najmanje bih poželela ručak s roditeljima. Ovih dana ne zatvaram laptop. Ujutru prvo pogledam Tinin profil na *Fejsbuku*. Gde je bila, s kim i kako se provela. Po muzici ocenim njeno raspoloženje. Koju knjigu ili film preporučuje. Onda gubim bar sat vremena na proučavanje

njenih slika, kao i toga s kim se druži i dopisuje, gde je putovala, šta je obukla, kako joj zanosno izgleda kosa ili dupe. Onda odlazim na stranicu gde su joj blogovi i čitam.

Jutros je upravo postavljen nov blog i već posle sat vremena ima preko dve hiljade pregleda.

14.

Tina

OPČINJENA

život kroz moje reči

ONA JE SVE

ili zašto se žene zaljubljuju u druge žene

Pre neko veče osetila sam se frustrirano. Trebalo je da se nađem s nekim u novom vajn-baru u najlepšem delu grada, idealnom mestu za, recimo, prvi sastanak s potencijalnim dečkom. Baletanke ili visoke potpetice? Nisam želela da izgleda kao da sam se previše trudila za ovaj sastanak pa sam obula baletanke. Konjski rep ili puštena kosa? Ako sam već u ravnom, dopušteno mi je da se razmećem kosom, a i bila je sveže isfenirana, tako da sam svoje talase bahato raspustila. Ten mi je bio prilično zabrinjavajući jer sam noć pre toga bila na ludoj žurci, ali stavila sam na lice tanak sloj tečnog pudera da sakrijem podočnjake, maskaru na trepavice i sjaj na usta. Udahnula sam duboko ispred ogledala na izlazu iz kuće i krenula.

Ono najvažnije je što nisam išla na sastanak s muškarcem. Išla sam da se vidim s jednom ženom. I nisam lezbejka. Leptirići koje sam osećala u stomaku nisu proisticali iz seksualne tenzije, bili su tu kao posledica ženskog platonskog zaljublivanja. U Americi ga nazivaju girls crush.

Zaljublivanje je možda prejaka reč, želja za sviđanjem je bolji opis. Sviđa mi se jedna žena, možda bih se s njom i poljubila, i želim da se ja dopadnem njoj. Naš siromašan jezik mi ne dozvoljava da dovoljno dobro opišem stanje u kom sam se nalazila, pa ću ga jednostavno zvati ženski crush.

Ovaj čudan osećaj sam imala već nekoliko puta u životu. Jednom mi se veoma svidela drugarica u srednjoj školi, Ivona, ličile smo kao sestre bliznakinje pa sam to pravdala fazom samozaljubljenosti. Zatim je tu bila glumica B produkcije iz Los Anđelesa, En, s kojom sam imala neku vrstu homoseksualnog iskustva i koja mi se dopadala zbog slobodnog duha i evo sad, ova žena s kojom idem da se nađem.

Da, drage moje, priznajte sebi i drugima da se i vama ovo desilo jer zaljubljanje u žene nije ništa novo! A ako to učinite pred momcima, za nekih osam sekundi će pred njihovim očima biti scena iz filma Divlje stvari s Deniz Ričards i Niv Kembel... Žensko

zaljubljanje je romantičan, nežan odnos, nije seksualan i uglavnom se svodi na: toliko sam opčinjena njome da želim da me ona zavoli koliko i ja nju ili da budem druga ona.

Ova **zaljubljenost** može biti usmerena na nekoga koga smo tek upoznali, na nekoga kome se dugo divimo iz daljine ili čak možemo toliko voleti **neku** javnu ličnost iako nema nikakve šanse da je upoznamo u stvarnom životu.

Naravno, sresti svoj ženski crush nije uvek moguće, zato se ove zaljubljenosti najčešće odnose na neke daleke žene koje **ne** poznajemo jer kreiramo u svojoj glavi neku vrstu iluzije o njima, njihovom delu, načinu života kakav i **sami** priželjkujemo. To se najčešće događa tinejdžerkama kad se strastveno zaljubljuju u muzičke ili filmske zvezde, čak i u svoje nastavnice ili starije prijateljice, poznanice, komšinice po koje svaki dan dolaze besna kola ispred zgrade i odvoze ih u noćni život kao iz filma. Jednom sam o tome pričala sa En, koja mi je rekla:

"Sve što sam želela u letnjem kampu jeste da budem starija i lepša. Ako bi mi se **neka** popularna navijačica samo i nasmešila... BUM! Bila bih zaljubljena u nju do ušiju i pratila je u stopu kao kučence..."

Moram da vam priznam da sam i sama bila predmet nečije zaljubljenosti. Jednom mi je Monik, prijateljica iz Pariza, priznala:

"Bila si mi girl crush jer si zapravo bila bolja verzija mene. Ti si bila nesputana ja. Vodila si život koji bih ja imala da nisam rodila troje dece i ostala u kući, postala domaćica i žena čoveka koji ima para ali nema strasti... Želela sam uzbuđenje koje ti imaš, da mi se vrati taj osećaj za avanturom i mislila sam da ako imam makar frizuru kao ti, boju noktiju kao ti, biću bliža onome što mi fali..."

Ipak, gledajući svet mojim očima, čitajući ga kroz moje reči, shvatate već da ženska zaljubljenost nema srećan kraj. Žene su ipak samo žene. Predmet nečijeg divljenja će u drugoj ženi na kraju

izazvati samo zavist. Počeće drugu ženu da gleda kao rivalku. Zaljubljenost će izbledeti jer će se ili prebaciti na nekog drugog ili ćemo s vremenom shvatiti da naš predmet obožavanja nije onakav kakvim se činio. Kao i u životu. Ili u bilo kom ljubavnom odnosu. Neko mora biti ostavljen i razočaran da bi se sve završilo.

Caka je u ovome: kad se sledeći put budete divile nekoj ženi iz daljine ili blizine, znajte da se ne divite njenoj snazi, već njenim slabostima.

I za kraj evo kako da prepoznate da imate ženski crush;

- Srele ste se samo jednom ili dva puta, a već je špijunirate na Fejsbuku ili Tviteru.

- Uzbudite se i znojite kad je vidite u blizini

- Pravite glupe šale kad ste s njom i izmišljate događaje koji se nikad nisu desili da biste zvučali zabavnije.

- Kopirate je: idete na mesta gde i ona, u iste restorane, kafiće, klubove, teretanu.

- Pronalazite razloge da budete nasamo, pozivate je u šoping, na ručak, koncerte...

- Uzbudeni ste i srećni kad vidite poruku ili mejl od nje.

- Provodite sate u razmišljanju kako da stupite u kontakt s njom.

Sastanak s mojim ženskim crushem bio je divan. Iako sam bila zanosnija od nje, sve što sam želela bilo je da slušam o njenom harmoničnom životu. Lepo smo se ispričale. Imamo mnogo zajedničkih stvari. Volimo istu hranu, knjige, obožavamo ovaj grad i bile smo s istim muškarcem. Izlazimo u subotu uveče. Drugarice smo. Već planiram šta da joj savetujem da obuče.

15. Jelena

Nisam skidala osmeh sa lica dok sam ovo čitala. Osećala sam neko olakšanje. Objašnjenje mog i njenog ponašanja je tu ispred mene na ekranu. Sve je tako prosto, logično i normalno. Nešto lepo. Nešto što će se završiti ali ne loše, jer sam ja razumna i staložena osoba koja nije sklona ljubomori. Možda zaista ostanemo prijateljice do kraja života.

Onda sa osmehom i nekim čudnim vraćenim spokojstvom gledam svoje poruke na *Fejsbuku*. Jedan kolega me pita da li dolazim u subotu na predavanje čuvenog norveškog profesora na temu skandinavskih trilera. Prijateljica mi čestita na prvom članku u magazinu. Druga me pita da li sam slobodna u subotu uveče da se vidimo. Treća mi kaže da je krenula na jogu u moj klub i pita me gde sam, zašto ne dolazim. I na kraju ono što čekam. Poruka koja glasi:

"Ceo dan sam mislio na tebe. Rasturio sam te. Prislonjenu o zid. U početku si se žestoko opirala, ali onda si molila za još...“
usuđujem se da odgovorim, ali činjenica da me neko toliko želi uliva mi samopouzdanje. Već dva dana redovne masturbacije i seksualne fantazije su usmerene ka ovom nepoznatom čoveku koji se predstavlja kao *Urbani osvjetnik*, ka čoveku koji ludi za mnom. Shvatam da me nikad ništa nije toliko uzbuđivalo.

S Milošem nikad nije bio u pitanju samo seks da bismo funkcionisali, već sve ostalo što ide uz njega. Nikad ne bismo nabasali na položaj koji nam nije odgovarao. Kad bismo se ljubili, osećala sam se kao da plivam u ugrejanom moru. Koža mu je bila divna i nežna kao u deteta jer je on dete zarobljeno u telu odrasle osobe. Ima čvrstu građu i uvek i svuda se kreće kao u prirodnom okruženju, nesputan, radoznao, kao da je odrastao u šumi među vukovima. Nema savršena ramena ili trbušnjake, ali su ga žene oduvek obožavale. Za mene je on najlepší čovek na svetu jer ima neku dečačku, buntovničku muževnost.

Na početku naše veze, što je i normalno za većinu zaljubljenih, predala sam mu se s tolikom strašću da mesecima

nisam imala volju da se vidim s roditeljima, bratom ili prijateljicama. Prestala sam da radim, vežbam, jedem, čitam. A onda sam se jednog dana našla zbunjena, pomalo uplašena. Pitala sam se šta ako do kraja života ne budem želela ništa drugo da radim, osim da budem sa njim? Oduvek sam sebe smatrala ženom širokih interesovanja, ambicioznom u karijeri i sticanju, kao i čuvanju prijatelja pored sebe, pa me je spoznaja da u tom trenutku jedino želim da vodim ljubav, mazim se ili samo držim za ruku jednog fotografa koji svakodnevno gleda najlepše žene na svetu, činila uplašenom. To me je trglo iz zanosa i uvelo u novo poglavlje zajedničkog života. A sada, to divno, sigurno životno poglavlje ugrožavam, prvo s Tinom, a sada s nepoznatim virtuelnim ljubavnikom.

Maštarije su normalna stvar, ali posle nekoliko dana apstinencije s Milošem i toliko novih dešavanja, shvatam da mi je seks potrebniji više nego ikada. Ruku na srce, seks me je često kroz život razočaravao. Naročito gubitak nevinosti. Tokom četvrte godine gimnazije zabavljala sam se sa Aleksom, visokim, suvonjavim bubnjarom zanosnih zelenih očiju. Kad je došao dugo očekivani dan, roditelji su oputovali na produženi vikend u Budimpeštu, brat otišao na pripreme a klubom, a Aleksa i ja smo se našli goli ispred televizora u dnevnoj sobi. On je imao problem sa probijanjem mog himena više nego što je očekivao, tako da je moj gubitak nevinosti bio em spor, em bolan. Zamišljala sam veličanstveniji događaj, pa kad se slična stvar ponovila nekoliko puta u sledeća tri dana, pribegla sam mašti koja je uspešnije obavljala posao od nesretnog Alekse. Svršavao je, kao i svaki tinejdžer, prebrzo, a ja sam se osećala obmanuto. Taj osećaj me nije napuštao ni sledećih nekoliko godina, dok sama nisam otkrila položaj za veće zadovoljstvo. A onda se desio Miloš. On je prevazišao sva moja očekivanja. Bila sam omamljena i ošamućena danima i noćima, pitajući se da li većina žena tek s dvadeset i osam godina doživi pravi orgazam. Jednom prilikom sam mu rekla da sam pre njega uvek fantazirala o seksu i da sam samo sama sebe mogla da zadovoljim na pravi način. Tako sam s Milošem uspela da

potisnem svoje fantazije, jer više mi nisu bile potrebne u tolikoj meri.

Nisam reagovala ni na običan flert, otvorena udvaranja ili bilo kakve seksualne provokacije. Do sada.

Zato sam se suzdržavala i kad je došla sledeća poruka: "Spusti ruku dole dok čitaš ovo... Mazi se, guraj prste dole a onda ih polži... Reci mi kakav je ukus.."

Dok sam se spremala za večerašnji izlazak s Tinom, bila sam napaljenija nego ikad. Divi mi se jedna prelepa žena i želi me jedan muškarac. Tako uspaljena sam krenula na otvaranje novog kluba u gradu. Sve ono što se kasnije dogodilo bila je posledica drugačijeg stanja svesti.

16. Miloš

Znao sam da je volim već sutradan. Mislio sam da je to nemoguće, ali ja sam s *mojim jednorogom* preskočio fazu zaljubljenosti. Bio sam zaljubljen u ono što ona predstavlja. Dok sam pijan i drogiran tumarao po stanu i po ulicama grada. Dok mi je klinac iz kraja donosio skank, ekstazi, koku na kućnu adresu. Dok sam po ceo dan ispijao pivo sa ortacima. Dok sam nezainteresovano slikao neke lepe žene bez stila i srama i toliko dosadne da mi je dolazilo svaki put, posle bilo kakve komunikacije s njima, da ih udarim nečim i gledam kako se kotrljaju do izlaznih vrata.

Shvatio sam da je volim iste večeri kad smo seli u bar na čijim vratima nije više pisalo *Mesto za zaborav već Mesto za voljene*.

"Izgleda da se gazda zaljubio", promrmljao sam dok smo ulazili. Seli smo za sto u dnu kafića, ali kad malo bolje razmislim, mislim da sam tad prvi put posle dužeg vremena seo leđima okrenut ulazu. Nije me zanimalo ko ulazi niti ko izlazi. Prvi put, posle dužeg vremena, nisam bio uduvan, nije mi se pilo a cigare su mi se gadile. Ona je naručila čašu vina, verovatno da bi savladala tremu, a ja sam naručio toplu čokoladu. Konobar me je pogledao u fazonu *matori, prso si* i sažaljivo me potapšao po leđima.

Dugo sam je gledao. Verovatno sam joj delovao kao luđak pa sam rekao:

"Ti si jedina osoba koju sam upoznao a da ne gledam kroz nju... mada je i to zvučalo čudno pa sam dodao: "Hoću da kažem da te ne gledam kao fotograf, objasniću ti jednom..."

Bila mi je važna njena lepota, ali ne najvažnija. Ona ima pravu srpsku lepotu, koja se viđa samo kod domaćih devojaka. Savršeno proporcionalno građena, s velikim sisama, sva obla. Kosa smeđa, jaka, iste takve obrve, usta savršenog oblika, ne previše mesnate, sa onom donjom usnom malo punijom, koja joj je nekako stalno vlažna.

Interesovalo me je njeno poreklo, iako mislim da je to s poreklom čisto sranje s devojkama iz centra grada. Ona se nije izvinjavala što je već generacijama u ovom gradu, kao što to uglavnom rade devojke iz centra.

Ali najviše me je opčinilo što nije delovala kao paranoična, sebična, samoživa kučka. Nije fejerka. Nije bila nervozna. Nije se trudila da me zabavi. Nije bila opsednuta sobom i time da mora da se dopadne. Ona šalje energiju neke plavozelene boje. Onu što odmara. Koja te ubedi da nisi govno od čoveka i da će odsad sve biti kako treba.

Te večeri, dok smo kod mene jeli kinesku hranu i gledali *La Stradu*, rekao sam joj:

"Nemoj sad da se smeješ kad ti ovo kažem.."

"Neću. Ne brini."

"Znam te ipak samo jedan dan..."

"Neću se smežati. Nikad. Obećavam."

"Voleo bih da mogu do kraja života da gledam u tvoje lice."

"Slikao si me. Dakle, to ćeš sigurno moći."

"Hajde onda da odmah obrišemo fotografiju. Da mogu da gledam stvarnu tebe, fotografija se ne važi."

Mislim da je pustila koju suzu. Volim da mislim da je to zbog mene, a ne zbog Entonija Kvina, kog je u tom trenutku razdirala tuga zbog gubitka voljene Đelsomine. Čutke sam legao pored nje, upalio foto-aparat i izbrisao sve njene fotografije. Osim jedne.

"Volela bih ovu da imam. Nikad sebe nisam gledala kao lepu. Ovde jesam. Nisam sujetna, ali zbog ove fotografije mogu da postanem... Možda bih volela da osetim to... Pošalji mi je, molim te, i onda je izbriši."

Poslao sam joj je na mejl, a onda je izbrisao.

Grizla mi je usne, zavlačila ruke u farmerke. Polako smo se pomerili u ritmu dok smo zajedno svršavali. Mirisao sam je, šaputao na uvo da je volim dok mi se znoj slivao po njenoj kosi.

Šapnula je i ona meni nešto. Nisam dobro razumeo, ali u glavi sam hteo da to bude nešto kao *ne puštaj me*.

Ona je bila prva žena koja me nije molila da je fotografišem. Nije, kao druge devojke, stajala ispred objektiva dok palim reflektore, prvo obučena pa kako vreme odmiče, sa sve manje odeće na sebi. Taj foto-aparat u mojim rukama, dok kružim oko njih i govorim *tako, tako, bravo, ispravi se, spusti se na kolena, zabaci kosu, to, to*, deluje na žene kao najjači afrodizijak. Ja sam blizu, one uzdišu, ja sam iznad njih, na njima. Kad završim, ostavljam ih na podu kao posle orgazma, onesveščene.

Ne penjemo se u studio. Moj posao je gore, naš život je dole. Kaže mi da se kod mene oseća neka čudna dekadencija. Kao da je zalutala u neki atelje u Parizu sedamdesetih godina prošlog veka. Ne želi fotografije. Želi fotografa.

Kad sam s njom, dobijam energiju. Ideje. Snagu. Ona daje, ubrizgava, puni me. Ona leči.

Kao toplo more na kome plutaš na leđima i puštaš da te nosi. Čuješ morske zvuke. Sunce te greje, voda te hladi. I samo jedan šum. Ona je... Pokušavam da zatvorim oci i zamislim neko mesto gde se osećam srećno i sigurno.

To je Jelena.

Moje bezbrižno plutanje traje već skoro tri godine.

Kako da znamo kad je kraj nečega najlepšeg? Kad shvatimo da živimo u laži? Kako da raskinemo a da nikoga ne povredimo?

Jednog dana dođemo s puta, na primer. Uđemo u stan u kom bi trebalo da nas čeka ljubav našeg života. Ah nje tamo nema. Vidimo samo gomile neopranih šoljica za kafii i punu pikslu pikavaca. I otvoren laptop.

To se desilo i meni. Moja prava i jedina ljubav od mene ništa ne krije. Prišao sam kompjuteru da bacim pogled, I tu sam se zajebao.

Pisalo je:

"Ti si jedini razlog zbog kog bih prešao okean samo da te dodirnem. A kad te vidim, samo ću ti prići, gde god bila i poljubiti te. U vrat, u te senzualne usne... U čvrste grudi... Jelena, samo tvoj lik mi je pred očima. Izluđuje me tvoje pohotno telo od koga mi se diže kurac svaki dan po nekoliko puta... "

Zovem je na mobilni.

Nije dostupna.

Možda sam predugo bio sa paranoičnim, ludim kučkama, ali zbog ove poruke, zbog svih njegovih poruka koje sam pročitao, dobijam neke flešbekove. Podsećaju me na poruke koje sam nekad dobijao od Tine. Sve mi se vraća. Vreme nepodnošljive tuge, nesreće, besmislenog jebanja. Vreme stvaranja najboljih aktova. Vreme besramne golotinje. *Nudity at fashionography... Stylish soft core pictorials...*

Vreme kad sam bio najnesrećniji, pijan, drogiran, uglavnom onesvešćen. Radio sara malo, bez ikakvog honorara, ali fotografije iz tog perioda su bile remek-dela.

Osećam ubrzano lupanje srca. Znojim se. Počinjem da se gušim. Osećam knedlu u grlu i čudno bockanje u nogama. Kao da ću pasti u nesvest. Sedam na stolicu. Držim glavu rukama i čekam da prođe.

Tada su počeli napadi panike. Tog dana me je, posle nekoliko godina, pozvao agent iz Pariza.

Drugi deo

BRAK

"Zašto nam se, kad gledamo unatrag, čini da je ono što je bilo lepo okrnjeno time što je skrivalo ružne istine?"

Bernhard Šlink

1.

Otkad sam prešla dvadeset petu godinu retko sam bila sama. Bila sam u dve veze od po godinu dana dok nisam srela Miloša. Činilo mi se da njega zaista volim, toliko da sam želela njegovo prezime i dete, ali to proleće je donelo neki nemir i srušilo sve.

Zašto se *kaže padanje u ljubavni zanos*? Zašto se koristi reč pad, dugo sam se pitala. Posle Miloša sam shvatila da u ljubav čovek pada i nikad ne otkrije zašto. Kao da smo pod uticajem neke nedefinisane sile koja nas samo gurne u tu ljubav koja može da bude i potpuno besmislena. Takva ljubav mi se desila sa Milošem. Obmanjujuća. Mislila sam da smo jaki, čvrsti, nedodirljivi, ali zapravo je bila potrebna samo jedna mala greška da bi sve nestalo. Onda sam imala osećaj krivice što tako razmišljam i krivila sebe za sve. Kako sam ga izgubila? Samo je odlutao. Pustila sam ga. Nisam se borila. Ja sam kukavica.

"Čovek je potpuno sam na ovom svetu i od samoće ne može pobeći", rekao mi je Ivan posle raskida sa Milošem.

„Ja od dvadeset pete godine praktično nisam ni bila sama..odgovorila sam mu.

"Ako hoćeš, pomoći ću ti da naučiš. Ekspert sam u tome."

Nasmejalo me je to kako je uspeo da posle samo nekoliko dana od njenog mejla u kome nas obaveštava *da će ona i Miloš pokušati da obnove vezu i da bi im mnogo značilo da dobiju naš blagoslov i slična sranja*, bude raspoloženiji nego ikad.

Odmah je uspeo da se posveti uobičajenim poslovima. Predavanjima na fakultetu, pisanju blogova, držanju radionica, seminara iz oblasti interneta i filologije. Potpuno je vladao tim stvarima. Kao što je za sekund prelazio u razgovoru sa engleskog (ima savršen južnjački akcenat) na italijanski (neko mi je rekao da mu je akcenat kao kod italijanskog seljaka sa Sicilije), tako je mogao pre podne da održi savršeno predavanje iz oblasti istorije skandinavske moderne književnosti, a da sat vremena kasnije, pred gomilom novinara i televizijskih kamera, isto tako savršeno izloži predavanje na temu budućnosti društva

i građanskog života, u vreme kad RFID postaje deo svakodnevice.

On je kameleon. Svemoguć. Profesor, esejista, ljubitelj skandinavske književnosti, aktivista, bloger, naš najbolji poznavalac života i dela Knuta Hamsuna, Čovek koji tečno govori engleski, italijanski, švedski, finski i norveški. On je *geek* sa savršenim trbušnjacima. *Nerd*, futurista, uticajan, čitan. Ostavljen. Kao i ja.

Tih dana posle raskida smo stalno bili zajedno. On je verovatno utehu pronalazio u radu, a ja u njemu. Verovala sam da sam ovisnik o dugim vezama, ali tada još nisam ni pomislila da bih mogla ikad više da budem s bilo kojim muškarcem, naročito ne sa Ivanom.

Otvorila sam bolovanje i po čitav dan iščitavala njen poslednji mejl pred odlazak u Pariz. Isti mejl poslat na dve adrese. Na moju i Ivanovu. Nije se potrudila čak ni da svakom napiše posebno pismo. Ne. Mi smo tad za nju bili gubitnici i očajnici i svrstala nas je pod *vi, luzeri*. Spojila nas je kao da smo dvoglavo bolesno biće, spremno za eutanaziju.

Njeno pismo je bilo neiskreno, pregrubo, glupo i nepotrebno. Autorka ovog sramnog mejla završila je svoju patetičnu baljezganju prepunu otužnog opravdavanja citirajući, dodala bih i skrnaveći, Jesenjina. Pokušaj da na ovaj način poželiš nekome sve najbolje ličio je samo na nju. Jesenjinova poslednja strofa iz *Pisma ženi*, osim što nema apsolutno nikakve veze s celom našom zajedničkom situacijom, stavljena je tu kao simbol njegovog burnog života. Ona je i na kraju svega želela da se poistoveti s čovekom za kojim su žene ludele, umirale. Ona nam, kao Jesenjin, govori da živi životom skitnice, bez imetka, stalno po tuđim kućama. Ne bi me čudilo ni da je napisala da je pod prismotrom tajne policije, kao što je pesnik bio pred kraj života.

"Nek život vodi vaš Zvezda što plamti.

Pod toplim dlanom obnovljene seni.

No s pozdravima Zauvek vas pamti Poznanik dobri, vaš."{t}

Ivan se danima smejao njenom mejlu, govoreći da je celo pismo kao ep jedne bolesne i neurotične žene.

"Jesi li čitala Adlerovu teoriju o težnji za superiornošću i osećaju inferiornosti? Ako je jedna osoba bezvredna, jedini način da se oseća vrednom jeste da kod drugih izazove osećaj bezvrednosti... Pored toga, kad gledam jasno sa ove distance, ona ima klasične simptome sociopate. Ona ima smanjen nivo straha..."

Tu sam prestala da ga slušam i vratila se na ono naše poslednje zajedničko veče. Naš *izlazak*. Ona nema nikakav strah, istina. Nema osećaj za empatiju. Potpuni nedostatak osećanja krivice. Ima mnogobrojne seksualne veze. Patološki laže. Grandiozno je samouverena.

Sve me je bolelo mesecima. Nalazila sam razloge da budem nesrećna i kad je ceo svet oko mene bio sjajan. Nisam želela da bol prođe. Želela sam da me obuzme celu i nikad ne napusti, da me sve peče od tuge, kao kad muve sleću na žive rane.

Prošlo je ponovo nekoliko dana. Ivan se pojavio na mojim vratima s flašom vina.

"Hajde, dosta je bilo, spremam ti večeru."

Otvorila sam frižider i rekla mu da i nema bogzna šta. On je provirio i rekao da ima dovoljno. Kao da živi kod mene već godinama, odmah je našao veliki tiganj, uzeo maslinovo ulje, upalio plin i dok se ulje na tiganju grejalo, iseckao je beli luk. Stavio ga je na ulje, dodao brašno, koje je takođe odmah pronašao u fioci iznad rerne, i sve to mešao brzim pokretima dodajući pomalo vode i razne začine. Onda je dodao u sve to još belog luka, malo limunovog soka, i uz *voila*, pokazao da sednem na barsku stolicu. Zamrznuto povrće je skuvao u drugom loncu, kasnije je sve to prelio sosom i za deset minuta nas dvoje srao sedeli za šankom, jeli i ispijali već drugu flašu vina, koju sam uzela iz bara.

"Hajde da pričamo o njima. Da pričamo satima ako treba, ali onda, večeras, sutra ujutru, zavisi koliko traje taj naš razgovor, da ih više nikad ne spomenemo. Može?", reče Ivan oprezno.

"Misliš da će nam pričanje o problemu omogućiti da jasnije sagledamo sve aspekte problema i razmotrimo je s različitih strana?"

"Ključ rešenja problema je u tebi. Ali emocije koje te prate, ljutnja i tuga, sprečavaju te da ga rešiš... Ja sam srećan što se sve ovako završilo, ali za to imam svoje sebične razloge..."

"Sa onim što trenutno osećam mogu samo da urlam, nešto razbijem i potpuno sam nesposobna za normalno razmišljanje..."

"Zato sam ja tu da ti pomognem. Pričaj mi o njemu.

Pa ću ja tebi o njoj."

"Hajde obrnuto. Pričaj ono što znaš o njemu, a ja ću tebi ono što znam o njoj."

Na Ivanovom čelu kao da se usekla bora. Nije ovo očekivao, nije dobro promislio o tome. Zamislio se kao da ne zna odakle da počne.

"Naravno da znam sve o njegovom profesionalnom radu, kao i većina ljudi u gradu. Znam da je bio godinama u Parizu i radio kao asistent onom čuvenom fotografu, zaboravih mu ime... Znam da je čak jedno vreme živio u Indoneziji i na Filipinima... Znam da se vratio i započeo karijeru kao frilenser, ali kod nas, u zemlji gde agente imaju samo sportisti, i to ne svi, nije mogao da se bavi samodnom fotografijom. Radio je za sve koji ga angažuju, od političkih partija do marketinških agencija... Na kraju se najmanje bavio modnom fotografijom... Čini mi se, kad pogledam sa ove distance, da je zbog toga bio vrlo frustriran, naročito zbog svoje sujete. Da, delovao je kao veoma sujeta osoba. Sklon porocima... Previše je pio. U to sam se i sam uverio na onoj čuvenoj zajedničkoj večeri, a čuo sam od nekih ljudi i da koristi droge... Ne osuđujem ga, nemoj to da misliš, nekako mi se čini da umetnici u nekom svom ludilu imaju stalnu potrebu za preterivanjem..." Onda je zastao, dosuo nam još vina i kroz uzdah nastavio: "Dobro znaš da slušaš, Jelo. Nisi me nijednom prekinula, a to sam očekivao... To je retkost. On nije umeo da sluša. To je recimo prva stvar koju sam primetio u

razgovoru s njim. Tu su njih dvoje isti, složićeš se sa mnom, zar ne?" Klimnuh glavom, a on nastavi:

"Kad sam mu se obraćao na toj večeri, nastavljao je da jede gledajući u svoj tanjir i s povremenim *aha* potvrđivao svoje navodno slušanje. Pomislio sam da je nervozan, ali ne, nije on taj tip, previše je sujetan da bi pokazao nervozu... Takođe, menjao je teme pre nego što smo mi ostali bili spremni na to, a kad bismo započeli neku osetljiviju temu, recimo kako se njih dvoje poznaju, odmah bi počeo da priča o nečem desetom. Sećam se da je nevešto pokušao da skrene s teme o njihovom upoznavanju tako što nas je pitao kako nam se dopada tvoj tekst u *Našem magazinu*, a samo nekoliko minuta ranije smo o tome razgovarali... Dakle, kompromis, saradnja i empatija mu nisu jača strana..."

Ivan je pričajući ustao i odšetao do dnevne sobe. Nepomično je stajao na korak od prozora, držeći i dalje u ruci čašu belog vina, i gledao na ulicu. To je trajalo nekoliko minuta. Kad se toga sad setim, shvatam da je to postao zaštitni znak naše buduće veze. Između nas ili nije mogla da se provuče igla, ili smo bili udaljeni svetlosnim godinama jedno od drugog. Nikad nije bilo sredine. S Milošem je postojala uvek ta mirna sredina. Ivan je bio ili prilepljen uz mene ne dopuštajući mi da se odmaknem nimalo, ili je odlazio svojim poslovima dok sam se ja gušila u samoći.

Kad se prenuo iz razmišljanja, rekao je islim da te je voleo. Da si mu ti bila *love of his life*. 1 da je otišao jer **se** uplašio da će te izgubiti. Znam da zvuci kao kliše, ali posmatrajući sve iz muškog ugla, to se zaista i dešava. On je najobičnija sujetna pijana talentovana kukavica. Ti si ga činila razumnim. Čim je otišao, postao je ono što je bio pre tebe. Luđak s napadima panike... Čitao sam u nekom intervjuu kako je rekao da otkad je u srećnoj vezi, nema više napade panike, kako ljubav leči sve i slične budalaštine jednog čoveka koji živi u neprestanom strahu. Od gubitka posla, inspiracije, ljubavi, para, pohvala. Žao mi ga je, zapravo... Sad ti."

Priznajem, popila sam već tri čaše vina, bilo mi je lakše da otpočnem razgovor o njoj, no ipak sam se vrpoljUa na barskoj stolici, ne znajući odakle da krenem. Ivan mi je pomogao kao i obično rekavši mi da počnem od toga kakam se osećala pričajući s njom.

"Čudno je to, ali osećala sam se sasvim dobro dok sam je slušala. Iako su to bili isprazni razgovori puni hvalospeva o njoj, osećala sam se kao da sam joj potrebna.
„Manipulatorka."

"To sam sad htela da kažem, ali probaj da me ne prekidaš..."

"Izvini, molim te. Nastavi..."

"Dakle, svaki razgovor se svodio na nju. Njene pustolovine, njena osećanja, njena iskustva. Nije se uopšte obazirala na druge. A i kad jeste, to je bilo samo da bi naglasila neku njihovu manu. Oспорavala je s lakoćom kvalitete drugih, kritikovala ih i obezvređivala. Za Bubu je rekla da je uplašena ovčica kojoj može da ugrozi posao jednim telefonskim razgovorom; za Nenu, ženu koja joj čuva sina, rekla je da je veoma obrazovana žena, a onda brzo naglasila kako je nesretnica bez igde ikoga koju je ona spasila bede... Za tebe..

"Nemoj sad to da kažeš", prekinuo me je Ivan oštro. "Ostavimo to za kraj. Ono što je rekla za nas, ostaje za kraj..."

"U redu. Da nastavim... Uvek je pokazivala svoje najlepše lice, mnogo mi je laskala, sad znam zbog čega, jer joj je i uspelo. Da me psihički zarobi. Ja sam bila njen plen. Svojim govorom i ponašanjem ona je izazivala u meni stalnu mentalnu zbrku, a ja nisam neko koga lako možeš da zbuniš, to znaš i sam. Nikad nisam upoznala manipulatora kao što je ona. Takvo uveravanje drugih da je savršena, da sve zna, da svakoga poznaje i da ih sve drži u šaci je prosto fascinantno! A s druge strane, okrivljuje druge za svoje postupke za nesrećan život, loše porodične odnose, neku izmišljenu tragediju iz detinjstva... Ne prihvata odgovornost, već je prebacuje na druge. Pa pogledaj tog njenog jadnog sina. Promenio je ko zna koliko država za svojih sedam godina i ta Nena mu je kao majka, a ne

ona... Prikriveno mi je pretila, u nekoliko navrata, čak me je i otvoreno ucenjivala, ali o tome ću ti pričati drugi put... Egocentrična je i ono što me je oduvek najviše plašilo jeste da veruje u svoju nadmoć... Ne mogu više... Muka mi je... "

"Nemaš snage za dalje, hoćeš da prekinemo? Plačeš?"
"Plačem jer sam toliko tužna što sve mora da nestane... što ljubav nestane... što sve mora da umre... Hvala ti.. On je već prišao, zagrlio me i pitao za šta mu zahvaljujem. "Za sve. Za ovaj razgovor, za sve što si mi rekao, zato što postojiš, što si takav. Za jelo."

Privila sam se sasvim uz njega. On mi je šaputao na uvo: "Nikad te neću ostaviti tužnu."

"Ne smeš reći nikada. Sve ipak prolazi."

"Neću dok sam živ. Je *V* to dovoljno *nikada*?"

"Jeste. Dovoljno je."

Ubrzo sam se smirila. Ivan tako utiče na mene smejem se i kad ne treba. Dok je odlazio, s terase sam uzela saksiju s divljim ružama i stavila je na sto pored kompjutera. Čekale su me gomile ispravki koje sam morala da uradim jer sam se sutradan vraćala na posao.

Trebalo je da počnem da radim, ali sam osećala da mi Ivan već mnogo nedostaje.

Uzela sam mobilni i pozvala ga.

Kad se javio, rekla sam mu da ne mogu da budem sama večeras.

S druge strane se čuo ulični žamor i njegov glas koji mi je rekao:

"Pogledaj kroz prozor, odmah."

Prišla sam prozoru. Videla sam da je u mojoj ulici, na samo nekoliko metara od zgrade, u bašti obližnjeg kafića. Dok je gasio cigarilos, reče:

"Već sam pomislio da me nikad nećeš pozvati."

2.

Prošlo je nekoliko meseci. Počinjalo je proleće. U gradu je bilo življe i toplije nego ikada. Svi su pričali o globalnom otopljanju, uplašeni od tropskih vrućina koje slede, planirali letovanja i masovno kupovali sandale u aprilu.

Ivan i ja ne živimo zajedno, ali smo srećni. Od one večeri nismo više nikada spomenuli dešavanja od prošlog maja iako su mnoge stvari ostale nedorečene. Ponekad pomislim na Miloša, pitam se da li su njih dvoje još uvek zajedno i shvatam da ono što me je izvuklo iz svega nije samo Ivan već i činjenica da sam bila voljena i bila predmet nečije opsesije. Tina je uspela u jednom da osetim kako sujeta utiče na život. Toga još nisam uspela da se oslobodim. Možda sam se zavaravala jer mi je tako bilo lakše da sve ostavim iza sebe, ali pomisao da sam bila upletena u neku ludu ljubavnu četvorku naterala me je da se osetim posebno.

Ivan je tog popodneva došao po mene oko šest i krenuli smo na kasni ručak u nekadašnju *Čarobnu kuglu*, koja je u međuvremenu promenila vlasnike, enterijer, šefa kuhinje i naziv. Od suši *lounge-bara* s gitarom nastao je tradicionalni restoran domaće kuhinje pod nazivom *Ukus*, s jednostavnim drvenim stolovima i stolicama, kariranim stolnjacima i goblenima na zidovima. Najbolji prebranac, kobasice i gulaš u gradu, piše u *Našem magazinu* gastronomska patrola. A Ivan, jedini veliki gurman koji nije uspeo da nabaci ni gram sala za svojih trideset šest godina, ceo jučerašnji dan je pričao o danima sira u *Ukusu*, objašnjavajući mi da nema ništa ukusnije od svežeg kozjeg sira s komadićima peciva:

„A oni njihovi šareni hlepčići, pa tart od kozjeg sira... Ah, sir je jelo koje je nepravedno ograničeno na deo pice ili sendviča... Sir je način življenja..

Dok idemo na konzumaciju sireva, pričam Ivanu za Bubu:

"Odlazi na porodiljsko. Čeka blizance. Izgleda prelepo. Zaljubljeno, divno. Potpuno sam je pogrešno procenila. Zaista

samo mislila da će zauvek biti srećna samo u svom poslu. "

"Čak joj ni muž nije neki advokat, bankar ili vlasnik marketinške agencije, već nastavnik fizičkog u nekoj osnovnoj školi... Upoznao sam ga, mnogo mi se svideo. Znaš ono kad nekog tek upoznaš, a on ti se smeje iskreno. Nisam to video skoro..."

"Jesi li napisao neki tekst za ovaj broj, nisi mi rekao?"
"Naravno, sve za Ljubinku. Kad ode, ne verujem da ću ostati potpisan kao saradnik. Imam ionako već previše posla... Već pikiraju onog malog geja iz GQ-a, dugo je tamo radio kao izvršni urednik, pa je nestao jedno vreme, a sad se ponovo pojavio u gradu i puf, menja Bubu... Sviđa mi se tvoj članak, malo sam virio jutros... Ne ljutiš se?" "Ma ne, zašto bih, pa poslala sam ti ga danas na mejl... Ništa mi nisi ni odgovorio... "

"Izvini, ljubavi, previše posla. Veruješ li da nisam ni otvorio poštu... Javila mi se Tina danas."

Naglo sam zastala. Kad je primetio da nisam pored njega, okrete se i reče:

"Hej, pa prošlo je toliko vremena, nije valjda da se i dalje štrecaš na pomen njenog imena, ahahahaha..." "Štrecnem se na činjenicu da mi saopštavaš onako uzgred, uz priču o glupom siru, Bubinom mužu i svojoj prenatrpanosti poslom..."

"Izvini, Jelo, bre... Kao prvo, nisam hteo da te opterećujem jer sam, iskreno, ovakvu reakciju i očekivao. Kao drugo, u pitanju je beznačajan mejl. Otkad je nestala s *Fejsbuka* i *Tvitera*, i prestala da piše tralala blogove, zaboravio sam da može da se oglasi negde... nekako... putem interneta... Kao treće, sve što je napisala je, citiram, *satno da te pozdravim sa sunčane Kostarike, nadam se da si dobro, srećan, lep i pametan kakvog sam te i ostavila.*"

"Kakvog te je i ostavila? Šta to, pobogu, znači? Ona te je načinila lepim i pametnim i onda te je velikodušno prepustila meni? Ili to znaci da se sad kaje što te je ostavila jer si lep i pametan? Ili samo pokušava da opipa situaciju? Ili, ili... Ne razumem. Jesi li joj odgovorio?"

"Ne, i ne nameravam. Ne pridajem toj poruci toliko značaja koliko ti. Ludača se dosađuje ko zna gde na ovom svetu, možda je pročitala moj blog, možda je videla moj intervju negde, možda se samo setila svega, bez ikakvog razloga... Poslala je glupu poruku i čeka reakciju. Siguran sam da bi se tebi odavno obratila da nisi panično ugasila svoj nalog na *Fejsu*, *Skajpu*, da nisi promenila mejl i broj mobilnog... Možda ni ne čeka odgovor. Otkud znam. Ne želim da mislim o tome. Evo nas, hajde da ručamo, ljubavi, i da zaboravimo na nju." Na ulazu me je zagrlio i poljubio, a ja sam se pravila da sam sve zaboravila.

Ručali smo, ali još tamo me je obuzeo nekadašnji strah. Poznajući je, nisam mogla da se pomirim s tim da je bez ikakvog razloga poslala taj mejl.

Sutradan, kad sam otišla da Bubi pomognem da izabere krevetiće za svoje buduće blizance, pitala sam je bez okolišanja da li je išta čula o Tini za sve ovo vreme otkad je nestala i prestala da piše kolumne i blogove.

"Čula sam još pre nekoliko meseci od jednog mog prijatelja da je u Parizu. Nisam htela da ti spominjem tada, bilo je prerano da te podsećam, jer i nije bogzna šta... Kasnije sam na sve i zaboravila..."

"Pa, jesu li tada bili zajedno? Je li Luka s njom?"

"Prijatelj mi je rekao da ju je sasvim slučajno video u Latinskoj Četvrti. U onoj staroj, smešnoj ulici, sećaš se, bile smo tamo zajedno pre nekoliko godina na produženom vikendu i s tvojim bratom i njegovom devojkom jele s nogu neku azijsku hranu... E, u toj ulici... hm... kako se zove, na vrh mi je jezika... *Rue de la Huchette!* E, tu ju je ugledao kako sedi u bašti nekog grčkog *take away* restorančića. Rekao mi je da je u prvi mah nije prepoznao jer je imala velike tamne naočare i čitala nešto na *iPad-u*, ali pošto je prolazio tik pored nje, zagledao se i zastao. Ona je podigla glavu i pošto ga je prepoznala, pružila mu je ruku i pozvala ga da sedne s njom. Ispričao mi je da su sedeli samo tri minuta jer je rekla da strašno žuri po Luku u školu, ali za to kratko vreme je uspela da mu ispriča da ona i Miloš više nisu

zajedno, da je Luka krenuo u prvi razred, da nimalo ne zaostaje sa francuskom decom i da živi u najstarijoj pariškoj ulici, ne znam čak ni ja kako se zove, ali to je ona ulica, odmah mu se pohvalila, koja je popločana istim starim, originalnim kamenom koji je još na svom mestu. I da kad staneš na početak ulice, kao da čuješ kočije, kao nekad davno... To sam zapamtila, svidelo mi se i iskoristila sam tu rečenicu kad sam pisala o Parizu, ako se sećaš prethodnih brojeva časopisa... Elem, u toj ulici je i najstariji i najpoznatiji restoran *La Procope*, njega se sećaš. Obišle smo ga zajedno, ali nismo ništa jele, samo smo htele da uđemo i vidimo kako izgleda mesto gde su jeli Oskar Vajld i Viktor Igo. Ti si ostala, naručila si *cafe au lait*, a ja sam morala da žurim već negde... Nije mu rekla šta radi, od čega živi, ali da je istina gde živi, potvrdilo se kad je baš u tom restoranu, dok je sutradan ručao s jednom svojom prijateljicom, video Tinu kako izlazi iz zgrade preko puta držeći Luku za ruku. To je sve. Uzgred, onog dana u Latinskoj četvrti samo je ustala i ostavila mog prijatelja da plati njen račun. Ne znam kako, nije mi jasno šta je toliko jela i pila, ali njeno prepodnevno sedenje u najobičnijem *take away* restoranu je koštalo tačno sto šezdeset dva evra! Sećam se da smo se smejali jer nam je od svega to bila najveća misterija. Pitala sam ga je li siguran da ga Grci nisu prevarili, na šta je on odgovorio da mu je čovek uredno dao račun i vizitkartu vlasnika restorana ako želi da se žali i ne uspe da sredi nesporazum sa svojom prijateljicom..

Priča je takva da me nije ni zabavila, ni nasmejala, nego umirila. Priznajem, imam zdravu volju za posedovanjem, pa tako i posedovanjem svog muškarca. U većini slučajeva se ponašam promišljeno i strpljivo, ali kad je Tina u pitanju, i dalje me hvata blaga nervoza. Kao osoba koja voli da živi u sadašnjosti, gledam praktično na svet i vrlo sam nepoverljiva kad osetim da mi se približilo nešto nestalno, avanturističko, nepoznato i neuhvatljivo.

Bilo kako bilo, ona je daleko i ne predstavlja nikakvu pretnju.

3.

Ivan i ja volimo da nam život bude jednostavan. Iako je on po prirodi strastven, vesele naravi, stalno okružen gomilom prijatelja, poseduje jednu ružnu osobinu veoma je strog prema ljudima, naročito prema onima s manjkom inteligencije. Nije ih baš nazivao idiotima u lice, ali znao je da napravi nezainteresovan izraz lica, da začuti i uzdahne, kao da time želi da kaže kako se dosađuje i jedva čeka da priča prestane, naročito kad se neko trudi da mu objasni nešto za šta on misli da je ekspert. A najgore od svega je to što je Ivan ekspert praktično za sve. Naravno, nije bilo potrebe da se pokazuje prezir prema vodoinstalateru koji priča o svom viđenju globalnog otopljanja, a naročito ne prema komšiji s prvog sprata koji je iz čiste ljubavnosti pokušao da mu se dodvori time što će mu reći šta misli o stanju na domaćoj blogosferi. Priznavao je da je nesnosan, kao što je priznavao i da to čini jer dolazi iz sredine koja je daleko od intelektualne. Roditelji su mu završili samo srednju školu. Posle detinjstva u prostačkom predgrađu ostao je do današnjeg dana užas da će ostatak života provesti u razgovoru o fudbalu i ljubavnicama. Mislim da me je zbog toga digao na pijedestal. Ponosio se mojim obrazovanjem, kao i obrazovanjem mojih roditelja, činjenicom da smo generacijama živeli u najlepšem i najboljem delu grada, kao i time što smo kao porodica veoma odmereni, učtivi i elokventni.

"Vi ste jedna od poslednjih gospodskih porodica s klavirom u dnevnoj sobi, na kome deca sviraju Mocarta dok mama i tata čitaju *Writer's Digest* i *Economist* na koje su pretplaćeni. Najveća misterija od svega mi je kako je tvoj brat postao golman..

"Pripisi to isključivo talentu. On je jedini golman na svetu koji zna da svira klavir i tečno govori četiri svetska jezika."

Za razliku od njega, ja nikad nisam posedovala govornički dar, uvek sam se bolje izražavala pisanjem. Nikad nisam mogla da gledam ljude s visine zbog njihove bedne inteligencije, zbog nedostatka obrazovanja ili nesrećnog porekla. Oduvek sam se

trudila da budem ljubazna sa svima baš zbog toga što mi je vaspitanje tako nalagalo.

Onog dana kad smo objavili roditeljima da ćemo se venčati i da ih pozivamo sledeće subote na svadbeni ručak u *Ukus*, primetila sam da se Ivan uzvrpoljio. On je svoje roditelje obožavao, naročito majku, koju je izgubio. Nije bio problem u njima, problem je bio što su svi hteli da dođu na naše venčanje. Bukvalno ceo grad. Nesmotreno, Ivan je s radošću rekao za venčanje prijateljima, kojih ima veoma mnogo, i to je za čas došlo i do novinara.

Kada je to veče došao kući s nekog predavanja, bacio je na sto dnevne novine koje prezire i rekao:

"Zbog njih sam dobio gomilu poruka. Evo nekih od njih. "Čitaj, mala, ako imaš snage."

Dao mi je telefon i odmah sam videla najmanje deset poruka od Tine. Sve slične sadržine, s tim što idu prvo nežne i tople da bi posle eskalirale u bes i mržnju. Prvih nekoliko poruka su se ticale samog venčanja. Čestitam, nadam se da ćete biti srećni kao što mi nismo mogli da budemo i sl. Zatim slede zahtevi: Molim te, daj mi Jelenin broj da joj čestitam. Zašto mi ne **odgovaraš**? Sigurno mi se sad smežete... Onda sledi ludilo: Nemaš pojma koju kurvu ćeš da oženiš. Pitaj je koliko uživa u sajber seksu. Pozovi Miloša da ga pitaš za detalje ako meni ne veruješ...

"Izvini, ljubavi, grozno je, ali morao sam da ti pokažem... Raspitao sam se kod advokata, rekao mi je da joj pripretim tužbom za uznemiravanje... To sam i uradio i odmah je prestala... Ne znam... Nisam pametan... Zašto ovo radi posle toliko vremena? Zaista sam hteo da te poštedim svega, ali pomislio sam, ako ti prećutim i ona dođe do tebe..."

"Neću dozvoliti da nam pokvari venčanje. Mislim da treba da je ignorišemo... Nestaće kao i uvek..."

Utešila sam ga, čini mi se, ali ne i sebe. Ne znam kako je on uspeo da ostane pribran sve ovo vreme, da je ne pozove istog časa i izgovori sve ono što izgovara priglupim, neotesanim, pokvarenim ljudima koje prezire. On koji je živeo za publiku, za

karijeru, za druženje, on koji je prezirao bilo kakvo sputavanje, gušenje, ubijanje bilo kakvih lepih stvari, osetio se poraženo samo zbog mene.

Kao što rekoh, nas dvoje vodimo i volimo jednostavan život, kao što želimo i jednostavno venčanje.

Još čvršće sam odlučila da se oduprem ovom ludilu. Imala sam ideju da nekako stupim u kontakt s Milošem i raspitam se kod njega zašto se ovo dešava i da li može da je obuzda, ako su u bilo kakvom kontaktu. Jer, ruku na srce, ne verujem da ovo radi samo nama.

Sačekala sam da Ivan zaspi i onda sam potražila na Internetu bilo kakav Milošev kontakt. Postojao je neki francuski mejl. Nije mi dugo trebalo da smislim šta da napišem, bila sam jasna i direktna, ali ne i neljubazna i gruba. Kad sam pismo završila, skinula sam se, osvežila i legla pored svog budućeg muža. Mislim da sam ga u tom trenutku volela najviše na svetu. Ako sam nekada ja bila eliksir Milošu, onda je sada to Ivan meni.

U glavi su mi ipak odzvanjale njene reči kako uživam u sajber seksu. Onda se setih njene priče o tome kako je upoznala Ivana.

"Ljubavi", pitala sam ga ujutru uz espresso, "jesi li imao sajber seks s Tinom, pre nego što ste počeli da se zabavljate? Odgovori mi iskreno, važno mi je zbog nečega..." "O, da. Bila je navučena na to. Slala mi je milion poruka dnevno. U početku je bilo zabavno, lagao bih kad bih rekao da nije... Ali kasnije je postalo *spooky*,.. Zašto?" "Mislim da je ona bila moj misteriozni čovek s *Fejsbuka* koji mi je slao sve one seksi poruke... Zbog kojih je Miloš poludeo..."

"Veoma moguće. Onda sam joj zahvalan", reče mi nasmejano, ustajući od stola.

4.

Jednom davno uvidela sam da su ljudi srećni a da toga nisu ni svesni. Obično postaju svesni te sreće kad onrene da im izmiče.

Ušuškana u fotelju, jednog sasvim običnog nedeljnog popodneva, kada ja obično ostanem kod kuće i čitam, a Ivan odlazi na tenis s najboljim drugom, osećala sam se srećno, a da mi ništa nije izmicalo. Naprotiv, bilo je sve kako treba. I više od toga.

Prošlo je mesec dana otkad sam postala gospođa Savin.

Svadba je bila baš onakva kakvu smo želeli. Intimna, otmena i s nasmejanim ljudima. Nas dvoje, kumovi, roditelji i moj brat s verenicom. Restoran *Ukus* nam je velikodušno prepustio ceo prostor, iako nas je bilo ukupno samo dvanaestoro, i specijalno za tu priliku ukrasili su ga mnoštvom prirodnog cveća. Čarobna raznovrsnost boja i oblika tog cveća učinila je da se osetim kao na nekom planinskom venčanju u Alpima. Kamin, drveni nameštaj, i fantastična dekoracija i haljina boje lavande, koju je potpisao Žorž Hobejka i koju je Ivan, kao iznenađenje, naručio preko interneta, doprineli su da se osećam kao u bajci. U kaminu je pucketala vatra a ispred njega se nalazila divna krznena prostirka. Enterijer, sav u kamenu i drvetu, bio je dopunjen tim nestvarnim raznolikim ovećem, svi stolovi su bili sklonjeni, osim jednog velikog za nas dvanaestoro koji se nalazio ispred vatrice. A onda je ušao sekstet sastavljen od tri devojke i tri mladića. Momci su bili u frakovima i leptir-mašnjama, a devojke u divnim dugačkim purpurnim haljinama. Dve gitare, jedna violina, flauta, klarinet i klavir napravili su muzičku magiju koja je neprestano trajala četiri sata. Svirali su sve ono što volimo od Džordža Geršvina, preko Frenka Sinatre do Brazilaca kao što je Gal Košta ili Elis Režina.

"Ne postoje više ovakva venčanja, zar ne?", šapnuo mi je Ivan na uvo dok smo plesali uz *Fly Me to the Moon*, i dodao: "Ne postoji par na ovom svetu kao što smo mi. Volim te, Jelena."

Sad, ušuškana u svojoj velikoj fotelji, ja, gospođa Jelena Savin, prinosim ustima kremastu pitu od višanja koju nam je poslala mama i razmišljam kako u životu, ma koliko on bio težak i pun razočaranja, postoje trenuci ovekovečeni fotografijama koje želimo da imamo pred očima i kad umiremo. Jedna od tih fotografija je i naša s venčanja.

Druga je ona koju sam upravo dobila na mejl, uz propratno pismo:

"Najdraža moja Jelena,

Dugo mi je trebalo da skupim hrabrost i da ti odgovorim. Nadam se da me razumeš. Neću pokušavati da ti se opravdam za svoje postupke, da se izvinjavam i slično, iako bi samo to i trebalo da radim. Znam da prezireš takve stvari i znam da si srećna i da bih ti izvinjavajući se za nešto što je bilo davno možda samo uneo nemir. Znam koliko ti je važna harmonija. I znam da je sad imaš.

Odgovoriću ti na pitanje i uveren sam da ćeš mi verovati sve što ti napišem jer me poznaješ bolje od ikoga.

Posle odlaska nikad nisam bio s Tinom, ne znam odakle ti ta ideja. Istina je da je došla za mnom u Pariz, pokušavala na sve moguće načine da obnovi vezu, ali sve što je u meni izazvala bila je histerija pomešana s gađenjem. Toliko je bila uporna u nastojanjima da budemo zajedno daje počela da ucenjuje i preti. Ja, već potpuno rastrzan svim onim što sam uradio (odlaskom od tebe bez reći, promenom sredine, patnjom), bio sam u takvom rastrojstvu da sam po ceo dan pio. To se ispostavilo kao dobro za moj rad, ali loše za posao. Koliko god da sam dobro radio, toliko sam bio nesnosan na snimanjima. Gubio sam stvari, vikao na modele i asistente, rušio stvari sa seta, kasnio, padao u nesvest. Produkt tog haosa su bile fotografije koje su me u neku ruku ovde proslavile, ali retko koje hteo da radi s takvom osobom.

Kao šlag na tortu, ona se pojavljivala niotkuda sa svojim tužnim pričama kako ju je Savin oterao zbog tebe, kako je oduvek samo mene volela i slične baljezgarije. Dva puta sam promenio mesto stanovanja, četiri puta broj telefona. Bio sam previše umoran. Onda sam jedno veče poklekao, pomislivši da će se, ako je vidim i budem fin, možda smiriti i ostaviti me na miru.

Tako je i bilo. Ali napravio sam grešku koja me i dan-danas progoni. Imali smo seks te noći, ona je otišla i nije se javljala skoro dva meseca.

Za to vreme sam svoj život doveo u red. Upoznao sam Veroniku na snimanju. Ona je s Trinidada, model 0 kakvom sam oduvek maštao. Divna, nežna, može da se transformiše u šta god poželim. Počeli smo da izlazimo. U to vreme sam često mislio na tebe. Podsetila me je na naš period. Ona je razumna, sa obe noge na zemlji, mirna, razume me i sluša skoro dobro kao ti. Zaljubio sam se, priznajem. Prestao da pijem, usredsredio se na posao.

A onda, kao grom iz vedra neba, ponovo se pojavila Tina. Ona kao da ima njuh za tuđu sreću. Kao Sotona lično, koji nanjuši ljubav, radost, osmeh i polako se prikrada da sve to uništi.

Poslala mi je poruku daje trudna i da sam ja otac tog deteta. Možeš samo da zamisliš koliko me je to poremetilo. Vraćao sam film, prisećao se svakog detalja, znam da sam stavljao kondom, da nije postojala mogućnost da ona zatrudni. Otkud znam da je bila samo sa mnom pre dva meseca?

Ipak, kad čuješ tako nešto, ne možeš se samo okrenuti i praviti se lud. Osećam se još uvek kao ljudsko biće, mislio sam, ako treba, pomoći ću joj da se to završi...

Pretpostavljaš kako je reagovala. Nije htela ni da čuje o abortusu, porazbijala mi je stvari po kući, vikala da sam je upropastio, pretila da će sve ispričati Veroniki. U jednom trenutku sam je zgrabio i počeo da je davim. Stvarno sam hteo da je ubijem, ali Veronika je ušla u kuću, ja sam se povratio iz tog luđačkog transa, a Tina je izletela napolje.

To je bio poslednji put da sam je video. Ima tome više od godinu dana.

Veronika i ja smo se u međuvremenu venčali usred Karipskog mora, na ostrvu Tobago. Ona je sad trudna. Juče smo bili na ultrazvuku, nosi devojčicu.

Znam da ste ti i Savin već dugo zajedno i da ste srećni. Nisam progonitelj, ali volim ponekad da se raspitam kako si i šta radiš. Možda zbog griže savesti, možda jer nikad neću prestati da te volim... Ne pitaj me kako i koga pitam za tebe, imam ja još svoje izvore. □

Jelena, nemoj se ljutiti ako ti kažem izvini.

Bila si ljubav mog života, ali...

Izvini.

Tvoj Miloš

P. S. Sećaš li se večeri pre nego što smo otišli sa Savinom i Tinom u onaj restoran s gitarom. Sećaš li se da si mi tada, jedini put za toliko vreme, dozvolila da te slikam? Šaljem ti sliku koju najviše volim. Prelepa si.

I imam jednu molbu. Planiram da napravim izložbu svojih privatnih radova ovde u Parizu krajem godine. Voleo bih da u tu izložbu uvrstim i ovu tvoju fotografiju. Ako se slažeš, potvrdi mi što pre jer već u nekoliko sledećih dana treba sa suradnicima i agentom da napravim listu fotografija koje će biti izložene. Hvala ti unapred. "

5.

Moja osednutost Žakom Preverom je izbledela negde pred kraj osnovne škole. Zamenila ju je ljubav prema latinoameričkim piscima. Ceo *el boom*, kako su nazivali popularnost pisaca s tih prostora šezdesetih godina dvadesetog veka, zaludeo me je toliko da sam danima i noćima iščitavala Garsiju Markesa, Fuentesu, Vargasu Ljosu i Kortasara. Kad sam pročitala sve što sam od njihovih romana mogla da nađem u kućnoj i gradskoj biblioteci, prešla sam na čitanje pisaca kojima su se moji Latinoamerikanci divili, Interesantno mi je bilo to što sam saznala da su skoro svi navodili kao svoje uzore ruske klasike, Sartra, Flobera, Kamija, Foknera i Hemingveja.

Iz nekog razloga Amerikance sam ostavila za kraj.

Ah, kako sam pogrešila!

Moja dečja opsesija Preverom i tinejdžerska Garsijom Markesom prerasla je u adolescentsku opsesiju Džekom Londonom a kasnije i Markom Tvenom.

Poznato je već odavno svim mojim kolegama, rodbini i prijateljima da sam veliki poštovalac američkih pisaca.

Najomiljeniji od njih mi je već pomenuti Mark Tven, najslavniji humorista Severne Amerike i jedan od retkih prijatelja Nikole Tesle.

Ovih dana, naime, pokušavam da uobličim, zaokružim i stavim tačku na jednu od mojih životnih opsesija. Da otpočnem svoj najveći dosadašnji projekat pisanje romana o prijateljstvu između ove dvojice genija i nadam se da ću u tome uspeti. Radeći u fakultetskoj biblioteci i Američkom kulturnom centru i razgovarajući s mnogim stručnjacima, napravila sam istraživanje, nešto slično sinopsisu romana. Ostalo mi je samo da otputujem u Ameriku, gde sam ugovorila nekoliko sastanaka s dvojicom profesora sa Oksfordskog univerziteta i Berklija, najpoznatijim poznavacima života i dela Marka Tvena, kao i posetu javnoj biblioteci u Bafalu, gde je izložen originalni rukopis romana *Avanture Haklberija Fina*. Preko *Fejsbuka* sam, verovali

ili ne, uspela da se sprijateljim s jednim dalekim potomkom Marka Tvena, ali to poznanstvo mi ne može pomoći u dubljem istraživanju ličnog života ovog pisca više od *Vikipedije*. O njemu se većina stvari zna, ono što meni treba jeste da osetim duh Amerike, da dodirnem njegove rukopise, vidim porodične fotografije i slično.

Ivan se ovom putovanju raduje i više od mene, jer za njega će odlazak u Ameriku biti važan zbog poslovnih kontakata koje želi da ostvari. Biće nam to u neku ruku *honeymoon*, koji smo nekako preskočili, rastrzani zbog poslova na fakultetu, Ivanovih stalnih poslovnih putovanja i mog istraživačkog rada za novu knjigu. Kako je sam Tven jednom prilikom rekao, *it was wonderful to find America, but it would have been more wonderful to miss it*, nas dvoje ćemo je i ponovo otkrivati i prisećati se. Da ne govorim o tome koliko nam to oboma nedostaje već godinama. Ja sam bila samo jednom i to u San Francisku, na kraju četvrte godine srednje škole, kod nekih rođaka koji su moje roditelje velikodušno pozvali na mesec dana, da bi se kasnije ispostavilo da im je samo trebala protivusluga, jer kad su došli ovde, ostali su čitava tri meseca, rešavajući sve svoje zubarske, ginekološke i pravne probleme. Ivan je u Americi bio nekoliko puta, ali samo u Njujorku.

Gledam diskove razbacane po sobi. Pravim neku vrstu selekcije svega u svom životu. To ne mogu da uradim s muzikom. Razmišljam šta da pustim dok se pakujem. *Dire Straits*? Ili možda *Stonewall*? Ne. Možda *R.R.M.*? Džonija Keša? Možda ipak nešto potpuno drugačije? Vangelisa ili Dvoržaka? Sve ih razmatram, ali nisam sigurna šta u ovom trenutku najviše odgovara mom raspoloženju. Možda da ih sve stavim u neku ogromnu kesu i poklonim nekome.

Vadim test za trudnoću iz džepa gornjeg dela trenerke. Ivanu još nisam ni rekla da sam ga kupila.

Ne znam da li da se odmah testiram ili da ga bacim u đubre.

Odlazim u kupatilo. Skidam se i sedam na ve-ce šolju.

Suzdržavam se da ne piškim.

Želim da mi prođe ova zbunjenost. Da prestanem da mislim kako je svet pohlepan. Kako deca ne treba da rastu u svetu mržnje i manipulatora i kako ne postoji ta sila koja svega može da ih zaštiti.

"Sve prođe. Pre ili kasnije." Mrmljam sebi u bradu. Onda se sjetim Ivana koji mi je jednom rekao: "Slažem se, mada bi sve moglo da se desi *pre* i onda postane *kasnije*."

I puštam mlaz da poteče.

6.

Prošle su dve mirne godine. Ivan i ja smo dobili sina. Zove se Aljoša. Došao je na svet potpuno prirodno, skoro bezbolno i vrlo brzo. Što ga više gledam i razmišljam o tome, sve sam sigurnija da način na koji beba dođe na svet govori o njenom karakteru.

Tačno dva dana pred Novu godinu probudila sam se oko tri ujutru da odem u ve-ce, što je bilo uobičajeno jer mi je mališa već nedeljama toliko pritiskao bešiku da sam noću ustajala po nekoliko puta. Bio je krupniji od prošeka a termin za porođaj mi je padao tačno za nedelju dana. Kako sam se približila vratima kupatila, tako sam osetila da mi je pukao vodenjak. Nije to bio bogzna kakav osećaj, jer sam prvo pomislila da sam se upiščila nadomak cilja. Dok sam se presvlačila i samoj sebi smejala, shvatila sam da je to ipak previše vode za jedno upišavanje, da je voda prožima i da nimalo ne smrdi. Uredno sam sve počistila kao što su nas naučili u školici za porodilje, legla da se odmorim nekoliko minuta. Torba za bolnicu je odavno bila spremna i stajala na ormariću iza ulaznih vrata. Zatim sam se polako dogegala do Ivana i rekla mu;

"Ljubavi, krenuo je napolje."

"Ko je krenuo, šta je krenulo?", pitao je onako bunovan i zbunjen. Mislim da tako reaguje većina muškaraca. Ni on se nije mnogo razlikovao od drugih očeva, slušala sam nebrojeno mnogo priča o izbezumljenim, pomahnitalim muževima koji paniče i samo naprave zbrku. Očekujući i kod Ivana takvu reakciju, ja sam, pre nego što sam ga probudila, već pripremila sve. Obukla sam se, uzela njegove stvari i stavila mu ih na krevet i kad je skočio iz kreveta, ja sara već sedela spremna u hodniku, s torbom pored nogu.

Nije paničio. Samo me je ljubio. To mi je bilo smešno jer on nikad nije bio muškarac za poljupce. Nikad se nismo ljubili pred publikom, nikad se nismo na javnom mestu previše dodirivali, grlili ili cmakali. To je nešto što je uvek bilo ostavljano za spavaću sobu, ali čak ni u njoj nismo doživljavali razarajuću strast. Vođenje ljubavi sa Ivanom je bilo jednostavno, kao

uostalom i ceo naš zajednički život koji smo izgradili. I u tome smo uživali. Uvek sam najlakše svršavala u misionarskoj pozi, nikad se nisam preterano snalazila recimo sa oralnim seksom, mada sam volela kad mi ga je on pružao. Nismo jedno drugom govorili prljave reči, nije me nikad počupao za kosu ili udario po guzi u naletu strasti, niti sam ja njega mazila ispod stola dok smo negde večerali a nisam nikad ni pokušala da ga zadovoljim rukom na zabranjenom mestu. Te stvari nisu za nas bile tabu, nismo patili. Što ih nemamo, jednostavno smo uživali u svojim isprepletenim telima, ljubeći se i nežno mazeći. Ponekad bismo to uradili u dnevnoj sobi, veoma često pod tušem, ali najveća zajednička hrabrost nam je bila vođenje ljubavi na terasi. Da, bilo je uzbudljivo u neku ruku, mada nikad posle toga ni on ni ja nismo insistirali da se tako nešto ponovi.

Dakle, dok me je tako ljubio, valjda od želje da on mene smiri, za šta nije bilo potrebe, stigli smo do bolnice. Trudovi su počeli, ali ne nenasnosni, tako da sam posle svih pregleda i priprema ostala pribrana i čekala Ivana da mi se pridruži u sali za porođaj.

Èim su me na pokretnom krevetu uveli u salu, doktor i Ivan su me u isti glas pitali da li sam sigurna da neću epidural. Bila sam apsolutno sigurna. Ivan mi je jednom rekao da smo nas dvoje ljudi koji igraju na sigurno i da takvi bolje prolaze. Srećniji su i uspešniji. Zadovoljniji. Možda nikad u životu ne dožive nešto vanserijsko, epohalno, ali to im i nije cilj. Sve što žele je da sve *bude u redu*. Beba će, zbog toga, izaći bez ikakvih pomagala za majku i ako boli, to mi je najmanji problem, a i uzdala sam se tada u svoj hormon sreće koji će taj bol smanjiti.

Bolelo je.

Ali na sreću, trajalo je kratko.

Kad su izvukli Aljošu, kao i svi roditelji, oboje smo gledali u nožice i ručice svuda ima po pet prstiju, uši, nos, oči sve je na svom mestu, dere se kao lud, ok, mogu da odahnem. Kraj.

Aižoša se drao samo tada. Posle je plakao, ali ne često. Ima divnu mirnu narav. Kad ga gledaš, znaš da će uvek sve biti u

redu. Spava cele noći, jede koliko treba. Prelep je. Liči na mene, samo ima Ivanove divne plavozelene oči i mali beleg na leđima kao on.

Sve vreme dok sam bila trudna, radila sam na svojoj knjizi. Rad se odužio jer sam u Americi dobila mnoštvo novih informacija, a pošto sam osetila južnjački duh o kome je Tven pisao, rodile su se nove ideje. Kasnije, po povratku iz Amerike, svu energiju sam usmerila ka Tesli. Mnogo mi je u tome pomogla cela ekipa jednog stručnog instituta u Londonu, kao i istoričari, Ivanovi bliski prijatelji koji su sa njim saradivali na nekom novom projektu. Taj projekat je trebalo da im donese veliki novac i svu nadu i energiju su polagali u njega.

Roman sam završila tek pre nekoliko meseci, zatim sam tačno dva meseca zajedno sa urednicom izdavačke kuće, koja mi je već avansno uplatila pozamašan honorar za roman, sređivala rukopis. Zatim je prošao lekturu, korekturu, pa između svih tih ispravki još jedno uredničko i moje čitanje. Onda je na red došao dizajn korica. Izdavačka kuća je angažovala ceo tim stručnjaka, osetila sam se bitno, videlo se da su profesionalni, temeljni, kao i ja, i da im je stalo do toga da roman bude objavljen. Između svih tih poslova, ja sam tačno u minut odlazila da podojim Aljošu, da ga uspavam, presvučem, odvedem u park u šetnju, i tako ukруг. On je bio moj mali stalni saradnik. Ponekad bih mu ispod krošnje neke lipe u parku Čitala delove romana, a on kao da me je pomno pratio i razumeo sve što kažem:

"Svakoga dana tačno u osam sati uveče, Nikola je dolazio u *Salu palmi* hotela *Astorija*, u kaputu *Princ Albert* i s polucilindrom na glavi. Njegove maramice su bile od bele svile, kao i kravate, a okovratnik beo i čvrst. Sedao je uvek za isti sto, unapred rezervisan. U jednom času prišao mu je glasnik. Predao mu je poruku na uredno savijenoj, beloј, skupocenoј hartiji. Čim je otvorio papir, ugledao je dobro poznat švrakopis svog odanog prijatelja

Marka Tvena. Ukoliko nemate ozbiljnijih planova za večeras, mogli biste mi se pridružiti u Plejers klubu, pisao je u poruci. Nikola je

zatražio papir i olovku i odgovorio po istom glasonoši Avaj, moram da radim... No ako želite da mi se pridružite u mojoj laboratoriji večeras u ponoć, mislim da ću vam prirediti dobru zabavu..."

Bilo je to predivan period moj majčinskog života. Imala sam svog najvernijeg prvog slušača pored sebe. Knjiga je trebalo da izađe za koju nedelju. Ivan je i dalje pravio divne rane porodične večere.

A onda, baš kao što mi je jednom Miloš rekao, Sotona uvek nanjuši sreću.

7.

Stiglo mi je pismo na adresu fakulteta. To mi u prvi mah nije bilo čudno. Iako sam još bila na bolovanju, povremeno sam odlazila na fakultet sa Aljošom da vidimo tatu i da ja pokupim poštu koja mi je stizala u pisanom obliku, u kovertama, na papiru, iako smo u dvadeset prvom veku. To su uglavnom bile neke molbe, pozivi na konferencije, svečanosti, dodele nagrada i slično.

Među gomilom različitih pozivnica zatekla sam malo drugačiju kovertu. Bila je ona četvrtasta bela, malo izduženija, s pečatom i poštanskom markom iz Portugalije. Nije pisalo ime pošiljaoca. Brzo sam je otvorila.

Ispala su dva papirića. Jedan je bio stari isečak iz novina. Otvorila sam i pročitala datum 16. maj 2009. Članak iz crne hronike od pre više od tri godine u kome je sažeto pisalo:

"DVOSTRUKA TRAGEDIJA A. R. (25) poginuo je u ranim jutarnjim časovima kada je na njega naletelo još uvek nepoznato vozilo na uglu ulice..."

Prestajem da čitam, kao da mi se sve zamutilo pred očima i pokušavam da povratim vid.

"...Za počiniocem saobraćajne nesreće se intenzivno traga."

Odmah mi je pozlilo. Sela sam za sto i gledala u članak. Nikad nisam poverovala u ono što je govorila. Nikad nisam verovala da se nešto tako zaista desilo. Mislila sam tada da je to samo njeno bolesno skretanje pažnje. Bože, šta da radim, mislila sam, grozničavo. Kome da ispričam ovo posle toliko vremena? Ko bi mi poverovao? I da mi poveruju, nemam nikakve dokaze, možda je sutradan ovo samo isekla iz nekih novina i sačuvala... Pa, da, nesreće se dešavaju svakog dana u ovom gradu... Ali zar je moguće da se desila baš tamo gde je ona prolazila? I ko je vozio auto te večeri? Da li je neko stvarno došao po nju ili je sela za volan sama onako pijana?

Zašto mi je ovo poslala posle toliko godina?

Pitanja su mi se gomilala, gubila sam dah i jedino zbog čega sam se trgla iz tog očajnog bunila bio je Aljoša koji je počeo da plače. Valjda je video mamu kako joj nije dobro pa se i sam uplašio.

Strpala sam celo pismo u džep i sa sinom se zaputila peške kući. Na pola puta sam shvatila da se nisam javila Ivanu, a da su mu sigurno rekli da sam bila u kancelariji. Pitaće se šta se dogodilo, pa sam mu brže bolje napisada SMS kako se Aljoša uznemirio i da sam morala da ga izvedem napolje.

Ponovo sam se osetila odvratno kao u ono *njeno* vreme. Počela sam da lažem nekog kome nikad ništa nisam slagala niti prećutala, a što je još odvratnije, ovog puta za svoje laži koristim rođenog sina.

Kad sam se vratila u stan sa Aljošom, već se približavalo vreme za večeru. Šetnja do stana mi je malo razbistrila glavu a poslovi oko sina su me koliko-toliko vratili u sadašnjost. Dok sam ga hranila kašicom od šargarepe i junetine, Ivan je već ušao u kuću sav nasmejan, s recima *stigao je tatica*, prišao da nas poljubi, a ja sam pokušala da odglumim staloženost i uputila mu nekakav kiseli osmeh.

"Kupio sam vino da tata i mama uživaju na terasi dok ti spavaš... Dođi kod tate, ti mali debeli medo..glupirao se sa Aljošom koji je srećno mlatarao ručicama, a kad je meda sve pojeo, uzeo mi ga je iz naručja i rekao *idem ja da ga okupam*.

Stajala sam sama u kuhinji i raspremala stvari koje sam kupila usput, razmišljajući da mu večeras sve ispričam. Sve ono što sam zaboravila i ostavila odavno iza sebe.

Èula sam kako se Aljoša smeje, ima zarazan smeh kao njegov tata. Uživaju jedan s drugim. Kako je moguće, prolete mi kroz glavu, da ovakva sreća bude uništena na bilo koji način. Još čvršće rešena da ništa ne krijem kao nekada davno, kada su me laži i glupa sakrivanja dovela do oćavanja, otišla sam u kupatilo i rekla svom mužu:

"Ljubavi, hajde požurite, meda je preumoran... Hoću da ga stavim da spava jer imam nešto važno s tobom da pričam..."

Ivan se, potpuno moker od Aljošinog prskanja iz kadice, okrenuo i na tren se ukočio:

"Je l' se desilo nešto?"

"Nije ništa strašno, ne brini, samo mi treba tvoj savet..."

Posle nekih sat vremena, dok nam je sin spavao u krevetiću pored našeg bračnog kreveta, nas dvoje smo seli na terasu. Već godinama me je proganjalo to pitanje koje nisam mogla nikome da postavim, a zaboravljala sam na njega samo zbog svih čudesnih stvari kojima sam bila okružena. Zato u tom trenutku nisam mogla da uživam ni u vinu koje nam je nasuo, ni u jagodama u činiji koje sam stavila na stočić, i još manje u njegovim izlivima nežnosti. Sklonila sam ruku kad je počeo da mi je mazi. Nepodnošljiva mi je bila pomisao da legnem pored njega ako mu ne ispričam sve, da možda vodim ljubav s njim u dnevnoj sobi, ali je na kraju ta postidečnost od nečega što krijem nadvladala strah od njegove moguće reakcije. "Jelena, čudna si... Ispričaj mi Šta se desilo..."

Otpila sam gutljaj vina i počela:

"Sećaš se da smo se one večeri, kad smo se prvi put poljubili... kad smo pričali o njima... dogovorili da tada to uradimo i zauvek zaboravimo na sve detalje iz prošlosti... " "Sećam se, naravno... Sećam se i da smo ih opet spominjali, pa to je normalno. Tina je meni slala one odvratne poruke i prestala kad sam pripretilo advokatima, ti si kontaktirala s Milošem, koji ti je lepo sve objasnio... Šta još ima da se kaže?"

"Nisam ti ispričala sve. To je nešto što me je dugo mučilo, ali sam zaboravila i ja na to, priznajem, jer sam srećna s vama dvojicom kao nikad u životu. I desile su se neke velike stvari venčanje, Amerika, Aljoša, knjiga... Život mi nikad nije bio ispunjeniji, jednostavno sam sve iz prošlosti zaboravila..."

"Znaš kako se kaže uvek se trudimo da zaboravimo ružne stvari. I nekad uspemo u tome. I uvek se nađe neka budala da nas podseti na njih... Je l' se opet neko od njih dvoje oglasio?"

„Pre nego što ti pokažem pismo koje sam dobila, moram da ti ispričam kako je počelo to sa mnom i njom... Trajalo je svega nekoliko dana... Ali za tih nekoliko dana ja sama sebe nisam mogla više da prepoznam. Ona me je potpuno... ne znam koju reč da upotrebim..

"Kao da te je promenila za sto osamdeset stepeni, kao da je uspela da izvuče sve najgore iz tebe, kao da dok si bila s njom, to nisi bila ti? Ne može se to opisati jednom rečju, ljubavi..uzdahnuo je s nekom mukom i nasuo nam još vina.

"Da, uvek zaboravim da si ti bio s njom..

„I to je jedan od najtežih, najmučnijih perioda u životu koje sam imao... Ako želiš o tome da ti pričam, ako te to muči, molim te, reci mi!"

"Ne, ne, nije u tome stvar, već u onome što se *meni* desilo s njom."

Ivan me je posmatrao ne trepćući, te sam samo nastavila i iz mene je počela da izlazi bujica nepovezanih reči. Ispričala sam mu za poljubac u restoranu, za odlaske na piće u kojima sam slušala njene priče o tome kako je upoznala Buhu, njega, o njenoj opsesiji horoskopom, o njenom nagovaranju i mom pristanku na to da otvorim profil na *Fejsbuku*. O seksualnim maštarijama koje sam imala s njom, o odlascima u šoping i o našem izlasku na neko otvaranje kluba koji je držao njen prijatelj;

"I sve se to dešavalo a da Miloš ništa od toga nije znao. Nije znao da me njegova bivša devojka zove deset puta dnevno, da mi šalje na stotine poruka, što putem *Fesjbuka*, što putem mobilnog ili mejlom. Jednostavno nisam mogla da mu kažem... Nisam ni planirala da budem s njom u bilo kakvom kontaktu... ali... ali... njoj kao da ne možeš reći *ne*. Dakle, te večeri je došla po mene. Miloš je bio u Firenci na nekom simpozijumu, vodio je neke radionice o modnoj fotografiji, sećam se. Stigla je po mene svojim kolima, nekim velikim, ne sećam se kojim, znaš da ja ne razlikujem marke automobila, ali sećam se da je ovo čudo koje

je vozila bilo kao limuzina za nekog političara. Unutra kožna sedišta, drveni volan, mirisalo je na raskoš.

I zatamnjena stakla. To me je začudilo, pitala sam je zar po zakonu nije zabranjeno voziti kola s tamnim staklima, na šta se ona nasmejala, pomazila me po obrazu i rekla da ništa ne brinem, da je ona zakon. Upalila je muziku i dodala mi flašicu votke da otpijem.

Na svu sreću, brzo smo stigle do kluba. Parkirala se tačno ispred ulaza, bahato i njišući se stigla do ulaza, preskočivši sve ljude koji su čekali red, i držeći me za ruku kao neko kučence koje je prati, samo ušetala unutra..."

"Odlična glumica, voli pažnju više nego hleb da jede, uz izlive histerije kad nije po njenom... Užas živi, a zaljubiš se u nju za deset minuta..

"Zaljubio si se u nju za deset minuta?"

„I za isto toliko odljubio. Ljubavi, samo nastavi, posle ću ja, ako mi dozvoliš..

"U klubu je bio ceo grad, srela sam gomilu ljudi i svi su me pitali ko mi je ta drugarica. Onda mi je, dok je Tina ćaskala sa nekim dečkom za šankom, prišao drug iz osnovne škole, kog sam inače jedva i prepoznala u onom polumraku, i zgranuto me pitao šta ću ja sa Konstantinom Ćuk, odakle je poznajem... Rekla sam mu otresito da sam je upoznala skoro i da mi se ne dopada taj njegov stav, na šta mi je on samo rekao da se čuvam i da zna čoveka kome je napravila pakao od života pre nego što je pokušala samoubistvo. Bila sam zatečena, ali u isti mah sam osećala da treba da je odbranim, ipak sam ja tu došla svojevoljno s njom da se dobro provedem, pa sam mu odgovorila da ne sluša mnogo tračeve iz grada i da je ona jedna žena puna života i energije, da je divna samohrana majka i veoma kreativna osoba. On me je samo potapšao po leđima i rekao, sećam se, *raspitaj se ko je otac tog deteta i sve će ti biti jasno...* Zatim je nestao u gužvi, a Tina mi je prišla i odvukla do našeg stola. Igrale smo celu noć, popile smo malo više i da, ponašala sam se kao da to nisam ja; Pila sam, igrala, flertovala

s nekim dečkom sve dok nije počeo grčevito da traži moj broj telefona koji nisam ni za živu glavu htela da mu dam... To me je malo trglo iz zanosa. Pomislila sam na Miloša, na to kako mu nisam ni rekla da ću izaći, a još manje s kim. Onako pripita, počela sam da molim Tinu da krenemo i dok se ona već ljubila... izvini, nisam to htela da ti kažem s nekom losom namerom... vas dvoje ste tada još uvek bili zajedno... ja sam pobegla, sve ih ostavila tamo, zaustavila taksi i vratila se kući. Odmah sam se strovalila u krevet. Posle samo pola sata probudio me je zvuk telefona. Dok sam ga pronašla u tašni, prestao je da zvoni. Bilo je tačno osamnaest propuštenih poziva od nje i jedna poruka u kojoj kaže da se nešto strašno dogodilo..

Zastala sam na trenutak, samo da bih uzela dah. Nikad ne pričam brzo, ali ovog puta sam pričala tolikom brzinom da sam se uplašila da sam nešto zaboravila da kažem. Ipak, osećala sam neopisivu potrebu da već jednom to izbacim iz sebe i završim s celom mukom. Koliko god da sam racionalna osoba, oduvek sam se oslanjala na Ivanovo mišljenje kao na neki zakonik.

"Pozvala sam je telefonom. Bilo je sigurno pola četiri ujutru. Drhtavim glasom mi je rekla da su oni nekoga pregazili na putu do kuće. Ko oni, upitala sam je. *Mi, mi, nisam mogla da vozim, bila sam razbijena... Zvala sam vozača, došao je po mene i na početku moje ulice samo je udario u nešto... Nije mi dobro... Trebaju mi lekovi, ne znam šta da radim*, nepovezano je govorila kroz plač... Rekla sam joj da se smiri, da je verovatno sve umislila i da je, ako se nešto i desilo, čovek koji je vozio to već rešio, sigurno je pozvao pomoć i slično, mada joj, iskreno, nisam poverovala. Previše je popila, previše je šmrkala, ko zna kakvu je halucinaciju imala... Sutradan mi je sve potvrdila, s rečima da ne smem nikome da pričam o onome što mi je rekla. Ja sam naivno spomenula kao opciju da zajedno odemo do bolnica, policije i vidimo da li se dogodila neka nesreća u njenoj ulici, međutim, nije htela ni da čuje! Čak mi je i pretila da će Milošu da ispriča kako sam flertovala, kako me je ljubio neko drugi... Nikad me niko nije poljubio te večeri! Počela je da histeriše i u

restoranu, kad sam otišla da se vidim s njom i rekla joj jasno da želim da prekinemo svaki kontakt i da me više nikad ne pozove. Ivane, bila sam premorena. Sve što sam tada želela bilo je da dođem kući, sačekam Miloša s puta, da sednemo i da mu uz čaj ispričam sve ovo, baš kao tebi sada. Međutim, on je došao ranije. Na mom kompjuteru je video neke lascivne poruke koje sam dobijala, sad znamo i od koga... Od nje. Nesmotreno ih nisam izbrisala, ali sad kad pomislim, iskreno sam uživala u njima. Sviđala mi se ideja da negde postoji neko kome se toliko sviđam da bi prošao pola sveta da me vidi... Ušla sam u kuću, on je sedeo s čašom viskija za kuhinjskim stolom. Izgledao je kao avet. Rekao mi je: *Sad me je Tina pozvala*. Pitala sam ga: *I šta je htela*, na šta je on odgovorio da ne želi da me vidi više nikad i da sutra putuje za Pariz. Da dok je on tamo, pokupim svoje stvari i nestanem iz njegovog života. Poslednje što mi je ikad uživo rekao bilo je: *Mislim da te mrzim...* Ostalo znaš..."

Onda sam izvadila pismo koje sam danas primila i pružila ga Ivanu.

On ga je otvorio, pročitao prvo članak a onda je otvorio i drugi papir i glasno izgovorio ono što je na njemu pisalo: *„Je l' ti ovo dovoljan dokaz da nisam luda?“*

Zatim je uzeo sve te papire zajedno sa kovertom i uz reči *evo šta ćemo uraditi povodom celog slučaja*, bacio ih u kantu za otpatke i zapalio šibicu. Prineo je šibicu kanti rekavši *ovo ti je moj savet*, ispustio je unutra i sve je buknilo. Ja sam ustuknula, ali plamen se polako smanjivao. Gledali smo zajedno u njega sve dok i poslednji plamičak nije nestao. Ivan me je samo zagrlio, podigao i odneo u krevet pored našeg mede.

Palo mi je na pamet da mir i spokojstvo koje sam dosegнула u tom trenutku deluju suviše raskošno i činilo mi se kao da Ivan svojom uravnoteženošću prikriva neka davna ranjavanja. Ipak, zaspali smo ušuškani jedno uz drugo misleći da se sve zauvek završilo.

8.

Period mog nemira zbog Tinine pošiljke bio je na izmaku, ali nekako mi je bilo neobično. Kao da sam krajičkom oka zapažala teret koji je Ivan zbog svega nosio u sebi. Naš razgovor o njoj je drugi put ostao nedorečen. Nisam mu dozvolila da kaže i svoju priču, plašeći se da me sve to ne uzruja dodatno. S druge strane, to je bilo sebično, jer ako je mene toliko godina jedna stvar mučila, da li je, pitala sam se ponekad, postojalo nešto što je i njega tištilo.

Ivan se ponašao zaštitnički u svakom pogledu, naročito otkad je Aljoša došao na svet. Zato sam odlučila da ga ne zapitkujem, a paljenjem Tininog pisma jasno je pokazao šta 0 tome misli. Stoga, osećaj da nešto nedostaje među nama samo je s vremenom izvetrio a ja sam smatrala da na to više nikad ne treba da se vraćam.

Kroz filmove i romane svi smo izloženi strastvenim ljubavima, romansama koje se prelivaju preko svih granica. Oduvek sam se pitala kako ljudi koji žive s tolikom strašću išta obave u životu. Kako se usredsređuju na posao, zarađuju za život, spremaju večeru. Ta vulkanska strast je uvek pogubna.

Ivan i ja smo živeli život kakvog nema u nekom filmu, ali koji nam je pružao plodan i zdrav život. Ustvari, živeli smo odvojene dobre živote. Koliko god Ivan bio nama privržen, imao je svoje usamljeničke trenutke. Postojali su periodi u našem životu kada je on danima bio prikovan za kompjuter. Nije dizao glavu ni da nas pogleda, nije ga zanimalo ništa, čak ni vođenje ljubavi sa mnom ili brčkanje Aljoše u kadici. Bio je usredsređen isključivo na projekat na kome je radio. Tako je bilo i sa njegovim prijateljima. Kad god bi neko od njih došao iz inostranstva, nekoliko dana se posvećivao isključivo njemu. Nije mi to smetalo, znala sam da je to njegov beg i da će biti topliji, radoznaliji i nežniji kad se vrati.

Isto tako, bila sam mu neizmerno zahvalna na tome što je, nesvesno, znao da podstakne moju stručnu, odgovornu stranu. Tako je bilo i s radom na mojoj knjizi, jer iako sam preuzela na

sebe svakodnevnim teretom kupovine, kuvanja i brige o Aljoši, uzvraćao mi je neizmernom podrškom i idejama povodom objavljivanja romana.

To se dogodilo jednog sasvim običnog dana. Knjiga je izašla iz štampe i poslali su mi dvadeset primeraka na kućnu adresu. Kao dete sam ih poredala svuda po stanu. Ivan, čuvši srećnu vest, odmah je otrčao do knjižara i slikao izloge. Na svom blogu me je nahvalio i počeo da mi objašnjava šta će sve uraditi povodom marketinga na internetu za moju knjigu. Reči kao što su oglašavanje, baneri, video-oglas, oglašavanje u rezultatima pretrage, kontekstualizam, šerovanje, u meni su oduvek izazivale zbunjenost, ali dozvolila sam mu prvi put da nam se poslovi izmešaju. Bio je srećan što je tako, ponosan, s neobičnom dečaćkom energijom u sebi i činilo mi se da je onaj nemir koji sam osećala kod njega poslednjih nedelja zauvek nestao.

A onda je došao i dan promocije. Moram da priznam da sam se potrudila da ga izbegnem, govoreći:

"Zar ne izgleda pomalo kao nepravda da se od onog koji je stvorio neko delo, pored toga što je podario svoju kreaciju, očekuje da kaže nešto o sebi i o tome o čemu je pisao? Pa sve što sam htela da kažem je unutra! Gete je rekao: *Umetnikovo je da stvara, ne i da govori.*

"Sve je to istina, ali iz tebe, ljubavi, sad progovara trema. .. Zbog nje ćeš naći još hiljade citata i opravdanja da se ne pojaviš na sopstvenoj promociji, znam te..

Priznala sam da imam tremu i da nisam Gete i te večeri smo se zajedno zaputili u kafe *Čitaonicu*, gde je trebalo da se održi promocija. Aljošu smo odveli kod mojih, a ja sam popila čašu belog vina da se smirim. Prišavši baru koji je bio prepun naših zajedničkih prijatelja, kolega, novinara i fotoreportera, Ivan je rekao tiho *bravo, mala, izdavač je odlično odradio marketing, vidi koliko sveta ima*, na šta sam mu ja rekla da zasluge pripíše i sebi. Uхватili smo se za ruke i ušli.

Na podijumu su već bile postavljene tri stolice iza jednog stočića na kome su bile poredane moje knjige. Baneri i poster i sa mojim likom su bili svuda po kafeu i ispred njega. Osetila sam se moćno. Zadovoljno. Samouvereno. Trema je nestala. Žamor je utihnuo kad je PR izdavačke kuće najavila nas koji ćemo govoriti. Prva je govorila vlasnica izdavačke kuće, zatim urednica moje knjige i na kraju ja. Kad smo se dogovarale o svemu, zamolila sam ih da svi budu što sažetiji jer ljudi na promocijama ne vole previše priče. To deluje pretenciozno i nevaspitano u neku ruku. Dovoljno je što pred sobom ili u svojoj rukama imaju nečije delo, ne treba im još celo predavanje o tome.

Kad je došao red na mene, popila sam malo kisele vode i počela govor zahvaljujući svima koji su mi pomogli u stvaranju knjige.

"Pisac istorijskih romana trebalo bi da stavi kao natpis na svoje delo drevne reci *Cogitavi dies antiquos et annos aeternos in mente habui*, što znači razmišljao sam o drevnim danima i sećao se godina večnosti...

A onda sam je ugledala kako se pojavljuje u publici. Nasmijana. Zanosna. Kao da su se sve oči, u momentu kad je ušla, od mene okrenule ka njoj. Držala je divan buket crvenih ruža i stala tako s njima tik ispred mene.

"Ali na kraju krajeva, nije važno da li jedan pripovedač opisuje sadašnjost ili prošlost, bitan je duh kojim je nadahnuta njegova priča..

Gledala me je pravo u oči. Kao duh o kome govorim...

"Kad pripovedač koristi značajne trenutke iz prošlosti, trebalo bi da okrene leđa sadašnjosti i donekle okrene leđa životu, rekli bi mnogi. Međutim, ne bih se s tim složila. S one strane crte koja deli sadašnjost i prošlost, pisac susreće istu čovekovu sudbinu koju mora uočiti i što bolje se poistovetiti s njom. Gledati je svojom krvlju, dahom, dok ne postane živa materija koju može predstaviti čitaocima što ubedljivije, jednostavnije i lepše. Ja sam to, čini mi se, postigla, ne toliko proučavanjem istorijskih

podataka i društvenih pojava tog vremena, već svojim putovanjima u mesta gde su ta dva velikana stvarala i živela..."

I dalje se nije pomerala, glas mi je već zadrhtao i zbrzala sam svoje izlaganje, rekavši:

"Kao što je jedan plodni francuski romansijer i sam rekao: *Šta je istorija? Klin o koji vešam svoje romane.*" Začuo se gromoglasan aplauz i začas se oko mene stvorila gomila ljudi s mojom knjigom u rukama tražeći potpis. Dok sam potpisivala i trudila sa da svima uputim osmeh i odgovorim na pitanje, nisam uspela da vidim gde je ona nestala iako sam je krajičkom oka tražila. Videla sam u jednom trenutku da Ivan daje neku izjavu za medije i pokušava da se oslobodi tih ruža koje su mu se našle u rukama.

Neko iz izdavačke kuće mi je prišao i pitao hoću li nešto da popijem pre nego što dam izjave za televizijske kuće, ja sam klimnula glavom i izvinila se ljudima koji su u redu i dalje čekali da dobiju moj potpis, rekavši da se odmah vraćam. Otišla sam do toaleta. Pustila sam vodu i malo se isprskala. Ušla sam u kabinu. Uzdahnula dva-tri puta i izašla. Stala sam ispred ogledala, izvadila puder i karmin da popravim šminku, kad je ona ušla. Osetila sam se kao u filmu *Fatalna privlačnost*. Iako je bila vedra i nasmejana, očekivala sam da će svaki čas da izvuče neki nož iza leda.

Jelena, smiri se, ne ponašaj se kao derište. Smiri svoju bujnu maštu, diši, diši...

Okrenula sam se ka njoj. Ona me je zagrlila i rekla: "Čestitam ti od srca, Jelena. Bila sam ponosna kad sam u novinama videla da si postala pisac. Nadam se da ću dobiti primerak sa specijalnom posvetom..."

"Naravno, naravno, hajde, idemo, odmah ću ti ga dati... " "Jesi ti dobro, Jelenice? Sva drhtiš..."

"Jesam, nego sam umorna već od gužve i svega... "Daj, opusti se, ne smeš biti toliki tremaroš, sad slavna ličnost...” ovom toaletu, ovog puta, nije bilo poljupca.

Pogled joj je bio bistar, jasan, ne sumanut kakvog pamtim. Zapravo, delovala je sasvim normalno. Ljubazno, smerno i na distanci.

Videvši u meni strah pomešan sa zbunjenošću, sasvim nežno mi je prišla i uzela moje ruke u svoje s recima: "Vratila sam se u grad. Viđaćemo se, nadam se, kao nekad. Uskoro ću ti poslati pozivnicu na otvaranje moje prve samostalne izložbe. Najzad sam ono što sam oduvek i bila, za šta sam se i školovala. Ah, nas dve, dve umetnice!" Nasmejala mi se, okrenula i izašla. Ostavila me je s pitanjem samoj sebi *Jelena, ko je ovde lud?*

9.

Ivanu je služilo na čast Što je porast svog stručnog ugleda iz oblasti marketinga na internetu iskoristio da pogura moj rad. Nije mu nikad bilo do ponizne domačice koja će se baviti peglanjem i brigom o detetu. Odvojio je neočekivano mnogo vremena da me uputi u tajne samopromocije na internetu i svega onoga što on pruža. Za zakasneli poklon **povodom** objavljivanja mog debitanstskog dela kupio mi je laptop kakav sam oduvek želela. Ponovo, posle toliko godina, počela sam da otkrivam tajne društvenih mreža, a moj *fan page* je svakim danom dobijao sve više poštovalaca. Kad sam za samo nekoliko dana dostigla broj od pet hiljada ljudi na stranici, skakala sam po kući i pevala kao malo dete. Aljoša me je imitirao, tako da smo nas dvoje zbog toga smislili samo naš srećni ples, koji izvodimo kad god se nešto lepo desi.

U međuvremenu, ja sam mesecima pričala i s Bubom, koja je, mojom zaslugom jer sam je svim srcem preporučila, postala jedna od urednica u mojoj izdavačkoj kući, o tome kako brak i deca koče vezu. Buba je prolazila kroz neki loš period u svom braku pa sam se pričajući o toj temi osećala kao da hodam po jajima. Buba, živahna i ambiciozna osoba, čija mi se upornost i energija uvek dopadala, sad se pretvarala u zajedljivu ženu koja mrzi muškarce.

"Brak je eutanazija veze... Još kad stignu deca... Sam bog zna koliko ih volim, ali najsrećnija sam kad odu kod mojih na vikend. Onda samo ležim i buljim u plafon. Ne čujem *mama, mama, mama* hiljadu puta dnevno. Ništa mi ne treba, ponajmanje on i njegov dignut kurac. Jelena, ja ne mogu više očima da ga vidim! Šta se dešava sa mnom?"

"Ne brini, to je faza koja će proći. Sve je to normalno. Jesi li razmišljala da odete kod nekog bračnog savetnika ili kako se oni već sad zovu?"

"Ne pada mi na pamet. Izučila sam sve tehnike za srećniji život, znaš i sama. Neka jedu govna svi. Od joge do reikija.

Volim sebe, volim decu, volim posao. Zašto ne volim njega kao pre?"

"Ne znam, Bubo... Ne znam šta da ti kažem, ali nemoj da odeš od njega ako nisi apsolutno sigurna da ste sve probali. Najlakše je samo otići bez reči... Ožiljci ostaju zauvek..."

"Kad smo kod ožiljaka... Zašto nisi bila na otvaranju Tinine izložbe? Rekla mi je da ste obnovile kontakt i da ste dobre prijateljice?"

"Dobili smo pozivnicu, ali tog dana smo imali već nešto dogovoreno... ", nevesto sam slagala. Ivan i ja nismo ni razmatrali da odemo u galeriju. Kad je pozivnica stigla na kućnu adresu, samo smo je pogledali, onda jedno u drugo, klimnuli glavom i bacili je odmah u đubre uz reci *ne čačkaj đavola*.

"Bilo je predivno, moram priznati. Zaista je talentovana, ali nije ni čudo kad znamo ko joj je bio otac... Pojavio se i taj njen tajanstveni verenik, poznati francuski konceptualni umetnik, šta god to bilo, Marsel la Nešto, ahahaha. Stariji je od nje bar trideset godina. Ali nekako su skladan par. Čudno je to... Izgleda da joj je ipak oduvek bio potreban stariji muškarac da je smiri. Je l' se tebi čini da je drugačija nego ranije?"

Htedoh reći da, "sigurno ju je matori Marsel naterao da pije lekove ako hoće da mu bude nova žena trofej koju će on po svetu predstavljati kao »svoje novo otkriće". Ali rekla sam samo kiselo:

"Znaš, nikad nas dve nismo bile bliske kako ona to predstavlja... Ni sad se ne viđamo... Ne znam zapravo ni njega, nisam upućena u njen rad... Iskreno, ni ne zanima me."

"Ah, izvini, mislila sam... Ona mi je rekla nešto o vama... Stekla sam utisak da si joj veoma bitna u životu... Videla si onda na pozivnici kako se zove izložba?"

Podigla sam nogu i pokazala na tetovažu.

"Da, videla sam. *Jednorozci*. Ali ne bih išla toliko daleko... To nema veze sa mnom, sigurna sam. Bubo, jednog dana ću ti ispričati priču o Tini. Ne danas. Danas nas dve uživamo, ti nisi nervozna i vraćam ti veru u brak, okej?"

Ipak, krišom sam pratila šta se dešava s Tinom. Čisto da bih bila sigurna da drži odstojanje. U novinama sam čitala kako je novo Marselovo otkriće, mlada slikarka Konstantina Ćuk, pravo osveženje, kako na domaćoj tako i na pariškoj slikarskoj sceni. Čitala sam i kako je rekla da joj je izložba u Parizu dala polet kao vetar u leđa, da je jedva čekala da se predstavi i svojim sugrađanima i kako joj je ovako divan prijem publike samo potpora za dalji rad. Kazala je i da je zanimaju vrednosti koje spoznajemo kroz život a koje su univerzalne. Neko je za nju rekao kako će uskoro postati nov predvodnik pozitivnog talasa našeg slikarstva, koje savršeno razume kako domaća tako i francuska likovna scena. Kako ono beše rekoše još? Ah, da subjektivistički realizam pršti iz njenih radova.

Sve sam zapamtila.

Od tog našeg razgovora prošlo je nekoliko meseci. Bubi nisam uspela da vratim veru u brak. Razveli su se. I dalje se viđamo, deca nam zajedno idu u vrtić i u školicu sporta. Ovih dana Ivan i ja planiramo da okupimo manje društvo na večeri i da pokušamo da je spojimo s jednim njegovim kolegom, profesorom kineskog. Jer pored toga što je lingvista, nosilac je crnog pojasa u džudou, bivši glavni kuvar malog srpskog restorana u centru Šangaja i veliki obožavalac Džejn Birkin. Jesam li rekla nekad da je Buba ista ona?

10.

Tog toplog oktobarskog jutra vreme je bilo oblačno i sećam se da je veoma rano, već u pola šest, počela da me boli glava. Što sam starija, glavobolje su mi snažnije, pomislila sam. Ivan je Aljošu na putu do fakulteta odveo u vrtić, a ja sam uzela slobodan dan, odlučivši da popijem lek i malo poradim na novom rukopisu koji sam uveliko počela, ali samo ako glavobolja popusti.

Pomislila sam da bi mi možda prijala šetnja, pa sam odlučila da odem do pijace koja se nalazi na pet minuta pešačenja od naše zgrade.

Ispostavilo se da mi je zaista ta kratka šetnja pomogla, a šarolikost i raznobojnost voća i povrća uredno poslaganih po zelenim tezgama na pijaci potpuno su me povratili.

Otišla sam kod svog prodavca sira i uzela četiristo grama kozjeg i pola kilograma sremskog sira. Zatim sam svratila u ribarnicu i uzela filete somovine jer sam se setila da je Ivan sinoć rekao da hoće da proba da napravi paprikaš od somovine po receptu koji je video od glavnog šefa kuhinje u *Ukusu*, a koji je već nekoliko meseci imao svoju emisiju na najgledanijem domaćem kanalu.

Kad sam završila s ribom, okrenula sam se ka povrću i prišla tezgi s divnim plavim patlidžanima, kad me neko kucnu po ramenu. Okrenula sam se i videla sitnu ženu neodređenih godina. Mogla je da ima i pedesetak i šezdesetak, jedna od onih suvonjavih gospođa kojima se u očima vide tragovi ožiljaka prošlosti, ali se drže otmeno i dostojanstveno i pored neke muke koju vuku uvek sa sobom. Odisala je nekom elegancijom iako je bila sasvim jednostavno obučena u prostu sivu haljinu do kolena i pomalo pohaban sako od tvida, onakav kakve sam viđala svojevremeno samo u Londonu na gospođama iz zapadnog dela grada.

"Izvinite, da li ste vi gospođa Jelena Savin?", upitala me je tihim prijatnim glasom. Pomislih da je to jedna od mojih čitateljki,

pa sam se unapred obradovala.

"Vi mene ne znate, ali ja poznajem vas. Izvinite, kao prvo, nisam se ni predstavila. Ja sam Nena. Kao drugo, izvinite što vas ovako zaustavljam nasred pijace, sigurno žurite i imate mnogo posla..

"Ne, ne žurim, zaista", odgovorila sam ljubazno, očekujući da sledeće pitanje bude u vezi s mojim romanom.

"Znate, slušala sam o vama godinama od jedne vaše poznanice za koju radim, a onda sam vas, kad ste objavili svoj prvi roman, videla i na televiziji i u nekim časopisima. Veoma mi se dopada to što radite, zaista.

"Hvala vam mnogo. Nadam se da će vam se dopasti i sledeća knjiga. Nego, ko je ta moja poznanica? Pozdravila bih je." Odgovorila sam onako kako bih odgovorila bilo kome ko mi se obrati na ulici. To mi se nije dešavalo baš često, a stalo mi je do toga da ljudi imaju pozitivno mišljenje o meni i mom radu.

"Ah, možda se ne sećate... Iako ona i dan-danas priča o vama. U poslednje vreme vrlo često, zato sam vam se i obratila, kao da mi vas je gospod poslao iz vedra neba,.. Znate, nije joj dobro... Ako biste bili ljubazni da odvojite makar pola sata da me saslušate.., Tina je u pitanju. Moja Tinica." Oborila je tužan pogled.

"Govorite o Konstantini?"

"Da, o Konstantini, mada je tako skoro niko ko je poznaje ne zove..."

"Pa, recite mi, molim vas, kako mogu da pomognem? Šta se dogodilo?"

„U bolnici je već dve nedelje. Nikad nije bilo ovako strašno kao ovaj put... Je l' nemate nešto protiv ako vas zamolim da se pomerimo sa ovog mesta? Ako ste završili kupovinu... Malo mi je neprijatno da o svemu pričam pred radoznalim očima, znate..."

"Naravno, razumem. Evo kako ćemo. Odneću ove stvari kući a onda možemo da se nađemo u kafiću preko puta ulice, vidite

ga odavde, onaj što je ispred njega veliki čempres... " Pokazala sam joj rukom kafić, pozdravile smo se i ona je otišla tamo da me sačeka.

Malo je reći da sam trčala kući. Srce mi je udaralo kao ludo. Posle ovoliko vremena osećala sam čudnu, pomalo patološku povezanost s Tinom. Prošle smo interesantne, uzbudljive, nesvakidašnje, užasne stvari zajedno. Ali zaista, od one večeri na mojoj promociji, nisam više razgovarala sa njom. Jednom sam je sreća s verenikom u bašti nekog novootvorenog restorana, gde smo se ljubazno javile jedna drugoj. Drugi put sam je videla na otvaranju nove galerije, gde smo zastale da se pozdravimo i uljudno se jedna drugoj nasmejale uz lažno obećanje da ćemo se jedna drugoj javiti. I to je bilo sve. Uvek je izgledala besprekorno. Uvek podruku sa svojim verenikom. Uvek doterana i nasmejana. Nekako drugačija, ozbiljnija, smirenija, otmenija. Potpuno drugačijeg pogleda, drugačijih pokreta. Nije onako zabacivala kosu kao nekad, što je bio njen zaštitni znak. Njene bujne lokne su bile ukroćene u rep ili punđu, a bujne grudi su bile obuzdane u košuljama i haljinama strogog kroja. Njena čudesna energija i ludilo kao da su bili odstranjeni. Bila je ukrućena i konvencionalna. Ali i dalje najlepša žena koju sam ikad upoznala.

U kafiću kod čempresa gospođa Nena je već pila kapučino s cimetom. Kad sam prišla, nasmešila se od srca. Kao da sam joj ja jedina uteha koju je imala.

"Hvala vam još jednom što ste pristali da se vidite sa mnom...

"Zašto ne bih popila kafu s vama? Pa Tina jeste moja poznanica i žao mi je ako nije dobro, ako se nešto dogodilo. .. Molim vas, sve mi recite..."

"Vi poznajete Tinu. Mislim, *upoznali* ste je. Onda vam je jasno zašto se izvinjavam u njeno ime", rekla je i ponovo spustila pogled.

"Nema potrebe da se izvinjavate. Postoje neke stvari u životu koje se jednostavno dese... Zbog kojih čak i neki jednostavni

životi deluju zanimljivije...", pokušala sam nevesto da je utešim, kad je nastavila;

"Ne morate da me tešite. Tina je bolesna odavno. Možda to vi dugo niste znali ili to tek sad saznajete od mene, možda ste pretpostavljali... Ne znam šta je konkretno vama uradila, ali mora da je mnogo toga, čim vas toliko spominje... Želim da vas zamolim da je posetite. Potrebni su joj ljudi puni saosećanja. Takvih nema mnogo. Njoj su odavno svi okrenuli leđa. Nemam koga ni da pitam, ne znam kome da se obratim. Ona ima samo mene. Oduvek je samo mene i imala..

"A Luka? Gde je on?"

"Kod oca. To je i dovelo do... Uzeo ga je tek tako, posle skoro deset godina nebrige o njemu. Kao stvar. Onda se to desilo...", zaplakala je. Mislila sam, gledajući je, ona čak otmeno i plače. Izvadila je belu platnenu maramicu sa inicijalima KĆ iz tašnice i prinela je očima.

Æutala sam jer nisam znala šta da kažem ni kako da je utešim, a onda, kad se malo smirila, nastavila je:

"Otkad se vratila ovamo, pristala je na terapiju iako je ceo život vikala kako joj lekovi ubijaju kreativnost. Pristala je na nju jer je Lukin otac to izričito zahtevao.

I ranije je pretio oduzimanjem deteta, ali ovog puta je ona preterala... I ja sam se zabrinula... Tamo, u Parizu, zapala je u teška stanja, potpuno psihotična, nije se znalo gde je danima, Luka je patio, popustio u školi, a to je došlo do... Lukinog oca. Pozvao ju je telefonom i rekao da će ga uzeti, ovog puta stvarno, jer više ne postoji nijedna prepreka da se to desi. Razveo se. Da, on je jedan veoma bogat gospodin, veoma uticajan. Ne smem odati njegov identitet, razumite me, molim vas... Rekao je da se do početka školske godine oboje vrate u zemlju, gde će moći najzad da počne da se viđa sa svojim detetom, a da se ne plaši skandala. Ona je sve uradila što je od nje tražio. Jeste, verujte. Iako nepodnošljive naravi, verujte, gospođo Jelena, kad je Luka u pitanju, bila je druga osoba. Vratila se, stoti put, upisala Luku u novu školu u koju joj je

rečeno da ga upiše. Jedino što niko nije očekivao bilo je da se s nama pojavi njen novi dečko koji ju je tamo već predstavio kao svoje otkriće... Ali sigurna sam da ste čitali o tome... Ah, njoj je potreban neki kreativni rad, to je drži u svesnom stanju... I talentovana je, veoma... Gospođo Jelena, jeste li videli njene slike? To je čudesno, zar ne? Ono što niko nije mogao da pretpostavi bilo je da Lukin otac želi ne samo svog sina već i njegovu majku. Tina to nije mogla da podnese. Zaista je zavolela Marsela, iako je trideset godina stariji od nje. Pored njega je bila potpuno drugačija... I da ne dužim, već ću morati i ja da krenem... Bilo je biraj, ili Luka ili Marsel. Opirala se predugo, naravno da nije htela da se odrekne sina... Ali valjda je sirotica pomislila da je u pitanju blef, kao i uvek dosad. Kad je dobila pismo od advokata kojim se poziva na sud radi utvrđivanja starateljstva nad detetom, slomila se. Znala je da nema šanse. Bila sam s Lukom u školi jahanja. Stigla mi je poruka da ne ulazimo u kupatilo kad se vratimo. Znala sam da nešto nije u redu. Već je tri puta pokušala da se ubije otkad sam kod nje... Ostavila sam Luku u školi jahanja i kad sam došla kući, ušla sam u kupatilo. Bila je sva krvava... Pozvala sam odmah hitnu pomoć, došli su baš kad su Luku doveli minibusom s treninga. Video je kako mu majku iznose na nosilima, samo je promrmljao *nije uspela ponovo, jelda*, dete je to već jednom videlo... Gospode bože, srce mi se cepa, ali možda je stvarno bolje da ostane sa ocem... Ne znam... Evo zovu me... *Da? Jesam, gospodine. Vraćam se s pijace, tu sam za nekoliko minuta. Doviđenja...* Moram da idem. Sad živim kod Lukinog oca... Gospođo Jelena, ona je u privatnoj bolnici. Odmah izvan grada, pored onog velikog spomenika nekim palim borcima. Znaete, gde je onaj veliki etno-park? Posete su dozvoljene utorkom od četiri do pet sati. Molim vas idite do nje... Pustiće vas. Nadam se... I, molim vas, gospođo Jelena, nikome živom ne pričajte šta sam vam rekla..."

Epilog

Kako život prolazi, želim sve više odmora. Otkad je dete došlo na svet, čak i polučasovno sedenje na terasi mi deluje kao mali jesenji raspust. Već godinama živim po rasporedu: ustajanje, spremanje za vrtić, za posao, ispijanje kafe sa Ivanom, ljubljenje za ristanke prvo ispred vrata vrtića, onda ispred ulaza na fakultet, rad, rad, rad, odlazak u vrtić po Aljošu, spremanje ručka, odlazak u parkić, zajedničko obedovanje, igra na podu, gledanje crtaća, kupanje, pranje zuba, pričanje priče, poljubac za laku noć. Ono što mi preostane za noć je Ivan i pisanje nove knjige. Najčešće mi tu ravnotežu poremeti neko vanredno peglanje ili pranje. Vikendom Aljoša odlazi kod baba i deda. Tada su mama i tata sami. Već odviknuti od mira i tišine. Ponekad uhvatim sebe i njega kako se snebivamo. Ne znamo šta bismo. Nedostaje nam kaos pa ranije odemo po sina. Ponekad uspemo da se opustimo i samo spavamo pa se trgnemo iz sna i razjurimo se kao furije da brzo završimo poslove koji nas čekaju.

Ponekad uspevamo da se opustimo. Vodimo ljubav ili samo gledamo neki film, isprepletenih tela. U tim trenucima često mislim na našu budućnost. Da li ćemo opstati zajedno, da li ćemo se provući kroz život a da ne osetimo više nikad ni prazninu ni bol? Odlazim još dalje u budućnost pa vidim Aljošu, velikog momka, kako odlazi od nas. Prijatelje kako se rasipaju. Još nisam otišla do zamišljanja sopstvene smrti, jer mom karakteru to pre svega nije svojstveno, ali mislim o tome kako će doći taj dan kada ćemo možda Ivan i ja izgubiti želju jedno za drugim i pitam se šta će nam tada ostati.

U meni se rađaju i neke nove emocije. Otkad sam majka, postala sam još promišljenija. Ako bih nekad tri puta dobro razmislila pre delanja, sada to radim duplo više. Ali isto tako, zbog svog pisanja i uspeha koji mi je doneo roman, zbog Ivana i samopouzdanja koje mi on uliva, postala sam samosvesnija i samouverenija. Vidim sebe kao lepu. Kao pametnu. Kao uspešnu. Kao ostvarenu. Kao srećnu. I više se ne plašim toga

da će iko moći da mi sruši, da *nam* sruši, harmoniju koju smo izgradili u celom tom životnom haosu. Osećam se prvi put snažno.

Zbog toga sam odlučila da u utorak odem do bolnice koja se nalazila van grada i da posetim Tinu. Možda, mislila sam, tom posetom zatvorim krug. Nisam ništa od svega spominjala Ivanu, ni susret sa Nenom, niti sva ta nova saznanja o Tini, a naročito ne moju odluku da je posetim u bolnici. Ako će ta poseta, razmišljala sam, uticati dobro na nečiji oporavak, moja savest i empatija teraju me da je obavim.

Istinu govoreći, Tina je bila samo vihor koji je prošao kroz moj život. Neke ljude čija imena ne znam srela sam više puta u životu nego nju. Naši razgovori i susreti se mogu prebrojati na prste jedne ruke. Ja o njoj ne znam ništa konkretno. Imam samo neke nepovezane deliće slagalice koji su razbacani svuda unaokolo. Kad bih jednog dana počela da pišem knjigu o njoj, pomislih smejući se sama sebi, trebalo bi da uradim veće i ozbiljnije istraživanje nego što sam to radila s Nikolom Teslom i Markom Tvenom!

Bolnicu sam lako našla. Bila je sakrivena u šumici, na malom proplanku. Novo zdanje, izgrađeno verovatno po zahtevu vlasnika, delovalo mi je kao da sam upala na imanje nekog bogataša na jugu Sjedinjenih Država i kao da će svaki čas neka Skarlet O'Hara da izleti iz svoje vile i pozdravi me južnjačkim akcentom. Da nije bilo toliko jela i borova oko njega, delovalo bi zapravo groteskno na ovakvom mestu. Drveće koje ga je okruživalo ublažilo je pretenciozni izgled ovog zdanja.

Parkirala sam auto na prilazu bolnici, izašla iz kola i samo što sam stala ispred ogromnih belih stubova na prilazu, kad je iz bolnice izašla ženica od četrdesetak godina, uz *dobar dan* uvela me u čekaonicu i, rekavši da se odmah vraća, opet izašla i nestala.

Enterijer bolnice je bio mnogo svedeniji od samog zdanja. Unutra je vladala topla atmosfera, bilo je mnogo detalja od drveta, nežnih pastelnih boja po zidovima, cveća u saksijama.

Nije bilo nikakve bolničke atmosfere, osetila sam se kao da sam došla u neki hotel koji drži stari bračni par u Teksasu. Na stočiću ispred mene bile su neke brošure i dnevne novine. Jedino što se izdvajalo iz cele atmosfere bio je veliki video nadzor u desnom uglu čekaonice, ispred kog je sedeo, pijujući kafu, mladić od tridesetak godina.

Onda se vratila i žena koja me je uvela i, izvinjavajući se što sam je čekala čitava tri minuta, pitala me kako može da mi pomogne. Objasnila sam joj da sam zapravo došla u posetu i ona se nasmeja i reče da će odmah pozvati doktora da proven da li je poseta dozvoljena za tog pacijenta. Okrenula je broj i posle kratkog vremena našla sam se iza nje u jednom hodniku, na putu za kancelariju Tininog glavnog doktora.

"Izvolite, sedite", rekao mi je sedi gospodin veoma prijatnog lica. I kad smo se jedno drugom ljubazno predstavili, objasnila sam mu detaljno otkud ja ovde. Iz mene je krenula bujica. Kao one večeri kad sam sedela sa Ivanom i pričala mu sve što znam o Tini, isto sam sad radila sa ovim dobroćudnim dekićem koji je samo povremeno klimao glavom i govorio *aha*, ili *tako sam i mislio*, ili kratko *da*.

Osetila sam neko blaženstvo, čak i želju da ostanem sa ovim čovekom i pričam. To sam mu i rekla, na šta se on nasmejao i odgovorio:

"Psihoterapeuti su za to godinama, čak i decenijama obučavani. Da svaku osobu prihvate, razumeju i ne osuđuju. I da je dobro saslušaju jer svaki detalj je važan... Ne možemo mi da promenimo čoveka, ali možemo da mu pomognemo da promeni samog sebe. To svi osećaju, od pacijenata do prijatelja i rodbine naših pacijenata... To se desilo i s Konstantinom. Teško smo došli do faze u kojoj smo sada počela je da me doživljava kao nekog ko brine o njoj, nekog ko je suštinski zainteresovan, počela je da se opušta i da mi dozvoljava da uđem u njen unutrašnji svet. Taj svet je pun neobrađene agresivnosti, krivo sraslih ideja odnosa iz prošlosti koje se projektuju na ideje odnosa u sadašnjosti... I ja, kao njen psihoterapeut, sada treba da shvatim njen kaos i da ga dovedem u red. Reći ću vam još

nešto pre nego što odete; nemojte dolaziti Konstantini u posete ako mislite da će se to desiti sad i nikad više. Znae da ne mogu s vama da razgovaram o prirodi njene bolesti, ali ću vam reći da joj u ovoj fazi lećenja nikako ne treba uznemiravanje. Naročito ne od osobe s kojom je imala... hm... kako da kažem, *istoriju*... ako me razumete... Ako zbog nekog vašeg, možda sebičnog razloga želite sebi da olakšate i zato ste došli... Da ispunite želju nekoj gospođi. Da vam savest bude mirna. Idite i ne dolazite više. Konstantini treba velika pomoć i podrška, ako niste spremni da joj se posvetite potpuno, samo ćete je još više zbuniti i poremetiti..."

Pružili smo ruku jedno drugom i ja sam izašla iz kancelarije.

Na borovima ispred bolnice stajali su gavranovi poredani u čudnom nizu i graktali. Osluškivala sam ih neko vreme s ključevima od kola u rukama.

U ušima su mi odzvanjale doktorove reći:

...Niko ne može da živi život umesto nas samih...

...Naviknuti smo na život takav kakav jeste, ostajemo u svojoj sigurnoj zoni, ne menjajući ništa...

...Treba da se trudimo celog života da razumemo kako su naše poteškoće nastale, da preispitujemo ličnu istinu, osvestimo nesvesne sadržaje, rekonstruišemo svoju ličnost...

...Ljudi se ne menjaju baš zbog toga što izvlače neku korist iz toga kakvi jesu...

... Opiremo se promenama i želimo stanje onakvo kakvo jeste...

Ušla sam u auto i brzo krenula ka gradu. Kao da bežim od nekog čudovišta koje mi je za petama. Od nečega što me je godinama plašilo i što zapravo ni ne poznajem. Bežim od senki prošlosti, od žene koja čini da mi život deluje kao bolesna igra, nalik košmaru za koji ne znaš kad će da se završi.

Vozila sam sve brže, osećajući se sve spokojnije što sam se više udaljavala od nje. Ugledala sam prvi gradski semafor, naglo zakočila i pogledala ka nebu. Nad uličnom rasvetom iščezavala je svetlost mladog meseca, a obrisi grada su se nazirali u izmaglici. Sve je delovalo kao opsena a ja sam se, dok sam

stajala, plašila da me nešto ne natera da se vratim da je samo još jednom vidim.

Upalilo se zeleno svetlo i prve kapi kiše su počele da dobuju po krovu automobila. Oklevala sam još nekoliko sekundi, a onda sam pritisnula gas najjače što sam mogla i krenula ka gradu i svom srećnom životu bez osvrtnja.

O autorki

Maša Rebić (1975, Beograd) tokom prethodne decenije postala je jedna od najpopularnijih spisateljica mlađe generacije. Njeni romani *Sponzoruše* (2006), *Devojke iz kraja* (2007, 2012) i *Cvet mog života* (2010), kao i zbirka priča *Ludorije, štikle i stvarni život* (2009), doživeli su brojna izdanja i mesecima se nalazili na listama najprodavanijih knjiga u Srbiji. Njen osoben prozni glas osvojio je čitaoce lakoćom pripovedanja, veštom smenom pripovedačkih glasova, živo oslikanim likovima i nepatvorenim žargonom beogradske omladine i izgubljenih generacija u atmosferi srpske tranzicije, socijalnih potresa i smene epoha i društvenih vrednosti s kraja XX i početka XXI veka.

Živi i radi u Beogradu.

<http://www.balkandownload.org/>

Table of Contents

[Još samo ovaj put](#)

[Prvi deo](#)

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)

[Drugi deo](#)

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)

[Epilog](#)

[O autorki](#)